

Lacrimi și sfinți

*Manuscrisul volumului publicat
în 1937 la București.*

*187 p. in-fol
(29 pagini autografe)*

Încercat-am să înțeleg de unde vin lacrimile și m-am eprit la sfinți. Să fie ei responsabili de strălucirea lor amară? Nu cred. Se pare, însă, că lacrimile sunt urmele lor. Nu prin sfinți au intrat lacrimile în lume; dar fără ei nu știam că plângem din regretul paradisului. Aș vrea să văd o singură lacrimă înghițată de pământ... Teate apucă, pe căi necunescute nouă, în sus. Numai durerea precede lacrimile. Sfinții n-au făcut altceva decât să le reabiliteze.

Nu e posibilă o apropiere de sfinți prin cunoaștere. Numai când trezim lacrimile adormite în străfundurile noastre și cunoaștem prin ele, înțelegem cumcineva a putut fi om și nu -ăi este.

Sfințenia în sine nu e interesantă, ci numai viața sfinților; procesul prin care un om renunță la sine și apucă pe căile sfințeniei.... Dar procesul prin care cineva devine hagiograf? A merge pe urmele sfinților.... a-ți umezi tălpile prin lacrimile lor....

Vivax aia vivax in mē

Perque tal vida copara

Djelal-oddin-Rumi: "Vecia viearei este agemetul pe care-l face, deschizându-se, poarta paradisului."

.... Si mă gândesc cu ce ar putea fi comparat atunci un suspin de inger?

Ce-i vom răspunde earbei care se plânge în poezia lui Rilke: "numai pot trăi așa cu cerul pe mine"? Oare am mângâia-e de i-am spune, că nu mai putem trăi cu pământul sub noi?

Mulți sfinți- dar și mai multe sfinte- și-au mărturisit derința de a-și edihni fructea pe inima lui Iesus. Tutarera li s-a implinit derința. Acum înțeleg de ce inima Mântuitorului n-a încetat să bată în cele două mii de ani. Deamne! și-ai hrănit inima din sângele sfinților și ai îmbrăcat-e cu suzarea frunții lor!

Tetul, în afara delirului, este o închipuire. De atâtea
vreme, continuăm a verbi de idei și nu ne speriem că n-am văzut ni-
mic prin ele. Că omirea nu s-a plictisit de "adevărul", căci și as-
tăzi se mai laudă cu ele, este un plus compromițător în mermanul de
rușini al isteriei. Lumea se creiază în delir. Astfel nu există demi-
urgie în afară de el. Dacă în creierul tău nu se învârtă tot cîșmeșul
nu există nici unul.

Si atunci cum să nu te simți legat de Sf. Tereza
care intră și, după ce Isus i se revelase ca legednic și-i dădă un
inel de amant, ca simbol al uniunii lor divine, aleargă în curtea
mănăstirii și începe a dansa într-un transport unic levind teba, pen-
tru a invita surorile la bucurie și frenezie. În acele clipe și-au
luat avântul aceste versuri aeriene și arzătoare ca echivecul divin
al extazului:

Vive sin vivir en mí

Perque tal vida espere

Que muere perque no muere...

La vârsta de șase ani citește viețile martirilor și ini-
mal ei găsește unicul răspuns în strigătul repetat: "Veni, veni, ve-
nici!" Atunci s-a hotărât ea să se ducă la mări să-i convertească
și să-și riște sigur viața. Derința nu și-a putut-o îndeplini; ardea-
rea, însă, nu i-a crescut și nici astăzi nu i s-a stins fecul din
suflet, din moment ce trăim din căldura lui....

Pentru un sărut vânevat de sfântă, a acceptat ciurma
ca un leagăn. Ce Tereza sau Caterina n-ar îmbrățișa cu tot cerul?

"Dacă e singură picătură din ceeace simt, spune într-un
extas Sf. Caterina de Genua, ar cădea în iad l-ar transforma pe loc
în viața de veci,

... Si sufletul meu care așteaptă cu înfrigurare aceea

picătură, care spre a mă atinge, m, ar trebui să-și schimbe ținuta.....

Le judecata de apoi se vor cântări numai lucrurile.

Vei ajunge vreodată atât de pur că nu mă vei mai putea oglindi decât în lacrimi de sfinți?

Întreba-lui Ileana a fost prima creație. Ah! cum îi îngheț

...mistică ce-dercan a derui pe de? ...Par indecibile cu se

...pe care mi se pare de natura lui... Cereale cerești sunt adu-

Curios cum pot exista mai mulți sfinți în aceeași vreme.

Încerc să-mi reprezint o întâlnire între ei și nu mă ajută nici elanul și nici imaginația. Sf. Tereza, la vârsta de 52 ani, celebră și admirată, întâlnindu-se la Medina del Campo, cu Sf. Ileana al Crucii în vârstă de 25 ani, anemim, dar pasionat? Vistica spaniolă este un moment divin al isteriei umane.

Dialogul sfinților? L ar putea scrie un Schakespeare cu inima de fecioară sau un Bestelowsky exilat într-o Siberie cerească. Teată viața vei rătăci în preajma sfinților.....

Peate nimănui n-a făcut din muzică și din dans căi spre Dumnezeu, mă mult decât Djelal-oddin-Humi, acest sfânt pe care l-a canonizat demult admiratorii ei. Întâlnirea lui Chems-oddin, fantastul înțelept, peregrin anemim, original și ciudat, pe cât de incult, -este de o farmec straniu. După ce s-au cunoscut, s-au închis în lecuința lui Djelal-oddin din Kenia, trei luni de zile în care timp n-au părăsit-o un moment. O certitudine irezistibilă mă face să cred că s-a spus în acele trei luni tot. Pe acele vremuri, oamenii își grădăresc тай-неle. Te puteai adresa când veiai unui D-zen, care îți îngrepa suspinele în neantul său. Nevângăierea noastră este că nu mai avem cui ne adresa. Am ajuns să ne speșim singurătățile muritorilor. Trebuie să fi fost lumea asta odată în D-zen. Isteria se împarte în două părți: aceea în care oamenii se simțeau atrași în neantul furtiv vibrant al lui D-zen și astăzi când nimicul lumii este depesedat de suflul divin.

Muzica mi-a dat un curaj prea mare față de D-zen. Iată ce mă înstreimează de misticii orientali....

...viziunea... din... și... ..

...trage... .. în special pe... ..

...mistic, un mistic poate să nu fie sfânt. Cantitatea nu este proporțională cu calitatea mistică; rădăcină, un păter concepe frumusețea. La judecata de apoi se vor cântări numai lacrimile. Misticul și sfântul, transgusa pe un plan supra-uman, dau naștere la fenomenele turburătoare ale sfințeniei. Misticul se ocupă cu o sensibilitate deosebită, în voluptăți măcinate din timpuri, dar în inima lui Isus a fost perna creștinilor. Ah! cum îi înțeleg pe acei mistici ce- dureau a dormi pe ea! ...Dar indeelile nu mă scutură și mă duc la interviu practic. Văgă de misticul sur, sfântul pete duce mai departe de umbra inimii lui. Umbrele cerești sunt singurul meu adăpost.

...dintre oameni. Oă totuși viața agitată a sfinților nu este propriu zis biografică, explicația este în faptul că activitatea lor se desfășură pe o singură linie. Viața unui sfânt variază. Nimeni nu înțelege sfințenia dacă n-a presimțit multă vreme că simbolul inimii este pentru ea echivalentul lumii. Inima ca univers este sensul mai adânc al sfințeniei. Înținderile inimii, - cadrul cosmic. Totul se petrece în inimă, iată ce înseamnă mistică și sfințenie. Numai că nu trebuie să ne gândim la inima oamenilor ci la a sfinților.

Sfințenia este o fiziologie transformată; poate și mai mult: o fiziologie divină. Tot ce e funcție ca mișcare spre cer... Una din obsesiile constante ale sfințeniei este sângele. Importanța lui nu derivă numai din viziunea cosmică a inimii, ci și din lupta permanentă pe care o exercită afecțiunile cu el. Căci dacă sfințenia este un triumf asupra sângelui, ea nu-l ridică pe un plan mai puțin elevat, după ce i-a anulat aderențele terestre. Sângele purificat al lui Isus este baia și băutura sfinților. Astfel capătă un sens profund ultimile cuvinte ale Caterinei de Siena: "O sânge, sânge!" Ea însăși vorbea de veritabile sângelui Mântuitorului.

Diferența dintre mistici și sfinți. Primii rămân numai la viziunea interioară; cei din urmă, o realizează practic. Sfințenia trage consecințele misticii; în special pe cele etice. Un sfânt este

mistic, un mistic poate să nu fie sfânt. Cantitatea nu este neapărat un atribut al misticiei; fără ea, nu putem concepe sfințenia. Mistica și etica, transpuse pe un plan supra-uman, dau naștere la fenomenul turburător al sfințeniei. Misticii se complac într-o sensualitate cerească, în voluptăți măscute din tangența lor cu belțiile; numai afinții iau greul altera, suferințele celor necunoscută și numai ei intervin practic. Față de misticul pur, sfântul este un om politic. Alături de acesta, el e cel mai activ dintre oameni. Că totuși viețile agitate ale afinților nu sunt propriu zis biografii, explicația este în faptul că activitatea lor se desfășură pe o singură linie. Viața unui sfânt? Variații pe același motiv; pasiune absolută pe o singură dimensiune. Misticii și aici afinții s-au adresat de ochi; ei au privit spre lume. De aceea, la tot înălțarea organelor lor vizuale.....

"Misticul este un om care-ți vorbește de misterul tău pe când tu taci". -- Nu știu cine a fost ~~marele~~ marele oriental, care a dat această definiție.

La născut e sfântă, cultul inimii lui Isus, nu s-a centrat într-o viziune mai ~~amănunțită~~ amănunțită, ca la Marguerite Allouche. După ce Isus i s-a arătat, mărturisindu-i expansiunea inimii lui, avântul irezistibil al flăcărilor sale învăluiteare și deriza de a se salva dela ruină printr-o avalanșă de grații, afânta adăugă: "el îmi cere inima mea, pe care îl rugai să o ia, celace și făcu, și o pune într-o sa, în care mă făcu să o văd ca un mic atom ce se consuma în acest cupter arzător; de unde, scoțând-o ca o flacără arzătoare în fermă de inimă, o repuse în locul de unde a luat-o".

Iată unde duc consecințele ultime ale inimii: în inima lui Isus.

Cerul este singura limită pentru delirul inimii. Dece sfinții se exprimă numai în cer? Fiindcă sfințenia este alt cuvânt pentru delirul inimii.

Ochii nu văd nimic. Iată e concluzie la care ajungi, frecven-
tând pe mistici și pe sfinți. Ce bine e înțeleg pe Caterina Emmerich,
când ne spune că ea vede prin inimă! Aceasta este vătul sfinților și
atunci cum să nu vadă ei mai mult decât noi, cari ne epuizăm orizontul
în percepții? Ochiul are un câmp redus; el vede totdeauna din afară.
Dar lumea fiind interioară inimii, introspecția este singurul proces de
cunoaștere. Câmpul vizual al inimii? Luma plus D-zeu plus neant. Adică,
tot.

Ochiul peste mări; în urmă totul e mare, și înțeleg și pe
Meethilda de Magdeburg, plângându-se că nici frumusețea lumii și nici
sfinții, n e pot consola, ci numai Iesus, numai inima lui Iesus. Nici
misticii și nici sfinții n au nevoie de ochi; ei nu privesc spre lume.
De aceea, le este inima organul lor vizual.....

Frequentarea sfinților, ca și a muzicii sau a bibliotecilor,
este desexualizantă. Instinctele încep să servească o altă lume. În
măsura în care rezistăm la sfințenie, dovedim "sănătatea" lor. Direcția
naturală a instinctelor se identifică orizontalei vieții.

Impărăția cerurilor se întinde în gelurile vitalității. Neu-
tralitatea biologică sau un zero vital sunt obiectele imperialismului
cresc.

Când viața își pierde direcția ei firească, își caută alta.
Astfel se explică de ce albastrul cerului a fost atâtea vreme lecul
singurei rătăcirii valabile.....

De ce muzica ne va fi sugând sângele? Acele tenuri la cari
participăm cu toate vibrațiile sufletului, dispar în vid împreună cu
energia participării noastre. Si apoi mai există ceva: omul nu poate
trăi fără reazimul în spații; pe care, însă, muzica ni-l anulează com-
plect. Singura artă a conselării, și ea ne deschide mai multe răni,
decât toate celelalte.....

Am înțeles muzica în mod total când ne-am depesedat de
rezistențele și intervențiile cărții. De aceea este ea, calea nemeră

a ascezii. Se mai poate iubi după Bach? Nici măcar după Händel, a cărui despămintenire nu este parfum ceresc.

Sfințenia ne sugerează și ea mângăile, pe care-l pierdem pe măsura derinții noastre de cer. Căile acestuia au fost bătute de teate tristețile muritorilor și au fost cătrecerate de teate rătăcirile instinctelor. Din aceste rătăcirile s-a născut cerul

Diferența dintre mine și sfinți: ei intră în paradis prin poarta din față; eu prin cea din dos. Același infundătură.

Djelal -eddin-Rumi vorbește de cele cinci simțuri ale inimii. Aici e teată găsescologia mistică. Extazul, ca expresie supremă a cunoașterii mistice? Teate acele simțuri tepite într-o flacărmă.

Deamne, fără tine sunt nebun și cu tine inebunesc !

Dece ver fi ingerii reci? Fiindcă n-au sex? Se poate, dar și fiindcă "trăiesc" dincolo de seare. Iată deci mici sfinți n-au sânge cald. Nu ei, ci aurerile le încălzește inimile. Căci aurerile ne dispensează de seare.

Celace-i face pe sfinți mai interesanți este iubirea de oameni. Virtutea aceasta spune foarte puțin și este lipsită de "virtuți" biografice. Dacă-i verba de iubire, tot D-zeu să ne mai scentească din banalitate. Tot ce se vede este dema de a fi urât; de aici pleacă avantajele lui D-zeu.... Dacă n-ar exista atâtea iubire în viața sfinților ei singuri ar vorita iubirea noastră. Absolutul iubirii lor îi face incomplecți. Acela dintre sfinți cari n-au cunoscut rătăcirile durerii pentru ele inșile, ci s-au exercitat mai ales în iubire,

sunt afectați de o fadeare, pe care nici un reflex ceresc, n e mai poate anima. Pietatea și devoțiunea în ele înșile nu constituie excelența sfinților. Un Francisc de Gales este prea mult un sfânt "eficial" Până și cel din XXX Assisi, nu poate scăpa de o asemenea bănuială....

Iubirea este lecul cewan al sfinților. De n ar fi lacrimile și suapițele lor, greu am găsi un interes sau o aderență la mormantul lor de iubite.

Leon Blay, pe care disperarea continuă, l-a salvat dela sfințenie, termina un roman cu exclamația: "Nu există decât o tristețe, aceea de a nu fi sfânt". Înțeleg și nu înțeleg.

Teți cei cari iubesc cât de puțin sfintele, nu pot să nu fie goaleși pe Isus. Ce rest mai are să iubim amantele altuia? După atâtea extaze, imerățișări, cum ar mai avea ele săruturi pentru noi? Zămbetul ~~unor~~ sfintelor este neprevăzător.. Căci Isus are în inima ler dreptul primului ocupant.

Dacă veluțatea suferinței n ar defini secretele sfințeniei, aceasta n ar putea să ne intereseze nici cât e intrigă politică medievală, în nu știu care eras provincial. Suferința este singura biografie a omului; precuț veluțatea ei a sfântului.

A fi sfânt, adică a nu scăpa nici o ecazie în infinitele posibilități de durere.

Sf. Meza de Lima, care a mēscut America de Sud, spre a ieși, pare-se, crimele lui Pizarre, este un exemplu de vecație pentru durere. Tânără și frumeeasă, ea nu știa cum să refuze derința mamel sale de a e sceate în lume. Si atunci a găsit un "compromis" Pe cununa de flori ce e purtă pe cap fixează un ac care-lințeapă necentenit fruntea. Astfel își satisface derința de singurătate în societate. Tentăția lumii se infrânge prin durere. Centura lui Pascal a continuat numai o tradiție în sfășieri. Pascal este un sfânt ~~mechanizat~~ mecanizat.

acul în
Pentru cine și-a înfipt cereasa de flori. Reza de Lima? Avan-
tul ceresc a făcut o nouă victimă. Isus a fost un Don-Juan al du-
rerilor.

Sfințenia este negația vieții din isteria cerului. Și cum se
negă practic viața? Prin luciditatea neîntreruptă. De aici, supri-
marea aproape completă a semnelor. Reza de Lima nu dormea mai mult
de două ore pe noapte, iar când somnul începea să se subjege se atâr-
nede o cruce instalată în camera ei sau își menținea corpul verti-
cal legându-și părul de un cui.

Sfințenia este o nebunie aparte. Căci pe când nebunia vari-
terilor se epuizează în acțiuni inutile și neveresimile, extrem de
interesante și de pasionante, nebunia sfântă este un efort conști-
ent de a câștiga tot. Punându-se la întrecere cu Isus, excesele sfin-
ților reprezintă de obicei o Gelgetă plus rafinamentele de tortură
ale veacurilor creștine.

Cunună de spini a lui Isus, prin imitația sfinților, a pre-
venat mai multe suferințe în evemire decât au știu câte boli incu-
rabile. Isus a fost în tot cazul, beala incurabilă a sfinților.
Reza de Lima purta sub veal o cunună de cue, care-i preveca răni
la cea mai mică mișcare. Se spune că odată tatăl său s atinsse in-
tâmplător la cap; ~~xxxxxxxxxx~~ piresc de sânge curgesu din rănilor
născute din această levire inveluntară. Adevărat sfânta putea fi
văzută cum purta până la extenuare o cruce mare, pentru a repre-
zenta cu o uluitoare intensitate Gelgeta avântului ceresc.

Isus este responsabil de atâtea suferințe. Conștiința lui
trebuie să fie încărcată, prea încărcată, de ce a mai dat, între
timp, serme de viață. La drept vorbind, el nici nu rezistă la com-
parație cu urmașii lui. Această pasiunea lui cerească a devenit
un virus. În loc de trandafiri, ne-a făcut cadou o cunună de spini.
Nu cunosc o vină mai mare decât a lui Isus.

Inclini spre sfințenie, din momentul în care te deare că
ești creatură și nu mai poți participa la lucrurile create. Cine

nu simte lumea creată ca o sumă de aparențe, cari se satisfac în umbrele lor, fără concursul Divinității, este pretext pentru această lume și câștigat pentru sfințenie.

Preocuparea îndelungată de sfințenie îți impune o convalescență de câțiva ani. Te apucă atunci dorința de a-ți plimba tristețile sub alte ceruri, de a te întări sub alt azur. Infinitul sfințeniei desvoltă prin reacțiune, nevoia de spatiu. Ai vrea să te întâlnești într-o verdeață și să privești cerul fără prejudecata înălțimilor. Păgânismul este adâncimea aparențelor, iar sfințenia boala adâncimilor.

"Nu știu să fac o diferență între lacrimi și muzică" /Nietzsche/. — Cine nu înțelege cu luțala fulgerului acest lucru, înseamnă că n-a trăit nicio clișă în intimitățile muzicii. Eu cunosc nimic în afară de muzica lacrimală. Căci ea plecând de la regretul paradisului, dă naștere la semnele acestui regret, la lacrimi.

Sf. Caterina de Siena ajunse să se hrănească numai cu Cuminecătura. Ușor de făcut când ai cerul la spate. Extazul ~~stingher~~ distruge roadela pământului. Ea sorbea cerul în Eucharistie. Pentru un credincios, infinitesimalul ceresc care e cuminecătura, este mai nutritiv decât alimentele de aici, de jos. Dece vor cere înălțimile suprimarea mănăririi? Poeți, muzicieni, mistici și sfinți, dece vor folosi, în moduri diferite ~~xxx~~ ascesa? Foamea voluntară este o cale spre cer; foamea din miserie, o crimă a pământului. Intoarce-mi-voi ochii spre foameacerească; și ea va avea ca sprijin direcția inimii.

Sfințenia ar fi fenomenul cel mai extraordinar care se poate concepe și care ar depăși până și Divinitatea, dacă obiectivul ei, prac

tic ar avea o valoare obiectivă. Este cunoscută dorința pasionată a tuturor sfinților de a prelua suferințele și păcatele muritorilor. Câte exclamații nu s-ar putea cita în acest sens și câte explozii de milă infinite ! Obiectiv de reduce ceva din amarul și suferințele altora? În afară de capacitatea de consolare, efortul sfinților este ineficace, iar realizările practice ale iubirii lor nu întrec dimensiunile unei iluzii monumentale. Nu se poate suferi pentru Altul. Multiplicarea chinului tău, întrucât atenuează practic chinul vecinului? Dacă sfinții ar fi în clar cu acest lucru de nimic, probabil s-ar face oameni politici, adică nu le-ar mai fi rușine de aparențe. Ei ar vrea să facă, să schimbe practic să modifice efectiv. Au o poziție față de realitate. Nu se pot modifica decât aparențele. Dar sfinții sunt oameni politici cărora le e rușine de aparențe. Astfel se privează ei de materie, de spațiu pentru exercițiul lor reformativ. Nu se poate să iubești în același timp suferința și aparențele. În privința aceasta, sfințenia nu e echivocă. De viață ne leagă vocația aparențelor. Se ne separă și ne scapă de sfințenie.

"Niciodată nu simțeam suferințe, care să poată egala pe aceia de a nu fi suferit destul" /Marguerite Marie Alacoque/. Formulă clasică pentru aviditatea durerilor.

Eu există stare mai nefecundă decât o tristețe domoală, această negație a inspirației. Totul depinde de nivelul tristeții, de frecvența vibrațiilor ei. La un anumit nivel, ea este practică, la altul muzicală, iar în expresie ultimă, religioasă. Astfel există tristeți de poeți, de muzicieni și de sfinți. La poeți și muzicieni, pleacă din inimă și fac ocolul lumii, reîntorcându-se ca ecouri. Tristețile așfinților pleacă tot din inimă, dar se opresc în D-zeu, împlinindu-se dorința secretă a oricărui sfânt de a-i cădea prizonier.

Subt deliciul și teroarea creștină, omul nu aspira decât la un beneficiu: perfecțiunea. Ori ce i-ai fi oferit, în afară de ea, ar fi fost o valoare negativă. Până pe la începutul secolului al XVIII-lea, abundau "tratate" despre perfecția umană. Aproape toți oamenii cari s-au oprit la mijloc în drumul spre sfințenie, scriau spre consolare, un asemenea tratat, încât secole de-a rândul, perfecțiunea a fost obsesia sfinților nereușiți. Căci sfinții reușiți nu se mai preocupau de ea, având-o.

Ultimile secole și-au schimbat atitudinea până la desafectare, privind fenomenul perfecțiunii cu toată neîncrederea și cu o nuanță evidentă de dispreț. Pentru omul modern, nu există rușine mai mare decât perfecțiunea. Atât de mult și-a făcut din soartă o tragedie, că învingând regretul paradisului, s-a dispensat implicit de aspirația perfecțiunii. Alte vremuri au născut sfinții și oamenii au fost mândrii de ei. Npi nu-i mai putem decât "aprecia". De câte ori credem că-i iubim, nu este mai mult decât o slăbiciune a noastră, care ni-i apropie trecător.

Ce voce tainică îmi șoptește că s-ar afla de o parte toți sfinții pământului, și inimile lor ar fi flăcări șerpuiind între cer și pământ, iar de cealaltă incremenit între imbecilitate și melancolie, Nero, împărat trist și nebun, —mi-aș deșerta inima ultimului? Mai vastă a fost plictiseala lui Nero, decât dorința de cer a creștinilor. Până și incendiul Romei i-a părut banal. Plictiseala nu este nebunia sau dimpotrivă? Nero a fost un melancolic. Altfel de ce lăsa să iubească muzica? Este indusgător destinul acestui om, pe care-l arătându-ne o istorie întreagă, uitându-i singura și marea lui mișcare să se oglindim în propria noastră durere, căci durerile n-
cum

viața cu sentimentul morții, ajungi drum spre naștere, un curs a re-

este ca un proces de recăștigare și de refacere a etapelor
vieții. Mori, trăiești, suferi și te naști, ar fi momentele acestei
evoluții răsturnate. - Sau este o altă viață care se naște pe ruine-
le morții? Să simți adică nevoia să iubești să suferi și să inviezi,
după ce ai cunoscut moartea in tine. Nu există o altă viață, decât
după ce ai trecut prin moarte. De aceea sunt transfigurările atât de
rare.

Sfinții trăesc în flăcări; înțelepții alături de ele. -

Muzica este un mormânt de delicii. O beatitudine care se
ne îngroapă și căreia-i purtăm doliu.

Beethoven resistă prea mult la tentațiile tristeții. Aceas-
tă asceză, mi-l face uneori strin. Chopin sau Schuman sunt în compa-
rație cu el, niște volupte și ai tristeții. Beethoven pare mândru
de triumful voinței în luptă cu ea. El a cunoscut mai des disperarea,
acest orgoliu rănit al voinței în luptă cu lumea. Si a mai cunoscut
"aurora morții pe pleoape", de care vorbește Iov.

Parcă tot mai bine era fără sfinți. Ne-am fi văzut atunci
fiecare de treburile noastre și eram veseli de imperfecțiune. Prezen-
ța lor, însă, creiază complexe de inferioritate, dispreț și invidii
nefolositoare. Lumea sfinților este o otravă cerească, a cărei viru-
lență crește pe măsura singurătăților noastre. Nu ne-au corupt ei,
arătându-ne, prin exemplu, că durerile ajung și duc undeva?eram obiș-
nuși să suferim fără scop, pierduți în inutilitățile durerii și să ne
oglimdim în propriile însângeri. Nu trebuie să fim însă prea triști;
căci durerile nu duc numai la cer.

cum

let pu

31

Mai mult decât în toate celelalte sentimente dezolarea stabilește o corespondență între ființa noastră și cadrul exterior. Atât de mult cers ea un peisaj corespondent, încât, la nevoie, îl creiază. Dezolarea chiamă frumusețea numai pentru a turna vidul în ea. Pustial sufletului este atât de mare și progresiunea lui atât de inexorabilă, că nu există rezistență cotropirei lui neîndurate. Ce-ar mai rămâne de paradis, văzut din centrul unei dezolări? Un cimitir de fericiri?

Cine nu iubește natura, nu iubește nici muzica. Acele peisagii cari nu ne trezesc reprezentări muzicale, nu pot fi amintiri. Cine n-a rătăcit transportat și melancolic prin parcuri, nu va înțelege grația. Inserări groase fără Brahms? Sau monumentul naturii fără Beethoven? Muzica are un caracter cosmic. Fără dragoste de natură, ne lipsește baza pasiunii muzicale. -

"La moartea mea voi lăsa să cadă o ploaie de trandafiri"
/Sf. Teresa de Lisieux/ "Trandafir care răspândești un miros de sfințită goală" /A.M.Rilke/.

Adieri funebre în grația mozartiană... Căne nu le descopere, nu știe că grația este un triumf asupra tristeții și că nu există, în fond, decât grație melancolică. Un andante mozartian nu ne invită totdeauna la fericire. Concertul în la major pentru pian și orchestră este un exemplu. Va fi avut Mozart un suflet la major, dar cu ispitirile constante ale minorului.

Aș vrea ca adevărurile să fie purtate pe armonii mozartiene, pe echivalentul sonor al parfumului de roze. Cum ele, însă, n-au nici o tonalitate și nici o rezonanță, pot fi primite și așa reci cum sunt, într-un suflet pustiu.

fistă

... Si apoi adevărurile ar trebui să fie ușoare, să nu cântă-
rească lucrurile pentru a nu ne mai cădea cî greutăți în inimă.

Moartea n are un sens decât la oamenii cari au iubit
pasionat viața. Să mori, însă, fără să ai de ce să te separi! Deta-
șarea este atât negația vieții, cât și a morții. Cine a invins frica
de moarte a invins și viața. Căci ea nu este decât alt cuvânt pentru
această frică.

Nu mai bogații sînt moartea; săracii o așteaptă, nici un
cerșitor n a murit. Numai proprietarii mor.

Agonia săracilor este un pat de flori, față de cea a bo-
gaților. Dacă ar aduna cineva, în sine toate temerile și agoniile
palatelor, aceia persoană ar fi Moartea. A muri în lux este a muri de
două ori.

Cerșetorii nu se sting în pat și de aceea nu mor. Nu se
moare decât orizontal, în aceea îndelungă preparare în care moartea
se prolinge pe viață. - Când nu ești legat de un spațiu și de amintiri-
le inerente, ce regrete ai putea avea în ceasurile din urmă? S ar putea
ca cerșetorii să-și fi ales soarta, pentruca neavând regrete să nu
cunoască nici chinurile agoniei legate de ele! Rătăcitori la suprafa-
ța vieții, ei rămân vagabonzi la suprafața morții. -

Ana Magdalena Bach ne spune în a sa cronică a familiei,
că Iohann Sebastian Bach manifesta o inspirație deosebită decât ori
se apleca asupra temei morții și că ea i-a fost un motiv frequent de
gîndire. - Si fără această ~~mărturie~~ mărturie, știm că sursele
sublimului la Bach sunt meditația morții și nostalgia cerului. Mozart
n are nici pe una nici pe cealaltă. De aceea, muzica lui poate fi di-
vină; în nici un caz, sublimă. Nu cunosc un muzician mai a-cosmic de-
cît Mozart.

Există o întregă ~~xxx~~ gamă a melancoliei: începe prin

surăs și peisaj și sfârșește în dangăt de clopot spart în suflet.
De aici, gustul diferit al lacrimilor.

Cât timp a compus "Messias", Händel s-a simțit transpus în cer. El însuși a mărturisit numai după ce-a terminat-o, și-a dat seama că trăiește pe pământ. Și cu toate acestea, în comparație cu Bach, Händel este în lume. Ceiace la Bach e divin, la Händel este eroic. Amploarea terestră este nota specifică Händeliană. Reflexele cerului sunt totuși prezente în toată opera lui: o transfigurare din afară. Planurile în imanență se dilată până la o vibrație, care asociază cosmicul cu transcendentul.

Bach unește un dramatism de Grünewald și o interioritate de Holbein; Händel masivitatea și linearul lui Dürer cu îndrăzneala de viziune a lui Baldung-Grien. Mozart este un Botticelli cu mai multă melancolie. "Primavera" cu o rană, care ar putea fi lacrimi. -

Ori ce -am face nu putem concepe fericire fără Watteau; Dos-
toiewsky și-a reprezentat paradisul prin Claude Lorrain. Fără Botti-
celli ar fi rămas paradisul în presimțiri.

Mozart și Botticelli sunt singura terapeutică. Tot restul ne mângâie sau ne agravează tristețea.

Cu cât înaintezi în viață îți dai seama că nimic nu înveți,
ni regretezi în amintire. Este ca și cum am imita o lume pe care am
trăit-o cândva. Nu câștigăm nimic, ci ne recâștigăm. Identitatea cu
noi înșine este o evoluție întoarsă. Astfel se naște bănuiala unei viați
vieți, care a procedat accidental individuației. Ființa noastră imită
o viziune primordială. - Case să fie atunci sensul metafizic al exis-
tenței sfinților? Nu este ființa lor turburată de o amintire imemori-
ală, care nu poate fi altceva decât apropierea imediată a Divinității,
într-un paradis neîndoielnic? Să păstreze ei în ascunzișurile memoriei

figura Divinității? Nu se trăesc ei ca o prezentă, într-o lume, care n-are concesiile memoriei noastre?

Sfinții imită pe D-zeu sub imperiul inconștient al întâiei amintiri.

Pentru fiecare om, D-zeu este întâia amintire. Dar cum regresivitatea în memorie este un efort irealizabil muritorului de rând, sfinții o îndeplinesc, fără ca să înțeleagă totdeauna sensul străduințelor lor. -

Medotația sfinților este prizonieratul în prima amintire. La limita absolută a memoriei se găsește Divinitatea. Acel conținut de margine se moștenește din ființă în ființă, dela dobitoacele paradisului până la noi. Nu ajungi la întâia amintire, decât sărind peste conținutul actual al memoriei, peste contribuțiile timpului. Pentru că aproape toți nebunii vorbesc de D-zeu sau se cred chiar? Pierzând conținutul actual al memoriei; ființa lor nu mai păstrează decât străfundurile ei, limitele originare ale amintirii. Este acelaș caz cu beția. Omul se îmbată ca să-și aducă aminte de D-zeu; poate tot de aceea inebunește. Iar că devine sfânt, o face sigur pentru aceasta.

Nu se poate ceva precis și hotărât despre sfinți. Ei reprezintă un absolut, de care nu e bine nici să ne atagăm, dar nici să-l refuzăm. Orice atitudine ne condamnă. Fiind cu sfinții, ne-am pierdut viața, fiind împotriva lor, ne-am pus rău cu absolutul. Pare că tot eram mai liberi, de n-arr fi existat sfinți. De câte indoei n-am fi fost cruțați! Cine ni l-o fi aruncat înainte pe cărările vieții? În zadar am încerca să uităm Durerea.

Orga nu încapă în mădăile inimii. Căci ea nu exprimă numai neliniștea spațiului îndepărtat ci și freacățul lăuntric al lui D-zeu. Ori acesta depășește inima. Orga este instrumental care ne face mai sensibilă depărtarea lui D-zeu față de noi. De aceea vibrațiile ei ne auto-vinizează, pentru a ne putea apropia, în acest mod de el, in el.

Ori ce-aș vrea, capătul tristeților și a sfâșierilor nu poate fi altul decât: leșinul în Divinitate. Trebuie-oricum- să ne pierdem și noi în cineva....

Iov, lamentațiile cosmice ale orgei și salciile plângătoare..... Răni deschise ale naturii și ale sufletului..... Si inima omenească, - rana deschisă a lui D-zeu.

Orice fel de extaz suplihește sexualitatea. Ea n ar crea nici un sens fără mediocritatea ființelor. Dar cum acestea n au altă cale de a ieși din ele înșile, sexualitatea le salvează temporal din animalitate. Actul sexual își depășește la orice ființă, semnificație biologică. El este un triumf, asupra animalității. Căci sexualitatea e singura poartă spre cer din toată biologia.

Sfinții nu sunt a-sexuali, ci trans-sexuali. Ei nu au nevoie de "revelațiile" sexualității. A fi sfânt nu înseamnă a ieși mereu afară de tine? Ce ar mai putea adăuga atunci sexualitatea? Transporturile extatice ale sfinților fac palide convulsiile sexuale.

Din toate epocile istorice, n aș putea munci cu sufletul împăcat decât ca sclav, pe vremea când faraonii ridicau piramidele. Să ridici la lespezi sub lovitură de biciu, dar să le vezi incununate de veșnicie și să siași vidul ce se naște în jurul piramidelor, din dereptarea timpului! Ultimul sclav egiptean era ~~mai~~ mai aproape de veșnicie decât oricare filosof al occidentului! Egiptenii trăiau în extazul soarelui și al morții. Pentru noi cerul a devenit piatră de mormânt ! Lumea modernă a fost atinsă, până la blestem, de grația lucrurilor finite.

Iubesc sfintele pentru naivitatea pasionată, care imprămută figurii lor o expresie de ardore copilărească și de chin gratuit. Ochi, ce rămân veșnic întredeschși, pentruca pleoapele să apere mistarul lăuntric de indiscrețiile clarului exterior; zâmbet meditativ, acordat subînțelesului privirii; buze, de un roșu iluminat de azur; paloare de mâini, îndreptate spre alte îmbrățișări; și acel albastru serafic, în care Rafael îmbracă sfintele, extras din nuanțele inimii lor.

Cum o să deschidă ele ochii în spre lume? Căci doar ne-au repetat-o toate, că nu stau "ochi în ochi" decât cu Ișus.

Extazul închide ochii; în el esti ceea ce vezi. Deaceia dispensează el de privire. Bemini a înțeles acest lucru, când ne-a prezentat a Sf. Tereză în transport extatic, cu ochii într-o întredeschidere imperceptibilă. Același lucru și cu portretul lui Francisc din Assisi, căruia Zurbaran, pictor neîntrecut de pasiuni cerești i-a dat un contur pe care nu-l merită echilibrul supranatural al acestui sfânt.

Mozart mă face să regret eroarea lui Adam. -

Voă ajunge vreodată să nu mai citez pe nimeni în afară de D-zeu? Oamenii și chiar sfinții, n au nume. Numai D-zeu nu e anonim. Dar ce știm mai mult despre el decât că e capul desnădejdelor? D-zeu este o disperare care începe unde sfârșesc toate celelalte.

Numai paradisul sau marea, m ar putea dispensa de muzică.

Cele mai mari regrete mi le-au provocat visurile de fericire: Botticelli, Claude Lorrain, Mozart, Watteau și Corot. Fost-am prea slab pregătit pentru fericire? Sau am cunoscut numai melancoliile ce o

preced și tristețile ce îi urmează?

Fericirea este o pauză fermecătoare pe care-am bănuț-o în meditațiile pastorale ale muzicii secolului al XVIII-lea. Nu pot vorbi despre fericire decât din auzite.

Dacă extazul este o substituție divină a sexualității, lacrimile ~~inam~~ înlocuiesc săruturile și îmbrățișările. - Oare acest lucru este adevărat numai pentru lumea sfinților?

Tristețile îți aruncă în suflet umbre de mănăstiri: Si prin acestea încep să-i înțeleg pe sfinți..... Oricât ~~am~~ vrea să ne însoțescă până la marginile amarului, ei nu pot și astfel ne lasă sfinții în drum, pe la mijlocul amărăciunilor și a căinței. Inima lor are altă inclinare, fiind cu ^{inși} în D-zeu. A noastră își caută un sprijin într-un infinit de dezolare inclinându-se până la amețeală.

După atâtea declarații pasionate de dragoste pe cari sfinții i le-au făcut lui D-zeu, ce-am mai putea adăuga pentru a nu fi epigoni? Absurdități? Dar ei n-au evitat nici una pentru a-și exprima un exces de iubire. Un exemplu din mii. Dominicană din Töss, Mezi Sidwibrin: "Doamne, dacă ai fi Mezzi Sidwibrin și ei D-zeu, aș vrea ca tu să fi D-zeu și eu Sidwibrin."

Cine nu poate iubi pe D-zeu până la absurd n-are nici un rost să se mai încurce cu el. Când vorbești de D-zeu numai pentru a fi mai puțin singur în nimic, el nu wste mai mult decât o invenție sau un pretext al singurătății. Sfinții au putut fi triști pentru D-zeu; nouă el nu ne poate fi mai mult de un deuseu al tristeților. Alții i-au purtat venerație; imposibil de a-i arăta mai mult decât interes.

Când citești aceste exclamații ale Sf. Caterina de Sienna: "Tu, o abis de caritate, pare că devii nebun de creaturile tale, ca și cum n-ai putea trăi fără ele, deși ești D-zeul nostru.

O tată etern,, o foc, o abis de caritate, o frumusețe eternă, o înțelepciune eternă, o îndurare eternă, o speranță, o refugiu al păcătoșilor, o generozitate neîntrecută, o bine etern și infinit, o Nebun~~ie~~ de iubire!", - rămăi înmărmurit de inexplicabil și-ți pare bine că acest exces te scutește de vreo declarație oarecare. Nu se mai poate adăuga nimic, în afară de regretul de a nu putea urî Divinitatea cu o pasiune egală acestei iubiri.

De năr fi fost boli în lume n ar fi apărut până acum ~~nici~~ nici un sfânt. Căci n a existat nici un sfânt "sănătos". Sfințenia este înălțimea astrală a bolii, fosforescența transcendentă a putregaiului.

Bolile au apropiat cerul de pământ. Fără ele, ei nu știau unul de altul. Nevoia mângâierii a mers mai departe decât boala și la intersecția cerului cu pământul, a dat naștere sfințeniei.

Încerc să-mi reprezint o lume fără spațiu - și nu găsesc decât o inimă de sfânt.

Poeții ne-au vorbit prea adeseori de o moarte dulce. Se pare că ei s au oprit ~~la~~ la lacrimi. Si ce ne-ar putea spune din pragul morții? Poeții n au decât răspunsul lacrimilor și scuza lor de veci: voluptatea de a muri.

Sunt oameni cari și-au stilizat moartea. Pentru aceștia, a muri este o chestiune de formă. Dar ~~moartea~~ moartea este materie și groază. De aceea , nu se poate muri elegant, fără să faci ocol morții.

Dece oamenii ^{grazi} și înalți, cu dimensiuni de colos uman afectați odată de frica de moarte, oferă un spectacol sinistru descurajant? Fiindcă în atâta materie, moartea își găsește un leagăn mai si-

gur și mai plăcut, iar groaza urmând proporțiile materiei se intensifică de dimensiunile ei. De câte ori mă gândesc la frica enormă de moarte la Tolstoi, încep să înțeleg presentimentul morții la elefanți.

Limita fiecărei dureri este o durere și mai mare.

Impăcarea cu moartea au încercat-o oamenii numai pentru evitarea fricii de moarte. Fără această frică n are, însă, nici un rost să mai mori. Căci moartea există numai în ea și prin ea. Înțelepciunea, care se naște dintr-un acord cu moartea, este atitudinea cea mai superficială în fața lucrurilor ultime. Până și un Montaigne a fost infectat de ea. Altcum nu s ar explica de ce se mândrește cu acceptarea inevitabilului.

Cine învinge frica se poate crede nemuritor; cine n o are, este. Ființele, poate, dispăreau și în paradis; dar ele necunoscând în nici o formă teama de moarte, n aveau ocazia să moară niciodată. Frica este o moarte de fiecare clipă. Ființele ce n o cunosc sunt ca paserile cerului: își citesc destinul în azur.

După Schakespeare sau Dostăiewsky nu mai putem fi înțelepți. Oamenii și-au regăsit prin ei durerile, și au început renegându-și înțâia amintire, să fie mândrii de pierderea paradisului.

Obiectiv, toți muritorii sunt în fiecare clipă, egali apropiați de moarte. Nu este nici unul care să nu se poată stinge în orice moment. Subiectiv - și numai așa importă - unii sunt apropiați până la identitate, pe când alții n au întâlnit-o niciodată. Moartea obiectivă din afară, la un Rilke, nu mai are nicio semnificație. Tot așa la Novalis. Dar, în definitiv, nu există post care să fi murit numai odată. -

Celace deosebește de oameni pe sfinți, nu este orientarea față de cer, ci atitudinea față de corp. Cerul nu-l are nici un om; dar corp are orice sfânt. Este, pentru oameni, corpul o problemă? În atât cât sunt bolnavi, da. În colo, și-l târăe cu inconștientă. În sfințenie

...resistică, însă, el este o obsesie constantă.

Extazul este un salt infinit peste corp. Câte mărturisiri n am putea cita, din cari răsare cu o evidență zdrobitoare, depășirea completă a corpului? Confesiunile sfinților nu sunt decât etapele unor conștiințe în luptă cu corpul și înfrângerea lui finală. Dar nu acest conflict este revelator, deoarece fiind intenționat, el este lipsit de dramatism, ci regăsirea corpului. Sunt transporturi mistice, cari uneori au o lungă durată, țin zile întregi. Sufletul, într o permanentă altăritate și ființa ieșind din sine pe urmele sufletului, își uită de aderența lor la trup. Flăcările interioare subtilizează în așa măsură rezistențele fizice încât din ființă nu mai rămâne decât imaterialitatea extazului. Incetând înalta frecvență a transporturilor extatice, începe revenirea la datele comune, cu mirarea de a regăsi un corp pe care-l uitase. Toți sfinții se plâng de regăsirea corpului adică de prăbușirea din extaz.

Pe la 24 ani Cristina Ebner, avu un vis care nu ne poate lăsa indiferenți. Devenise anume gravidă, iar pruncul nu era altul decât Isus Cristos. Si bucuria ei era atât de mare și de nemăsurată, încât nu făcea nici o mișcare, care ar fi putut vătăma sănătatea divinului prunc. După un timp născându-l fără dureri, l-a luat pe brațe și s a dus cu el în mijlocul sorelor, spunându-le: "Bucurați-vă împreună cu mine, nu mai pot să vă ascund mai multă vreme bucuria mea, am conceput pe Isus și l-am născut." Si le-a arătat copilul.

Nenorocirea Cristinei este că s a deșteptat dintr un asemenea vis. Dacă s ar fi putut stinge pe loc, ar fi murit în fericiri ce nu le-au cunoscut femeile.

Cristina Ebner n a conceput un vis de maică, ci de sfântă. Visul ei este ascuns în inima tuturor sfintelor, ființe gravide de D-zeu.

Cristina Ebner a trăit dela 1277-1355. Evul mediu îl avea în pânțele pe D-zeu.

Într o Huminică El se adresează Cristinei: "Vin la tine

ca unul care e mort de iubire. Vin la tine cu dorința ca un mire la
patul miresei." - În asemenea condiții este plăcut a fi D-zeu și, și
mai plăcut a fi "Aleasa" Lui.....

"Sentimentul de a fi tot, și evidența de a nu fi nimic" /Paul
Valéry/ Iată o concluzie de poet, obligatorie, însă, pentru cel ce
a frecventat sfinții.

Nu pot iubi decât o viață de rătăcirii zadarnice, care se mul-
tiplică în inutilitate. Desabuzarea de sfinți - acest final al curiozi-
tății - ce formă de existență mi-ar mai putea scoate la iveală? După
sfinți, n-aș mai putea să iubesc pe cerșetor și să atimez curvele. ~~XXI~~
Acestea sunt mai generoase decât sfintele; căci au risipit în lume mai
multe zâmbete decât ele. Sfintele sunt niște egoiste cari de-abia ne-au
lăsat să întrezărim secretul relațiilor lor cu D-zeu. Doamne ! deschide
odată inimile sfintelor, căci lumea a alunecat pe un zâmbet de curvă !

Cerșetoria nu este un rezultat al mizeriei. Într-un stat
perfect ar fi tot atâți cerșetori, cât în oricare alt stat istoric.
Cerșetorul profesional este un aspect constant al istoriei. Atâta vreme
cât vor exista răspântii, porți și milă, el va apărea din nimic. Cerșe-
torul este parfumul răspântiilor, senzația tuturor intrărilor și sal-
varea tuturor miloșilor. Fără el, mila s-ar dilata ca un vid în con-
știință și neputându-se "plasa" nicăieri ar da naștere la un vârtej
de insatisfacție. Se prea poate ca mila să fi creat cerșetoria sau
în cazul cel mai bun, sau născut deodată. Injustiția socială scoate la
suprafață numai cerșetori ocazionali, cari n-au "chemare" în cerșit,
ei fiind niște săraci căzuți. Cerșetorul prin instinct este o ființă
pe care n-o poate înțelege nimeni; iar miloșii nu numai că nu-l înțe-
leg, dar le e chiar frică de el. De aș fi cerșetor, n-aș putea pri-
mi obolul fiecăruia. Dar aici consistă sublimul cerșetorilor, că ei pri-

mesec dela oricăne. Pentru ei, omul care dă, individual, n are nici o importanță, fiindcă nu-l interesează decât inclinarea corpului, complimentul pe care fiecare darnic îl face în fața lui. Orgoliul cerșetorului este curba ce o descrie disprețul nostru. Cu cât neînclinăm mai mult din dispreț spre a-l arunca banul, cu atât îi strălucește ochii mai mult. Un cerșitor ar fi mai fericit dacă atunci i-am da o palmă; ea este singurul lui contact cu omul. - Dece nu voiu fi având vocație de cerșitor? Cu adevărat, cerșetorii se nasc.....

Cine citește cu o neavuintă inspirată confesiunile sfintelor, nu-și poate ascunde impresia că El a fost trimis în lume mai puțin pentru răscumpărare și mântuirea oamailor, cât pentru consolarea acelor inimi de femei, neimplinite în iubire. Nu se pot face interpretări terrene de terre cu sfinții, dar pare evident că un amant pământesc de s ar fi interpus între lumina lui Isus și inima unei sfinte, Mântuitorul rămâne un simplu membru al Trinității.

Isus a fost amantul oficial al sfintelor. Ele n au riscat nimic mărturisindu-i tot ce aveau pe inimă și nu s au expus nici unei primejdii în excesul lor de indiscreții. Dorința de iubire a sfintelor ar fi născut un pustiu lăuntric fără omniprezență erosului divin, înmi-resmându-le dorurile și slăbiciunile.

Inimile lipsite de iubire pământescă sunt reazimul și odihna lui Isus. În ele a poposit el de două mii de ani, alintat de grații, pe cari nu le bănuise în staul. Din iesle în inimi de sfântă ! Aceasta nu este o ascensiune omenească...

Sunt ca un Anteu al disperării. Orice contact cu pământul mi-o mărește. Ah! de-aș putea să adorm în D-zeu, pentru a muri mie!

Singura uitare este somnul în Divinitate. Când îți va lăsa D-zeu peste mine plecapa?

Mechtilda de Magdeburg către D-zeu: "Îți aduc cântecile mele: ele sunt mai sublime decât munții, mai adânci decât mările, mai înalte decât nourii, mai vaste decât aerul. - Cum se numește acest cântec? - Dorința inimii mele. Am răpit-o lumii. M-am ferât de mine însumi. Am răpit -o întregii creațiuni. Acum nu pot s-o mai părăsesc. Unde s-o pun? - Tu nu trebuie să-ți dorința inimii tale decât în inima mea". - De mult am știu că singurul comentariu la sfinți sunt lacrimile....

Doamne, voi culege lacrimile de la poarta iadului și îmi voi face cuib în ele și îți voi aduna umbrele în amurgurile mele. - Sau tu nu ești decât o eroare a inimii, precum lumea a minții?

Apariția lui D-zeu coincide cu întâiul freacă de singurătate. În golul unui fior și-a făcut El loc, încât infinitul divin este identic tuturor momentelor de singurătate, pe cari le-au îndurat ființele.

Nu crede nimeni în D-zeu, decât pentru a evita monologul chinător al singurătății. Ne-am putea adresa altcuiva? El pare bucuros de orice dialog și nu se supără că l-am ales pretext teatral al măhnirilor solitare.

Singurătatea fără D-zeu este nebunie curată. În El măcar ne plasăm rădăcirile și ne vindecăm astfel mintea și inima. Un fel de para-trăsnit. Eăci D-zeu este bun conducător de măhniri și desnădejdi.

Dostoievsky a fost ultimul om care a încercat să salveze paradisul. Dar el n-a reușit decât să creeze o mai mare slăbiciune pentru prăbușiri, dând astfel lovitura de grație paradisului și aspirației noastre spre el.

Tot așa Dostoievsky a fost ultimul care a întrezărit

cunoașterea lui Adam dinainte de păcat. El n a reușit, însă, decât să ne dea un gust voluptos pentru păcatele acestei lumi.

În zadar am încerca să facem din Dostoiewsky un sfânt. N am reuși. Dar nu vĂd nici un sfânt care n ar fi mĂndru sĂ-i deslege curelele incĂlțĂmintii lui.

Marele noroc al lui Isus, este cĂ a murit tĂnĂr. De trĂia vreo șaiseci de ani, în locul crucii, scria memorii. Si astĂzi sufla în praful de pe un fiu al lui D-zeu fĂrĂ noroc.

Cea mai compromisĂ persoanĂ din istorie este Iosif tatĂl lui Isus. Creștinii l-au aruncat pe o linie moartĂ și l-au fĂcut de rĂsul bĂrbașilor. De-ar fi spus el o singurĂ datĂ adevĂrul, fiul lui ar fi rĂmas un evreu obscur. Triumful creștinĂismului își are originea în deficiențele unei virilitĂți. Imaculata concepțiune pleacĂ din pietatea unei lumi întregi și din lașitatea unui bĂrbat.

M am atașat de aparențe, c ând Mi-am dat seama că nu există absolut decât în renunțare.

Evul mediu a cunoscut o întreagă tehnică de a naște lacrimi, dovezi ale pasiunii și ale ardorii. Se spuneau rugăciuni și se executau practici, pentru a câștiga "darul lacrimilor", cum era numită această cheie secretă a evului mediu. Până și Thoma d aquino se pare a fi cunoscut acest dar, considerat ca o cale efectivă de a iubi pe D-zou. Formele abundau, prin care el era implorat. Să nu fi fost evul mediu satul de lacrimi? Sirosiele lui nici azi nu s au uscat...., iar gemetele percep și astăzi unui auz deschis durerii. Sfântul Dominique, care a avut într o largă măsură darul lacrimilor, scotea astfel de suspine în rugăciunile din noapte, încât ceilalți frați se trezeau și-l urmau în plâns.

Evul mediu a ispășit păcatul lui Adam. Numai așa a fost posibilă Renașterea.

Cu o zi înainte de convertirea sa, Sfântul Francisc din Assisi mergea plângând pe drumuri, și crezându-l bolnav, un om îl întrebă: "Ce ai frate? - Ah, răspune el, ar trebui să străbat astfel universul fără nici o rușine plângând pătimirea Mântuitorului mei". -

Evul mediu ne dă dreptul să iubim lacrimile trecătoare. ~~INTER~~ Isteria lui divină a epuizat conținutul veșniciei.

Intreg creștinismul nu este decât o criză de lacrimi a omnirii, din care nouă nu ne-a mai rămas dec ât urmele sărate și amare.

Pe la sfârșitul evului mediu apăreau cărți anonime, cu titlul "Arta de amuri". Succesul lor era nemai pomenit. Ar mai mișca pe cineva astăzi o asemenea carte?

Ceiace ne separă pe noi de evul mediu și de antichitate este

că am d venit incapabili să ne pregătim, într un fel oarecare, de moarte. Nimeni nu se mai prepară, spre a muri, nimeni nu-și mai îngrijește și nu mai cultivă moartea in el, care se întâmplă peste el.

Anticii știau să moară. Cu ei a apărut în lume disprețul pentru moarte. Dar un dispreț din cunoaștere. A te ridica interior la un nivel superior morții, a fost idealul constant al înțelepciunii antice. Pentru noi, moartea este o surpriză, dureauă și înspăimântătoare. De aici frica și dramatismul. Nici un antic n a fost surprins de ea și astfel și-au permis un surăs la apropierea ei, de care nu ne putem decât mira. Anticii s au lăsat convinși de inevitabilul morții în așa măsură încât și-au construit o întreagă artă de a muri, care, oricât am cunoaște-o, nu ne poate fi de nici un folos.

Evul mediu a trăit într o înfățișare mai dramatică cu moartea, decât antichitatea. Ceiace îl apropie de ea și îl separă de noi, este credința într un complex de mijloace, într o sumă de preparative și de procedee, cari ne asigură o moarte mai organică și mai reușită. Evul mediu a cunoscut sentimentul morții cu o intensitate unică. Dar prin meditație și o artă specifică, a dispus-o în țesătura intimă a ființei. Astfel, oamenii mureau legal, după o formă, după un paragraf al lor. - Pentru noi, ea nu înseamnă mai mult decât o hărțuială infinit penibilă, de care am vrea să scăpăm cumva și neputând, ne consolăm în frică. Nu cred să fi existat în antichitate și în evul mediu, un singur om, care să fi vrut să tragă chiulul morții, să-i scape pe porți necunoscute, exasperat și plictisit de ea. Un călugăr medieval sau un înțelept antic din a nu avea încotro, își făcea o temă constantă de meditație și de experiență, imaginând o artă întragă a detașării de lume. Noi am vrea că să murim, fără să existe moarte.

Când până și subț azur m. gândesc la moarte, încep să nu mai regret paradisul. -

Nu se poate gândi decât orizontal. Este aproape imposibil să concep eternitatea în poziția verticală. Animalul se va fi ridicat la rangul de om în momentul trecerii dela orizontal la vertical, dar conștiința nu s-a născut decât în clipele de libertate și de lene, orizontale prin excelență. Când stai întins, cu ochii fixați asupra cerului sau a unui punct oarecare, separația dintre tine și lume deschide un gol, fără de care nu e posibilă conștiința. Nici un gând nu se naște în mers; deaceia, imobilitatea orizontală este condiția indispensabilă meditației. Este adevărat că așa nu se nasc gânduri vesale. Dar meditația este expresia neparticipării și ca atare n-are nici o toleranță pentru ființă. Istoria este un rezultat al verticalei, precum neantul al orizontalei. -

Biserica a privit totdeauna cu multă prudență și rezervă, revelațiile private, ale sfinților, acele adică în care ia amestecăm pe Dumnezeu cu intimitățile și circumstanțele vieții lor. Nu sunt acestea însă, cele mai sincere și mai apropiate nouă? Viziunile cerești necontrolate au o naivitate savuroasă. Astfel, Isus numește pe Angela de Foligno, după diminutivul său: Lella și-i arată toate rănilile și loviturile primite, zicându-i: "Toate acestea pentru tine". Sau Isus, spunându-i Margaretei de Cortona: "Pe pământ nu există nimeni să-l iubesc mai mult decât pe tine."

E drept că acestea nu sunt revelații oficiale; ele sunt însă nebuniile delicioase ale misticei.

Nu-i șoptește Isus, într-o zi Angelei: "iubita mea din toți sfinții paradisului"? Revelația e privată cu adevărat; în nici un fel nu le putem amesteca, fără să trezim o gelozie divină.

Existența sfinților este o suspendare neîntreruptă a timpului. De aceea îi putem înțelege numai în slăbiciunile noastre pentru veșnicie.

...individualului nu devenit religie de stat. Si omul nu s-a descompus
complet. După Jacques de Voragine una din funcțiile ingerilor, este
să intipărească în sufletul oamenilor amintirea suferințelor lui Isus.-
Si eu care îi credeam agenții uitării cerești.....

Creștinismul a legalizat nebunia și l-a ținut sub presiune, în-
să și destina de câteva zile de azi, va reintroduce filiaje putredă

de invenție. Mechtilda de Magdeburg și-a însemnat revelațiile pe aripi
de ingeri. Inflăcărarea ei îmi dă un gust de auto-distrugere, că m-aș
vrea răspândit în nemărginire ca o spumă dăstăle.

Sfintele acestea mi-am ascuns sufletul sub petele aștri-
lor. Si aș vrea să plâng din aceste înălțimi în inima lor.....

...poate altfel - într-o adevărată arătașă de disperare. D-zeu ne-a
exploatat toate complexele de inferioritate, începând cu acela de a nu ne crede D-zei.

.... și vei fi sărutat cu spiritul meu" /D-zeu către suflet
în dialogurile Mechtildes de Magdeburg/ Iată în fine rezervă și decență
în erotica divină.

...și vei fi sărutat cu spiritul meu" /D-zeu către suflet
în dialogurile Mechtildes de Magdeburg/ Iată în fine rezervă și decență
în erotica divină.

O conștiință se măsoară după dilatare ei cosmică. Dacă mai
ai margini în lume, după ce ți-ai aplecat spiritul asupra ei, înseamnă
că ai rămas undeva la începutul drumului, înfrânt pe cărările cosmice.
Acel ce n-a epuizat lumea în sbaterile lui lăuntrice, nu va ajunge nici-
odată la D-zeu. La limita dilatării cosmice a conștiinței se plasează
El. Când am înghițit lumea și am rămas singuri, mândrii de orgoliul nos-
tru, D-zeu apare de după paravanul Nimicului ca o ultimă ispitire.

Creștinismul este mult prea profund ca să mai poată dăi-
muni. Secolele lui sunt măsurate. Cum de a putut omul să reziste atâta
vreme la atâtea probleme ultime, servite în mod oficial? Amețelile rare

ale individului au devenit religie de stat. Că omul nu s-a descompus complet de adâncimile creștinismului, îmi pare singura probă pentru vocația metafizică a acestui animal.

El însă nu mai poate suporta teroarea problemelor ultime. Creștinismul a legalizat neliniștile și l-a ținut sub presiune, încât o destinde de câteva mii de ani, va reîmprospăta ființa pustită de invazia atâtor ceruri.

Creștinismul - o adevărată avalanșă de indiscreții metafizice, - a introdus moartea, suferința, pe Isus și pe D-zeu, în treburile de fiecare zi ale oamenilor, în politică, în afaceri, în câștiguri și în pierderi. De aici s-au născut crize de conștiință, unele peste altele - într-o adevărată arhitectură de disperări. Demonul s-a incubat în bani, în sexualitate, în iubire. Atâta turburări a adus el genului uman, că de aici încolo superficialitatea poate fi declarată o virtute fără nici un risc. Demonul creștin ne-a fixat tuturora o cruce în inimă, pe care n-o putem răsturna, decât spânzurându-ne de ea, pentru a ispăși printr-un sacrificiu creștin, creștinismul însuși. Și în zadar ne-am desțeleni din el, căci nu vom reuși să-i uităm decorul, adică pe sfinți. El ni-l va trimite după ce-l vom fi urât - să ne iasă înainte și să ne urmărească și când vom fi mai siguri că am uitat acele pătimiri - ce și-au intins otrava peste veacuri, ne vom împiedeca de sfinți și cadavrul ne va cădea în brațele lor. ~~XXX~~

La urma urmelor ne-am fi mulțumit să rămânem oameni. Dar ne-am pomenit creștini. Putea-vom face drumul înapoi?

Nu așa am înțeles noi să ne întrecem umanitatea !

Creștinismul a făcut prea multă propagandă pentru un D-zeu, pentru a ne mai fi îngăduit vreo speranță! Când vom da lupta decisivă cu legiunile lui de ingeri și de sfinți, va fi un măcel fără pereche în istorie. Va curge sânge din ȋmiviri și din surăsurile se vor sinucide. Și vom alcătui toate tainele noastre din mormanul de ingeri și de sfinți.

Dela renaștere încoace, nici un om n-a cunoscut resemnarea.

Aici consistă tot nișbul tragic al omului modern. Anticii se împăcau cu soarta. Nici un om modern nu s-a coborât până la această concesie. Nici disprețul pentru soartă nu ne este cunoscut. Căci suntem prea puțin înțelepți, pentru a nu o înbi cu o suferință nesfârșită.

Anticii nu făceau cam de durerile lor. Aceasta nu este, însă, cazul nostru, cari ne răzvrătim cu toate durerile împotriva lor înșile.

Celace mi-i apropiu pe ingeri este faptul că ei văd totul, dar nu știu nimic. Niște analfabeți ai perfecțiunii. N-au avut nici măcar curiozitatea să asculte tentațiile șarpelui sau să-l întrebe pe Adam se cauzele eliminării sale. Păliști ai paradisului. Ce bine le-ar fi sta totuși alături de om ! Acei dintre ei, cari au căzut, s-au prăbușit individual, ca trădători. Neamul lor a rămas, însă, strein ispitelor. El ne mai poate vedea, fără să ne înțeleagă. Când eram împreună in D-zeu, nici noi nu înțelegeam nimic. Acum cel puțin, îi pricepem pe ingeri prin amintire și prin speranța unei reîntoarceri. Ei ne-ar înțelege în măsura presimțirilor de cadere. Acea-le-vor ? Nu-l iert pe acel inger cu sabia, că nu s-a luat după Adam, spre aș reabilita neamul prin deserțiune. Căderea lui Adam este dingurul act istoric al paradisului.

Adesea mă întreb, de ce vor fi instituit sfinții cultul ingerilor, când se concurează în gîbria cerească ? Este desigur o greșală politică a sfinților, o lipsă de tact surprinzătoare. Dar lor li se deschid porțile și fără intervenția ingerilor. ! S-ar putea ca sfinții să nu fie decât ingeri căzuți, cari și-au recăștigat grația. Paradisul, fiindu-le o amintire mai recentă, și-l reprezintă cu mai multă intensitate și-l doresc cu o înflăcărare mai aprigă. Fi-va aceasta baza aspirației lor paradisiace ? Sfinții nu par a fi decât ingeri cari au cunoscut durerea și ca atare, cunoașterea.

Preocuparea de sfîntonie: combaterea bolii prin boală.

Cînd melodiile ne copleşesc într-o invazie de fericire duşerocasă, am vrea o moarte parfumată. Sfinţii au atîta muzică în ei, încît s-o opună dizoluţiei corpului. Cadavrul lor nu miroase. Voi avea atîta muzică în mine cît să nu mor niciodată? Sunt menueţe, după cari nu mai poţi putrezi.

Nu mai fericirile muzicale îmi dau senzaţia de nemurire. Acele zile senine, în cari inima se culcase cerului, şi în cari renasc extaze sonore cu amintiri de dincolo de orizont! Însădar ai mai căuta atunci lacrimi pentru timp.

O inimă fără muzică este ca o frumuseţe fără melancolie.

Vinul i-a apropiat pe oameni mai mult de Dumnezeu decît teologia. De multă vreme beţivii trişti - există alţii? - au compromis pe schiwnici...

Singurătăţile dulci ale muzicii! Sau despre confuzia între cer şi pămînt.-

Într-unul din extazele sale, Caterinei de Siena i-a apărut Isus, care deschizându-i partea stîngă, ^{1-a} i-a luat inima. Si zile întregi repeta sea că trăieşte fără inimă, incredinţînd pe cei cari susţineau imposibilitatea, că unui Dumnezeu totul e posibil. Dar odată pe cînd se ruga singură într-o capelă o lumină, din cer se apropie în care se pro-

fila El, cu o inimă în mână. Ea căzu tremurând la pământ. Iesus se apropie și deschizându-i din nou partea stângă îi puse înăuntru inima ce o ținea în mâini și-i spuse "Vezi, prea scumpă fetiță, precum ți-am luat în altă zi inima ta, așa-ți dau acum inima mea, cu care să trăiești de aici înainte."

Sunt de un farmec mișcător căderile și leșinurile sfinților. Ele dovedesc că revelațiile nu pot fi primite vertical, că nu putem sta în picioare în fața unor desvăluiri ultime. Toate leșinurile provoacă o voluptate sfâșietoare, încât între a cădea și a nu cădea un om care se cunoaște puțin în bucuriile negative, nu se poate hotărî așa de ușor.

Waininger spunea că epilepsia este ultima dingurătate a criminalității. Ne mai având nici o legătură cu lumea, nu-i mai rămâne decât prăbușirea.

Leșinul sfinților presupune numai puțin o rupere a legăturilor cu lumea. Si astfel se prăbușesc ei în cer. Opera lui Shakespeare pare un roman criminal, scris de D-zeu.

Să poți cunoaște un om decât după divizarea la care s-a ajuns? Ajungi la un moment în viață când toate te pui în legătură cu D-zeu. Restul este prea puțin. Se întâmplă, însă, uneori să te apuce teama că D-zeu ar putea să nu mai fie actual și atunci ți se pare toată raportarea la el fără nici folos. Provizoriul principiului ultim-absurd ca idee, dar prezent în conștiință - te umple de o neliniște ciudată. Să fie D-zeu o simplă medă a sufletului o pasiune trecătoare a istoriei? Mai în noi, este o chestiune de existență. Pe când nu avem timp să ne gândim să îi existăm noi. De celeori există fără existența paralelului și a căderii lui în noi.

Unii oameni își mai pun problema dacă viața are sau nu are un sens. În realitate totul se reduce la a ști dacă e suportabilă sau nu. Problemele încetează și încep hotărârile.

Marele avantaj al lui D-zeu este că despre el se poate gândi orice. Cu cât legi gândurile mai puțin și le lași în voia contradicției, cu atât riști să te apropii mai mult de adevăr. D-zeu profită după periferiile logicii.

Shakespeare și Dostoievsky îți lăsă în suflet un regret chinător: acela de a nu fi sfânt sau criminal. Cele două forme ale auto-distrugerii..... Sfinții nu știu carte. Atunci de ce scriu așa de frumos? Să fie numai inspirația de vină? Fapt este că ei au stil de câte ori descriu pe D-zeu. Ușor să scrii din șoptite, cu urechea în gura lui. Scrierile sfinților au o simplitate supra-omenească. Dar, nedescriind pământul ei nu pot fi numiți scriitori. Lumea nu-i acceptă ca atare, fiindcă nu se poate regăsi în ei. -

Nu poți cunoaște un om decât după nivelul la care s-a ridicat muzica în sufletul lui. Dar cum nu mă interesează decât cei inundați de ea, mă dispensez de cunoașterea oamenilor.

Există suflute muzicale care n-au educația și cultură muzicală. Ceiace înseamnă că ne naștem cu o sumă de vibrații, pe care le pun în valoare tristețile noastre. Purtăm toată muzica pe care ~~am~~ n-am auzit-o în decursul vieții, dar care zace pe străfundurile memoriei. Tot ce e muzical în noi, este o chestiune de amintire. Pe când nu aveam nume va fi trebuit să fi auzit tot. Nu există muzică fără amintirea paradisului și a căderii ~~în~~ în noi.

Totul a fost cândva. De aceea îmi pare viața o unduire fără substrat și o legănare fără substanță. Lumea nu se repetă; dar pare

că trăim în răsfrângerile unei lumi trecute, căreia-i depănăm ecourile întărite. Memoria ~~nu~~ nu este numai un aranjament împotriva timpului, ei și a acestei lumi. Ea ne descopere confuz lumile posibile ale trecutului, cu încoronarea paradisului. Pe străfundurile memoriei se elaborează regretele.

Regresiunea în memoria te face metafizician; răsăritul în începuturile ei, sfânt, iar poet, rămânând la mijloc.

Se știe ce răspundeau sfințele când părinții lor le cereau să se mărite: că ele nu pot, deoarece au făcut lui Isus promisiune solemnă de a-i închina fecioria. Că Isus n-a meritat atâtea renunțări și atâtea nebunii, este unul dintre lucrurile cele mai adevărate și mai sfașietoare. Când mă gândesc la infinitul de tortură și de suferință de care a dat dovadă perversitatea transcendentă a sfințelor, drama antică a lui Isus nu mi pare mai mult decât tristă. Catapetesma s-a sfâșiat și s-a prăbușit în sufletul sfințelor și piroanelor acelea au perforat inima lor o viață întreagă, iar nu câteva ceasuri de sfâșiere pe o colimă. Suferințele sfințelor mă obligă să fiu ne drept cu Isus. Suprema neindurare nu putea fi alta, decât să ne lase moștenire pete de sânge pe o cruce. Hotărât lucru ! nu-i-a deslega curelele încălțămintelor lui.

Vor vorbi sfințele de gustul crucii, dar de ce nu sunt sincere și nu vorbesc de otrava ei? O văd pe Magdalena de Pazzi, nobilă, sublimă și incântătoare, încarcerându-se, sub blestemul unei inspirații divine, într-o mănăstire și adăugându-se de cruce ca o condamnată în momentele de gol sufletească și de tentație satanică. Atâtea tinereți răstignite, din isteria veșniciei, născute sub exemplul infam și ceros al unui semi-d-zeu ! Isus trebuie să aibă conștiința încărcată dacă are o cât de ~~puțină~~ mică responsabilitate în fața suferințelor. Din chinul inuman al sfințelor vor răsări odată cruci grele, negre și roșii, cari se vor năpusti la o Judecată din urmă pentru a sancționa pe final risi-
nitor de Dureri.

Dacă toate clipele cari nu sunt extaz, ar fi indiferente și ne semnificative, ce dar neintrecut ar fi sfîințenia ! Dar ele nu sunt numai goale, ci au o amărăciune rece și continuă, care seacă sufletul și-l face incapabil de iubire. Uscăciune sufletească este o expresie care reține neincetat în descrierile pe cari le fac sfîinții despre aspectul obscur al condiției lor. În astfel de stări, cer ei grație ca o eliberare. Invocarea grădostei este o obsesie de câte ori le e sufletul uscat. Si să fie el astfel numai din absența iubirii? Sfîinții se înșeală când pun în sarcina unui vîd de iubire pustiuul lor lăuntric. Ei nu cunosc fiziologia decît ca o anexă a cerului. Dacă ar ști ei că în uscăciunea sufletului plătesc vibrațiile extazului, de câte ori nu i-ar apuca o lășitate în fața lui D-zeu, de câte ori n ar evita reveșerile ! Nu văd în jurul extazului decît dărmături. Căciatât timp cît suntem în el nu suntem noi, iar ființa noastră nu este decît ruina unei amintiri in memoriale.

Tot ce nu este extaz, este viață omenească, uscăciune multiplicată în sine. _

Sfînta Adelgunda, care descindea din neamul regilor franci, a dat dovezi din prima tinerete de o vocație cerească. Pe cînd era pierdută odată în meditație, o voce îi șopti: "Nu-ți căuta alt mire, decît pe fiul lui D-zeu". Cuvintele i-au fost fatale, căci din aceea clipă a căzut pradă lui Iesus. La vîrsta de 13 ani, ~~fiind~~ fiul regelui Angliei o cere în căsătorie. Ea refuză, spunînd că inima ei aparține întreagă unui logodnic, care întrece ^{în} frumusețe și bogăție pe toți fiii pămîntului. Insistențele părinților rămân fără rezultat căci ea preferă să moară decît să-și piardă fecioria, promisă Don-juanului ceresc. Murindu-i părinții, ea rămîne și mai fermă în hotărîre. Cum prințul n a renunțat la cererea în căsătorie, Adelgunda fugi din castelul părintesc în spre o mănăstire. Ajungînd la un fluviu pe care nu-l putea trece, văzu deodată pe prinț cu o suită, apropiindu-se, pentru a o lua cu el. Pe loc,

protecția unui inger o ajută să treacă apa. Si sfârși în mănăstire, această victimă regală a lui Isus.

Brama aceasta, petrecută în secolul al șaptelea, nu este nici unică și nici extraordinară. Ea ne arată că orice sfântă este o Ofelie cu mai multă pasiune, căci Isus nu este amantul dezabuzat care e Hamlet.

Sau să mai amintim de Sf. împărăteasă Kunigunda, care în ziua nunții, jură împreună cu soțul ei o castitate până la moarte? În palate, Isus a introdus un pustiu mai mare, decât în bordeie.

Că cât mă apropiu mai mult de sfinți, cu atât mă îndepărtez mai mult de Isus, iar în momentul în care voiu avea pentru sfinte deplina compătimitoare umană îl voiu urî.

Pascal este un sfânt fără temperament.

Marele merit al lui Nietzsche este că s-a ținut apăra la timp de sfințenie. Ce s-ar fi ales de el, dacă cădea drum slobod pornirilor lui firești? - Un Pascal cu toate nebuniile sfinților în plus

Esti sănătos atâtea vreme cât crezi în filosofie; când începi, însă, a gândi, apare boala.

Homeopatie: a vindeca o tristețe prin alta.

Toate marile convertiri sînt la bată revelația subită a deșertăciunii vieții. Si nimic nu este mai mișcător și de o mai fascinan-

tă cutremurare ca această străfugerare neașteptată a vidului existenței. Rancé a reformat ordinul tropiștilor, după ce și-a găsit într-o zi, în mod cu totul neașteptat, iubita moartă. Penitențele excesive ale Sfintei Margareta de Cortona, își află originea într-un fior analog. De ani de zile fugise dela părinți cu un amant din familie de nobili. Plecând acesta pe mai multă vreme de acasă, în ziua în care trebuia să se reîntoarcă, Margareta îi iasă înainte. La un moment dat câinele lui se repede asupra ei și îi sfășie hainele, fugind apoi spre un loc acoperit cu lemne, unde zăcea stăpânul lui sfărțiat și descompus ce fusese asasinat și apoi ascuns chiar în ziua plecării: "Unde va fi sufletul lui," se întrebă ea în fața acestui spectacol și durerea care o invadează îi schimbă pe loc cursul vieții. Remușcarea o duce până la limita ispășirii. În fiecare zi se torturează până la sânge, încât leșinul pare finalitatea de fiecare clipă a acestei prea nenorocite sfinte, dacă n-am făcut un pleonasm.

Revelația vanității lumii se petrece la alți sfinți într-un mod mai puțin dramatic, dar într-o continuitate neîntreruptă. Astfel ei dispun de o inspirație specială pentru vanitate, căci toți sfinții au un suflet de Psalmist cu mai multe indulciri cerești.

Totți sfinții sunt bolnavi, /dar din fericire nu toți bolnavii sunt sfinți./ Iată de ce încetarea suferințelor se explică în sfințenia ca o absență în a grației. Boala întreține grația, căci ea este alimentul indispensabil ce hrănește pasiunile pentru o altă lume. Prin boală înțelegem pe sfinți, iar ei prin ea cerul. Nu la toți boala este o cunoaștere de gradul ultim. De abia prin sfinți, bănuim cerul. Pentru muritori, boala este o cunoaștere mediată.

Cerul senin ne obligă la mai multe întristări decât cel cenușiu, căci ne pune în fața prea multor speranțe la cari n-avem curajul, pe când ultimul ne îngroapă fără alternative. Seninătățile sunt o culoare balsamică pentru melancolie, ele fiind neutre Divinită-

41
ții. Când însă chemările lui D-zeu străpung azurul, am vrea norii
grii și cenușii, cari să ne acorde libertatea de a fi părăsiți fără
ieșire. Putea-vom să nu mai trăim sub nici un cer?

Lipsa noastră de orgoliu compromite moartea. Creștinismul
seu nu știu cine ne-a învățat să închidem ochii - să avem ochii ple-
gați - ca moartea să ne găsească pagnici și supuși. O educație de
două milenii ne-a obișnuit cu o moarte cuminte și așteptată, modestă și
sigură. Marim în jos. Si astfel, n avem curajul să ne pironim în cli-
pele din urmă ochii în soare. De nu am vom uni eleganțele unui efeb
atenian cu pasiunile unui conquistador, ne așteaptă și pe noi aceeași
moarte gravitațională, stingându-ne în umbra pleoapelor. A muri cu
mușchii încordați asemenea unui alergător în așteptarea semnalului,
cu capul înapoi, pentru a brava spațiul și a învinge moartea în orgo-
liul și iluzia forței ! Visez adesea de o moarte indiscretă, în vâzul
intinderilor și a depărtărilor !

În fond, sfinții mor mai puțin singuri. Todeauna
sunt asistați, fie de Isus, fie de ingeri. Ei cari cantă atât de mult
singurătatea, își dau duhul în public. Si atunci cum să nu-mi pară
mai amar, infinit mai amar destinul unui anonim carecarea, lipsit
de asistențe pământene și nepământene, a unui om care se stinge fără
lașitățile dialogului ! Sfinții s au dat în primire decâte ori li
s a apropiat sfârșitul și s au liniștit sigur de destinație. Dar
toți ceilalți, lepra eternă a pământului, cu ochii pierduți în nisip
și cu sufletul risipit ca el, ce fac ei de mai pot muri fără răcoa-
rea nici unei nădejdi ? Si când mă gândesc la toate agoniile acestui
pământ, la toate morțile sub umbre și lumini, fără mângâiere clar-
obscurului, - atunci mi se pare că sunt suflete, cari nu vor putea fi
ridicate de toate cohortele ingerilor, condamnate sub greutatea lor
a nu putea veni la Judecată, fixate în înmărmurirea propriului blea-
tem ! Căci nu se poate mântui decât suflete nșoare: sub cari nu se

rup aripile ingerilor.

De obicei, oamenii nu fac deosebire între sfinții cari se nasc și cei cari devin. Unaeste a vedea lumina zile încărcat de grații și alta, a le plăti scump, a câștiga una câte una. Sfințenia înăscută este comodă și fără răspundere.; sfântul este un biet instrument de grații, un organ inconștient al perfecțiunii. Mă îngrozeșc, însă, când mă gândesc la sfinții fără talent, cari au muncit pentru grațiile cerului; sfințenia plătită cu suferința corpului și a sufletului. Aceștia sunt cei mai mulți; ei dătoresc absolut tot suferinței; ceilalți privilegiații - adevărați proprietari ai azurului - nu trec peste o înclinare spre durere nici n-a valorifică mai mult ca un pretext. Talentul pentru sfințenie se furizează printre suferințe. Majoritatea sfinților, însă, s-au așezat la curmesigul lor și astfel nu există durere să nu-i fi izbit și să nu-i fi călcat.

Exemple ? Dar poate oamenii au dreptate când nu le mai cântăresc durerile atribuindu-le tuturor un merit egal de suferință.

Până și sfinții să fi cunoscut voința de dominare să existe adică un imperialism în lumea lor? Nimic mai evident, pentru cine înțelege deplasarea obiectivelor. Pe când noi ne exasperăm forța în lupta pentru "bunurile trecătoare", orgoliul lor e prea mare pentru a nu dori o lovitură definitivă, o posesiune integrală. Spațiul în care se exercită imperialismul sfinților este cerul și arsele de cucerire suferințele. Dacă D-zeu n-ar fi o restricție pentru elanul lor, sfinții s-ar concura în înălțimi și fiecare ar vorbi în numele altei intinderi. Omul rămâne totdeauna proprietar. De această mediocritate n-au scăpat nici măcar sfinții. Nebuniile lor au parcelat inegal cerul, după mândria mărturisită sau nemărturisită a suferințelor. Sfinții au deplasat vertical obiectivul imperialismului adică au ridicat pământul până la suprema lui aparență, la cer, spațiul voinței lor de domihare.

Nu mai uitând tot ne putem aminti cu adevărat. Slăbirea memoriei ne revelă toată lumea care a precedat timpul. Ne dezintegram din el prin vidul progresiv al memoriei, prin lichidarea rezervelor și a conținuturilor temporale. Dece în nopțile albe nu revin alături de terori ancestrale, lumi pe care nu știm să le fi trăit, dar care sunt ca surprize ale amintirilor? Nopțile nu numai că ne lichidează conținutul actual al memoriei / al istoriei noastre /, dar ele parcurg drumul intors al timpului. Insomniile fac regresunea originală și ne transpun în anticipările individuației. Subțind timpul până la iluzie ele ne evacuează din temporalitate și ne obligă ultimile amintiri, la întâiele. În dizolvarea musicală a insomniilor, ne-am uzat antecedentele și ne-am epuizat pe întreg trecutul nostru. Si nu ni se pare atunci că am muit cu tot timpul?

Un om este cu atât mai aproape de mistică, cu cât îi dispare mai mult timpul din memorie.

Paradisul nu este posibil fără o boală a memoriei. Cu cât aceasta este mai proaspătă și mai sănătoasă, cu atât "aderă" mai mult la lume. Arheologia memoriei ne descopere documente pentru alte lumi, cu prețul acostei. Astfel de amintiri nu sunt "practice". Căci în adevăr, la ce ne-ar servi regretul paradisului?

Să-mi fac cuib într-o inimă de sfântă? Mi-e teamă de incendiu cerului.

Natura este fermecătoare ca o amintire a lui Dumnezeu. Curios că farmecul ei nu ne amintește de El.

Când mă gândesc la nopți și la atâtea singurătăți în nopți și la atâtea dureri în singurătăți, mă apucă undor de pribegie, pe drumuri nebătute de sfinți. Incet, incet? Există abisuri și în sferă de suflet.

Trebuie să mai fi trăit alte vieți. De unde altcum atâtea groază? Existențele anterioare sunt singura justificare a teroarei. Numai orientalii s-au priceput în suflet. Ne-am precedat și ne vom urma. Dece oare noi modernii ne-am suprimat răătăcirile, admitându-ne o singură oară? De fiecare dată, ispășim devenirea infinită. Atins-am maximum de teamă? Ne încheiem existențele numai la capătul teroarei.

Toată devenirea nu este decât un suspin cosmic. Noi însuși nu suntem decât niște răni ale firii, iar Dumnezeu un Toma Necredinciosul.

Sfincii nu știu nimic pe lângă faloșii, așa știu tot. Pață de Aristot, orice sfânt este un analfabet. Ce ne face atunci să credem că de la ultimul om învăța mai mult? Toți filosofii nu cântăresc cât un sfânt. Inima lor nu depășește întinderea punctului și ca atare unde ne-am refugia după irezolvabilul atâtor întrebări? Toată filosofia e fără răspuns. Pață de ea sfincenia este o știință exactă. Ea ne dă răspunsuri pozitive și precise la întrebări la cari filosofia n-a avut curajul să se ridice. Metoda sfinceniei este durerea și scopul ei Dumnezeu. Neîfiind practică și nici comodă, oamenii o îndepărtează în domeniul fantasticului și o adoră de la distanță. Filosofia o ține aproape, pentru a o putea disprețui, iar pe filosofi îi respectă cu indiferență. Si aici muritorii dovedesc inteligență. Căci tot ce e valabil în filosofie se reduce la împrumuturile din religie și la apelurile

mistice. Prin ea însăși, ea nu dovedește nimic, ea întreaga cultură.

Filosofii au sângele rece. Nu este cald decât în preajma lui Dumnezeu. De aceea, tot ce e Siberie în sufletul nostru îi cere pe sfinți.

Nimic mai ușor decât a lepăda ereditățile filosofice, fiind că rădăcinile filosofilor nu trec mai departe de nesiguranțele noastre, pe când ale sfinților intrec și suferințele. Putea-voi să-i uit vreodată? Se pare că există o memorie specială pentru sfinți. Ultimul curej al filosofiei este scepticismul. Peste el nu recunoaște decât haosul. E foarte adevărat că libertatea de spirit pe care a atins-o scepticii greci poate trezi gelozia misticei, dar această înflorire unică a fost compromisă de vulgaritatea relativismului modern, "științific". De altfel, știința nu este decât o sumă de indoeli vulgare pentru o prostie cultivată. Nu există știință decât la antipodul spiritului.

Un filosof se salvează de la mediocritate numai prin scepticism sau mistică, aceste două forme de disperare în fața cunoașterii. Mistica este o evadare din cunoaștere, iar scepticismul o cunoaștere fără speranță. În amândouă felurile, lucra nu este o soluție.

Singurii oameni pe cari îi invidiez sunt confesorii și biografiile sfințelor ca să nu mai vorbim de "secretarii" lor. Dacă am ști tot ce n au spus Petru Olafsson despre Sfânta Brigitta, Heinrich de Halle despre Mechtilda de Magdeburg, Raymond de Capua despre Caterina de Siena, fratele Arnold despre Angela de Froligno, Ioan de Mariconverder despre prea fericita Dorotea de Montag, Boontano despre Caterina Emmerich etc. etc. - am fi în curent cu toate secretele lumii și cu atâtea detalii nepermise care ar face și mai straniu nimbul sfințeniei. Să pot sta lângă sfinți în momentele lor de îndoaie, să te încante chinul lor într-un sediu al perfecțiunii! Și să te bucuri că nu le poți indulci amarul și din lacrimile lor să-ți faci surse de voluptăți!

Sau să poți fi cronicarul unei mănăstiri, să faci marginalii la toate isteriile, să ții jurnalul tuturor crizelor și iluziilor, împunându-ți palorile desfigierile sfintelor în devenire. Adesea m-am visat cronicarul acestor prăbușiri între cer și pământ, intinul arșițelor inimii și istoricul insomniilor lui D-zeu.

Diodata dăgăi Adamari și Diana d'Andolo, prin numele lor s-au ridicat la cer, Pietatea adaugă frumuseții numelui un parfum transcendent. Numele sfântelor îmi dau un gust sensual, al altor lumi, iar atâtea prea fericite își justifică atributul supra-lumesc numai prin rezonanța numelui.

Biserica a greșit când a acordat titlul de sfântă numai câtorva femei. Misoghinia și sgărzenia ei mă obligă la mai multă generozitate. Orice femeie care plânge lacrimi de iubire în singurătate este sfântă. Ce n-a înțeles biserica niciodată? Că sfintele sunt plămădite din lacrimile lui D-zeu.

Platon este desamăgit că nici un poet n-a cântat spațiul care se întinde deasupra cerului și că nimeni nu-l va putea cânta vreodată cum trebuie. Cu-mădă, așa de strein să fi fost Platon de muzică? Atunci de unde ție că delirul este una din cele mai mari binefaceri ale omului? Să-i fi scăpat numai această afirmație? Se prea poate, căci el însuși ne spune în Bedra că-i șoptesc zeii.

Este imposibil ca să mai suferim altcum decât cu inutilitate și satenism. Orice poezie din Baudelaire spune omului modern mai mult decât excesele sublime ale sfinților. Abandonându-ne dezolării

ca unui dans sau unei beții, cum ne-ar mai interes a o scară a perfecțiunii prin durare? Omul modern nu este la antipodul sfinților prin superficialitate, ci prin incontrollabilul și irezolvabilul condiției sale, prin complacerea într-un descăpș tragic și prin lunecarea în lumea unor decepții vegnic reînnoite. A nu opune rezistență ție însuși, iată unde a dus lipsa de educație în selecția tristeților. Dacă D-zeu ni se descopere prin senzatii cu atât mai bine: numai suferim disciplinarea umană a revelației. Sfinții sunt iremediabil inactual și numai din dispreț pentru devenire se mai poate interesa cineva de ei.

Nu mai urând pe sfinți ne mai putem considera fii ai acestui pământ și ne mai putem lega de timp. Până la urmă fiecare nu vrem mai mult decât să devenim dusmani ai sfinților.

Dintre filosofi nu sunt interesați decât acei cari nemaiavând ce gândi, s-au apucat să cante fericirea. Astfel apar filosofii de amurg, mai mângăetoare decât religiile, fiindcă ne scot de sub orice control. O oboseală dulce transpiră din ele, și astfel te odihnești în ele ca într-un leagăn blând de indoceli. Cu Epicur îți adăsești gândurile în umbre de palmieri și cerul pare un evantai ce întrepriște improspetirea indocelilor. Filosofi de amurg - prea plini de umbre pentru a mai crede ceva, - te leagă ca o mare, care ți-a refuzat inecul. Zămbetul lor îți schițează un igienic: totul este permis, atât de necesar după intoxicațiile și restricțiile sfinților. Acele indoceli arogate și învăluitoare, când de fericire am dori să murim la umbra unui zămbet !

Socrate, cu tot demonul său și Aristot, cu toată enciclopedia sa, sunt mai neinteresați decât ultimul sceptic dela sfârșitul lumii greco-romane, care din asfințitul său își întindea umbrele neîncrederii peste toată lumea de gândire a antichității. Era ușor să fi un Socrate, un Democrit și chiar un Heraclit. Îți trebuia numai geniu.

căci procesul gândirii elene te obliga la o formă anumită de originalitate, după o logică specifică a evoluției problemelor. Aceștea te cerseau și dacă aveai geniu le rezolvai fiindcă n-aveai încotro. Apoi altul venea la rând, născut în alte probleme, cari nu erau ale lui.

Dar când ele s-au terminat, la ce se mai putea aplica spiritul genial? Scepticismul este mirarea genialității în fața vidului problemelor și desigur și a realității. Eu mi-ai anticii au știut să fie sceptici. Si dintre aceștia numai aceia dela încrucișarea Alexandrină. Anticii au avut stil în indolență. Cum se aplecau ei toamatic asupra lumii, într-o expresie de fericire dezabusată, cu o neparticipare caldă fără resentiment, ca într-o atingere fără consecințe: Scepticii - înflorire umană a tuturor esențelor de cultură - au împutat conceptelor o poezie gratuită și un illetantism cucerător în contactul cu lucrurile mari. Scepticismul este o umbră delicată a spiritului. "eaceia în umbra scepticilor suntem învăliși în două părți de o cernire calmă, străbătută de mici tresăriri de lumină.

Un sceptic grec, având în urmă toată gândirea antică și asediat de religiile orientale în plină invazie, spre ce să se mai hotărască într-o lume de divergențe egal dejustificate? Astfel se naște plăcerea rătăcirii printre idei și lumi, caracteristică speciilor alexandrine. Într-o viață străbăți și epuizezi secole sau chiar milenii de istorie. În același suflet coexistă Homer și Epicur, religie persană și mesianism iudaic. Un eclatism plin de o bucurie orgolicoasă pentru extensiunile sufletului și de o decepție dureroasă pentru zădărniciile culturii. Alexandrinismul este un paradis de amărăciuni.

Filosofia este un colectiv împotriva tristeții. Si mai sunt oameni cari mai cred în profesiunea filosofiei.....

Singurul merit al filosofilor este că s-au rușinat țigări că sunt oameni. Platon și Nietzsche fac excepție: si s-au rușinat tot.

desuna. Primul avrut să ne scoată din lume, iar al doilea din noi in-
sine. Până și sfinții ar avea ceva de învățat dela ei. Astfel s-a sal-
vat oncarea filosofiei.-

Cea ce-i face pe sfinți antipatici este bunătatea, decolorare efectivă împreună cu o emasculare generală a ființei. De câte prosternări n am fi capabili în fața lor, dacă n ar suferi de această indiferență supremă, care primește totul, fiindcă nu aderă la nici o eroare temporală ! De voi mai frecventa mult sfinții, voi fi șit sil să refac, prin reacțiune, tot procesul de reîntoarcere spre om. Si atunci voi elimina toate contribuțiile singurătății, toate piscurile înălțate din regrete și tristeți, pentruca redevenind omul de totdeauna să uit că am plâns vreodată cu sfinții.....

Crearea lumii nu-și are altă explicație în afară de frica de singurătate a lui D-zeu. Cu alte cuvinte restul nostru al creaturilor, nu este altul decât a distra pe Creator. Bieți măscărici ai absolutului, uităm că trăim drame pentru plictiselile unui spectator, ale cărui aplauze n au ajuns încă la urechea unui muritor. Si D-zeu pare atât de apăsător de chinul singurătății, că și-a inventat sfinții - pretexte de dialog - pentru a-și descărca povara izolării. Cine vrea să facă din sfinți mai mult decât niște confesori ai lui D-zeu exagerează nepermis. Ascultă și ei niște spovedanii, din cari indiscrețiile unora ne -au permis să bănuim ce mare e singurătatea Atotputernicului de-l mistue o atât de mare sete de iubire.

Mă simt demn în fața lui D-zeu numai opunându-i alte singurătăți. Fără acestea n aş fi decât un măscăriciu în plus. Si dacă nu mă cred demn să respir fără tristețe, cum aş privi spre D-zeu fără singurătate ?

Doamne, nu mă mai tem că vei dispărea, căci numai tu redești în singurătăți și pe tulpina ta imi voi altoi lacrimile!

Sunt înimi, în cari nici D-zeu nu poate privi, fără să-și piardă inocența. Tristețile au început dincoace de creație, iar D-zeu

n a pătruns atât de adânc în lume; căci și-ar fi putut menține echilibrul în fața inimii omenești ?

Doamne, se va stinge soarele, dar ce oceane vor revărsa peste flăcările inimii ?

Cine mai crede că se mai poate muri, n a cunoscut anumite dureri și singurătăți. Imposibilitatea de a descrie inevitabilul nemuririi. . . .

Se spune că sfinților nu le miroase cadavrul. O dovadă în plus pentru inaderența lor la această lume. Sfintele chiar ar răspândi parfu-uri. Există în aer miresme, cari se lasă pe creier și cari ne transpun ca o agonie de sfântă. Ah ! de câte ori n am închis pleoape de sfinte !

Fericirea noastră, a modernilor, este că ne-am descoperit infernul în suflet. Unde am fi ajuns cu reprezentarea lui exterioară și "istorică" ? Două mii de ani de frică, ne-ar fi spânzurat de noi înșine. Când citești descrierea Judecării de apoi, a Sfintei Hildegarda, urăști toate raiurile și iadurile și nu poți să-ți stăpânești bucuria transpoziției lor subiective. Psihologia este salvarea și superficialitatea omului modern. Altădată, lumea asta s a născut dintr un căscat de diavol /viziunea creștină/. Pentru noi, accidentul lumii nu este mai mult de o eroare....psihologică.

Căci muzica nu este în nici un fel de esență umană, ce-ar dovedi mai mult decât că niciodată nu mi-a trezit reprezentarea infernului ? Nici măcar marșurile funebre. Infernul este o actualitate; ceea ce înseamnă că nu ne putem aminti decât de paradis. Dacă am fi cunoscut în trecutul nostru imemorial, infernul, nu ne-am aminti de el cu suspine dulci și regretele noastre n ar vorbi de un infern pierdut ?

Muzica este o arheologie a memoriei. Si săpăturilei nu

descoper în nici un umgher un infern ce ar preceda amintirile.

De ce eforturile noastre rămân zadarnice decăterori încercăm să spargem materia care ne înăbușe freacăte extatice ? Nu este voință pe pământ care să îndupleze rezistența materiei, dar câteva adieri melodice risipite în spațiu, dar tangențiale sufletului, o topește, ca un foc subit, venit din toate depărtările. Si totul se desface atunci în noi, căci materia nu poate rezista atingerilor muzicale.

Incepi să știi ce e singurătatea când auzi tăcerea lucrurilor. Iți dai atunci seama cum fiecare obiect în parte își are respirația lui, secretul mort în piatră și deșteptat în plântă. Ritmul tăcut sau vădit al întregii firi. Misterul ciudat al singurătății derivă din faptul că pentru ea nu există ființe neinsuflete. Toate obiectele își au un graiu pe care înțelegerea noastră îl descifrează în tăcerile fără de pereche. Singurătatea arzătoare în care totul e viață Spiritul doarme și visează în natură. Aș vrea să tâlmăcesc visele plantelor,

Si umbrele au viața lor netălmăcită. Prea puțin poezi au existat în omnire. Atâtea obiecte au rămas închise în ele înșile, streine de propriul lor înțeles. Cince ar putea să le salveze printr un câmp de singurătate identic lumii ?

În afară de materie, totul este muzică. Insuși D-zeu nu pare a fi decât o halucinație sonoră.

De câte ori timpul este suspendat, iar conștiința se epuizează în percepția spațiului, o dispoziție elastică pune stăpânire pe noi și atunci înmărmurirea lucrurilor anulează amintirile într o clipă veșnică. Privești spre tot și totul nu pare decât o așteptare

descoper în nici un umgher un infern ce ar preceda amintirile.

dar noastre! Si atunci ne încercăm singurali des, darul după alte încercări. Căci tentațiile specialului sunt un fragment după încercările.

De ce eforturile noastre rămân zadarnice decât erori încercăm să spargem materia care ne înăbușe freacă extatice? Nu este voință pe pământ care să îndupleze rezistența materiei, dar câteva adieri melodice risipite în spațiu, dar tangențiale sufletului, o topește, ca un foc subit, venit din toate depărtările. Si totul se desface atunci în noi, căci materia nu poate rezista atingerilor muzicale.

Împotriva ei, "Spala" arărilor nu este decât o rezistență la vânt.

Începi să știi ce e singurătatea când auzi tăcerea lucrurilor. Îți dai atunci seama cum fiecare obiect în parte își are respirația lui, secretul mort în piatră și deșteptat în plantă. Ritmul tăcut sau vădit al întregii firi. Misterul ciudat al singurătății derivă din faptul că pentru ea nu există ființe neinsuflete. Toate obiectele își au un graiu pe care înțelegerea noastră îl descifrează în tăcerile fără de pereche. Singurătățile arzătoare în care totul e viață.... Spiritul doarme și visează în natură. Aș vrea să tălmăcesc visele plantelor.

Si umbrele au viața lor metemorfică. Prea puțin poezii au existat în omnire. Atâtea obiecte au rămas închise în ele înșile, streine de propriul lor înțeles. Cince ar putea să le salveze printr-un câmp de singurătate identic lumii?

În afară de materie, totul este muzică. Înșuși D-zeii nu pare a fi decât o halucinație sonoră.

Între "muzicile" sunt și cele care, pe odată, au putut să se obișnuie.

De câte ori timpul este suspendat, iar conștiința se epuizează în percepția spațiului, o dispoziție elastică pune stăpânire pe noi și atunci înmărmurirea lucrurilor anulează amintirile într-o clipă vegnică. Privești spre tot și totul nu pare decât o așteptare

inutilă și fără de sfârșit, în așa măsură spațiul s-a fixat în sufletul nostru. Și atunci ne încercăm singurul dor, dorul după alte înmărmuriri. Căci tentațiile spațiului sunt un freamăt după imobilități.

Parcă am ridicat toate lespezile piramidelor egiptene, așa mă apasă acest blestem pe care oamenii îl numesc veșnicie, otrăvă a tinereții și mângăierea pentru inimi descompuse. "Sănătatea" unui om se recunoaște după rezistența la veșnicie, după ura și înverșunarea împotriva ei. "Boala" sfinților nu este decât nou-rezistența la veșnicie.

Când vidul timpului dă naștere veșniciei, ne putem măcar aprinde într-un curaj religios. Vidarea temporalității, fie în plictiseală, fie în groază, ne aruncă într-un neant vibrant, care este plin de promisiuni. Dar când veșnicia se desprinde din perspectiva întinderilor, suntem o Sahară fără oaze, și fără dune cari să ne îngroape.

Nici un sfânt n-a descifrat veșnicia din spațiu. Ce-ar căuta ei în întinderile din afară? Nu este doar întâiul pas spre sfințenie, deșertul lăuntric?

D-zeu aterizează în golurile sufletegii. La orizontul lăuntric, trage el cu coada ochiului. Căci D-zeu, ca și boala, se incuibă în locul celei mai mici rezistențe.

O ființă armonioasă nu poate crede în D-zeu. Lepa asta de criminali, de sfinți și de săraci, l-au "lansat" pentru uzul amărăciunilor.

Sunt clipe când fierbe în mine o ură cosmică împotriva tuturor "agenților" unei alte lumi, pe cari, nu știu la ce chinuri i-aș supune, ca să măntuesc aparențele. Ce convingere tainică și dure-roasă îmi spune repetat și irezistibil, că de aș trăi printre sfinți aș ascunde un pumnal? Să nu mărturisesc că mi-ar face plăcere să frâng aripi de inger? Nu m-ar speria nici petele de sânge, plecate dintr-o inimă de sfântă. Pe toți agenții dezerțiunii din lume, i-aș spân-

zura de limbă și i-aș lăsa să cadă într-un leagăn de crin. Cum de n-avem atâta prudență, încât să suprimăm în față orice vocație supranaturală și să închidem pe veci toate ferestrele inimii deschise spre altă lume? Nu există deliciu mai amar și incântare mai sfâșietoare, decât în slăbiciunea noastră pentru ea. Este ca o iubire disperată, în care îngropăm flăcări și lacrimi și scoberăm în nopți pentru a ne mângâia cu întuneric. Cine a descoperit blestemul fascinator al altor orizonturi, acela, nevoind să se mărginească numai cu cerul, sacrifică lume și tot, pentru suprema înșelăciune ale unui azur imemorial.

Cum să nu urăști pe ingeri, pe sfinți, pe D-zeu și pe toată gleanta paradisului, cari întrețin și provoacă o sete bolnăvicioasă după alte umbre și lumini, după alte adăposturi și ispite?! Va veni o vreme când mă va cuprinde rușinea de pasiunile mele cerești, de legimul religios care e sfințenia și de sensualitatea transcendentă care e mistica. Cerul mă exasperează, iar în forma lui dreștină mă irită. Orice delir ajunge la el, ca apoi să se reîntoarcă decepționat. Cum de nu s-au mai terminat odată crizele religioase în omnire? Până când va mai ~~xxxxxx~~ profita D-zeu de atâtea semne de întrebare? Cât ne vor mai plătisi chestiunile ultime? Unde sunt parfumurile îmbătătoare să uit atâtea irezolvabile și să-mi adorm inima la adăpostul umbrelor? Și unde-i otrava care spulberând amintirile, să-mi ajute să fug din D-zeu?

Acele torente de bucurie pentru cari regretăm că n-avem lacrimi..... Dacă există alt criteriu pentru adâncimea bucuriilor și a durerilor.... Lacrima este criteriul adevărului în lumea sentimentelor. Ea nu înseamnă, însă, plângă. Există o dispoziție spre lacrimi și care se exprimă într-o avalanșă internă. Cine în viața sa a vărsat în afară o singură lacrimă, nu le cunoaște nici sursa și nici adâncimea. De unde pleacă și până unde ajunge ele, nu este mister pentru ochi ucați. Sunt ~~xxxxxx~~ inițiați în lacrimi, carin au plâns efectiv nici odată. Aceștia se străduiesc totuși să nu fie autori unui inec cosmic...

Paroxismul bucuriei este tot așa de periculos lumii ca și acela al durerii. Căci lacrimile ei nevărsate, vrând să încunună fiin-

tele în rouă, le-ar îmbrățișa până la inec.

Sensația ciudată singurătății: pare că se adună valuri și se ridică peste barierile ființii noastre și teama că nu vom mai putea opri fluxul, emanând din fundurile de mare ale singurătății.

Cine n-a frecventat poezii, nu știe ce e iresponsabilitatea și nici desmățul spiritului. De câte ori îți "pierzi" vremea cu poeziile, de atâtea ori simți că totul e permis. Căci ~~prin~~ poezii îți inspi-ră regrete absurde și monstruoase: îți pare rău citindu-i că nu ești un câine cu aripi de inger, ca să veghezi asasin muritorii; că nu vorii ca elefanții sau că nugești un diavol romanțios. Nedând socoteală de nimic fiindcă nu se adresează nimănui /decât lui însuși/, poetul se identifică undulațiilor lui sufletești. Iubesc poezii, fiindcă nu ajung și nu vor să ajungă la nimic. Poezia lor nu duce nicăiri. Atâta inutilitate în armonie ! Este un mare blestem a-i înțelege. Inveți prin ei să nu mai ai ce pierde.

Dacă se poate găsi ceva mai mângăetor decât poezia sfinților ! Parcă faci drumul întors al unei raze, pentru a te sfârși la o periferie de stele ! Un indefinit ascensional împrumută poeziei sfinților caracterul unei fântâni sărătoare ce-și risipește stropi în imi-mă. Adresându-se cuiva, ei își limitează fatal, geniul poetic de prezența lui D-zeu. Freacătele de sfințenie fără D-zeu sunt însăși indefinitul poeziei. De-ar fi știut sfinții, cât pierd efuziunile lor lerice prin apelul la Divinitate, ar fi renunțat la sfințenie și s-ar fi făcut poeți. În lume s-ar fi înregistrat mai puține ocazii de mângăiere, dar în schimb, ne-am fi simțit mai biberi și mai iresponsabili. Sfințenia nu cunoaște decât libertatea în D-zeu. Dar muștorii nu pot fi puși în poezia unui farfec, în afară de destrăbălarea poezilor.

Viziunile sfinților sunt uneori atât de somptuoase încât inclini a crede că ele au adus în sfințenie toată feminitatea cu plu-

sul incântător de vanităță.

"Impodobirea sufletului" din viziunea Sfintei Caterina de Ricci este o transpoziție simbolică a splendorilor pământești, o proiecție în culori orbitoare a strălucirilor efemere, în cari se complăce deșertăciunea oricărei femei fermecătoare. În 3 Maiu 1542, Caterina într-o exaltare divină, se vede inconjurată de o sumă de sfinți. Sf. Toma d' Aquino, Sf. Marta, Sf. Caterina de Siena, Sf. Maria Magdalena și Sf. Agnes, cari o impodobesc cu cele mai prețioase obiecte, o îmbracă în perle și o stropesc cu parfumuri și arome și coliere, manta de purpură, centură în culori diferite, pietre rari, — toate simbolizând virtuți, de ordin superior și inferior. Flori de Paradis i se spulberă pe gât, ca simbol al dorințelor pure, iar cununa de perle înseamnă virtuți rare și sfinte.

Astfel gătită, cu suita de sfinți apare în fața lui Isus, care o îmbrățișază și o sărută, strângând-o la inima lui.

Sf. Magdalena de Pazzi și Sf. Teresa au avut viziuni asemănătoare. Cea din urmă, era ~~luxuriu~~ îmbrăcată, într-un asemenea transport, cu o manta albă și învăluitoare ca o aureolă. Atunci Fecioara Maria o incredințează că este curățită de păcate. Si rămasă singură, ea cade victimă unei consolări inexpriabile. Ce vertigii de lumină au trebuit să fie în sfinte, de s-au putut proiecta atât de somptuos !

Dacă adevărul n-ar fi plictisitor, știința ar fi scos pe D-zeu de-vult din circulație. Dar atât El, cât și sfinții, sunt ocazii de a scăpa banalității lui ucigătoare.

Sfânta Teresa este un alt cuvânt pentru inimă.

"Fieca mea, am ales sufletul tău pentru a-mi fi un cer de odihnă pe pământ; și inima ta va fi un tron de delicia dragostei

mele divine." /Isus către Margareta - Maria/. Si aceasta adăugând:
"De atunci, totul era liniștit în lăuntrul meu, și mă temeam să turbur odihna Mântuitorului meu."

Sau viziunea Sfintei Mechtilda, prosternându-se în fața rănilor lui Isus, dar mai cu seamă în fața răniî inimii, care o lăsa deschisă. Si Isus zicându-i :

"Intră și parcurge lungimea și lățimea dumnezeieștei mele Inimi. Lungimea sa este iubirea și dorința eternă a mântuirii tale, pe care am avut-o din veșnicie. Parcurge această lungime și lățime, cari sunt ale tale, ție-ți aparține tot binele pe care-l vei găsi în Inima mea".

Se prea poate ca sfințenia să mă intereseze pentru delirul de grandoare ce se ascunde în dosul acestor suavități, pentru avântul monumental mascat de umilință, pentru voința de putere pulsând subț bunătate. Căci sfinții și-au exploatat deficiențele cu o măiestrie supra-naturală. Megalomania lor este, însă, nedefinibilă, stranie și turburătoare. Ființe cari nu pot locui decât în inima lui Isus și nu pot conversa decât cu D-zeu, mai pot fi crezute invinse? De unde, totuși, compătimirea pentru sfinți, compătimirea noastră nemărturisită, dar prezentă în toate aprecierile asupra lor? A crede în ei, nu se mai poate. Le admirăm doar iluziile. De aici pleacă acea compătimire...

Cine ar putea preciza care e clipa în care apare paradisul la suprafața conștiinței ? Este un freamăt multiplicat în ungherele noastre, care risipește toate rezistențele și intensifică un tremur ascuns, circulând în sânge, în nervi și apoi în arbori, în pietre, pentru a se pierde în aer, cu mirosurile și cu regretele. O slăbiciune a tuturor organelor și o subtilizare bolnăvicioasă a țesuturilor, dezvoltă un leghin intern, amenințător și difuz, de o voluptate prelungită, chinuitoare, ca o absurditate plăcută. Culori nebănuite nuanțe neintrezărite capătă un relief orbitor, răsărind din văgăunile unei memorii streine. Materia, atinsă de extaz, pare a se desfășura pe fondul unei lumini tremurătoare și totul vibrează într-o strălucire nefirească, ale cărei ispitiri te invită la convulsiuni aeriene, la gesturi de eremit sau la implorări de amant. Privirea suferă de prezența stelelor, a azurului sau a zăpezii. Ofensa atâtor imaterialități transcendente ! Si atunci se degajază din ameteștile creierului, din gâlurile mâinilor, din trepidația invizibilă a organelor - imaginea paradisului, risipită prin ascunzișurile materiei. Se pare că paradisul nu este numai intâia amintire a individului - adică cea mai greu de reținut - ci și a materiei.

Vibrația absolută crescută pe un gol și extazul pe o disoluție, sunt condițiile actualizării paradisului. Si e inactualitate egală în viață.

Cu orice idee trecem prin durerile facerii. Ne însănătoșim negând-o. Căci negația este o eliberare și o terapeutică.

Nu-ai intrucat îți duci existența în dinți, trăiești cu adevărat.

Toate voluptățile pământului, nu pot echivala infinitul

trecător de fericire, care urmează marilor nefericiri. Pe acest punct coincid cu toți sfinții. Imposibilitatea de a mai fi pesimist supă ce ai gustat toată suferința.....

In ce fel au căzut ingerii, modul prin care a apărut, tragicul in serafism, nu poate fi determinat prin analogie cu prăbușirile oamenilor. Noi cădem, fiindcă ne uzăm in prea multă individualizare și ne indoim sub blestemul individuației; ingerii, fiindcă nu mai pot suferi atâta perfecțiune incoloră. Plictiseala de paradis, exasperarea de inocență și curiozitatea vicioasă a cunoașterii, toarnă o neliniște in suflet care nu este decât o sete de pământ. Pe când omul este chinuit de regretul paradisului, ingerii sufăr de nostalgia lumii. A fi D-zeu, să fie singura soluție ?

eterate, consecutive marilor descompuneri; ne provoacă părerea de rău că nu suntem ingeri. Si numai atunci ii înțelegem in mod firesc, n a existat o singură ființă care să regrete că nu e inger. Drojdia omenirii este mai iubită, decât aceste ficțiuni ale inclinărilor noastre cerești. Când începi să înțelegi ingerii, ai ajuns la capitolul interzis al biografiei tale. Conștiința care generează ingeri este mai turmentată decât asediată de vicii. Nu se poate spune ceva precis și alah despre ei, in afară de faptul că sunt un arătător al nivelului unei tragedii. Nu poți scobori mai jos de regiunea in cari își fac ei apariția la orizontul conștiinței.

Cu cât un om este mai "sănătos" cu atât se ferește mai mult de tentația ingerilor și inlătură groază din care se nasc ei, ca o co-pensație iluzorie. Unde se nasc ingerii ? La li-mitele căderii noastre, de acolo de unde reface*m* istoria prin ocolul paradisului.

Nu s a remarcat aproape deloc momentul in care se plâng că nu mai pot gândi. S a vorbit de indistințiu*ne*a totală a conceptelor in extaz, dar nu de acel indefinit al sufletului, care fără să se ridice la flacările extatice, suspendă totuși gândirea propriu zisă. Acest

vag sufletesc mi-i apropie mult pe sfinți și fără el nu știa dacă-și putea a mărturisi o slăbiciune pentru ei. Că incandescența extazului anulează activitatea intelectuală, se înțelege dela sine, dar că în răscolirea surdă a vagului sufletesc nu mai putem distinge nimic în afară de un vis fără fir, este mai greu de conceput. Și cu toate acestea nu se mai poate deosebi nimic în aceste senzații de animal rănit. De câteori am făcut apel la filosofie să umple astfel de momente, n am reușit. Căci filosofii fac distincții mai departe, iar pe noi ne lasă în drum fără sprijin, încât de frică naufragiului ^{ne} acățăm de aceste cari se cheamă sfinți.

Nu este destulă suferință în lume? Pare -se că nu, după sfințenie. Căci altcumva de ce și-ar fi multiplicat sfinții chinurile până la absurd și și-ar fi inventat metode criminale de auto-tortură? Nu există sfințenie fără voluptatea durerii și fără un rafinament pervers al chinului. Nu știi aprecia seninătățile decât după zădărnici ce ai frecventat sfinții. Exasperat de ei cerul nu mai e deformat de prisma unei lacrimi. O perversiune fără pereche este sfințenia. Un viciu al cerului.

Curios cum atâția oameni au conceput derința de a deveni sfinți; nimeni, însă, regretul de a nu fi. Și iarăși greu am găsi o invidie sinceră față de ei....

Nu mai înțeleg cum sfinții au abandonat fără regrete fericirile pământești. N au observat ei în lumea asta sublunară zile de o fericire atât de vastă, încât singurătățile noastre n au curajul să le îmbrățișeze? De ce atâta neparticipare într un cadru de splendori? Greu am găsi ființe mai nepregătite pentru fericire decât sfinții. Deliciile cerești sunt substitutul unei incapacități organice de a gusta lucrurile trecătoare. Nu le iert sfinților de a se fi lansat într o aventură atât de mare fără să cunoască acele clipe de plenitudine a vremelniceii, când ne răsare soarele pe cerul gurii și

pământul ni se zvârcolește la picioare.. Si nu le iert sfinților că din rispa lor de lacrimi n au găsit una că recunoștință lucrurilor trecătoare.

Sunt clipe in cari agonia unui vierme imi pare un reazim mai sigur decât toate cerurile. Oricât ar vrea sfinții, ei nu m â pot despămănteni până la pierderea amintirii pământului. Si nu odată ~~mea~~ această amintire zdrobește nostalgiile cerești.

De câte ori mă apucă setea pasionată și insistență de pământ, de tot ceiace se naște și moare, intr o bucurie spontană D-zeu este aruncat pe nu știu al câteles plan al uitării . Tot ce este in mine pământ și trecător, se opune cu ultim. rezistență prezenții divine. Si de câte ori aud șaptele vremelnice, il ascund pe D-zeu la ura mea. Iașități, născute din veșnicie, mă fac să-l ~~cauț~~ cauț. Dar mă gândesc la răzbunarea lucrurilor trecătoare și tremur pentru El.

Fără această presimțire a nopții, care e D-zeu, viața este un amurg vesel.

Când n ar mai rămânea nimic din cer și din pământ, lacrimile sfinților ar supraviețui ca o rouă, ce ar inpânzi straturile de aer. S ar naște astfel o altă lume din lumină și din lacrimi in care am putea să ne vindecăm toate amintirile.

Acordurile muzicale trezesc viziuni cerești tuturor sufletelor mistice. Extazul este precedat totdeauna de o dispoziție muzicală sau poate fi provocat de un acord obiectiv. Astfel Mariana lui Isus, din Quito, in urma invitației unei prietene Petronilla, venită in vizită, incepu să cânte la chitară. După primele acorduri, cade in extaz o oră intregă, cu ochii fixați spre cer. Revenindu-și suspină: Ah scumpul Petronilla, câte lucruri sunt in cer ". Si lacrimile o podidiră.

Extazul este suprema posibilitate de muzică a omului. Dincolo de el nu mai există nimic. De aceea este și fenomenul cel mai rar pe care-l întâlnim la oameni. Până și la sfinți, el este o excepție.

Acel ce nu cunoaște desgustul de sfinți este pierdut. Dacă nu m ar apuca uneori o ură, susținută de scârbă, impetrita acestui doliu al inimii care este sfințenia, nici lepră n ar putea fi numită boala căreia i-aș fi căzut pradă. Tot farmecul vieții se epuizează într o legănare plină de uitare., in visul unei seninătăți melancolice; dar sfințenia nu este decât sistematizarea unei insonnii. O veghe fără capăt. Păzesc sfinții somnul lumii sau îi țin de urît lui D-zeu? Nu știu; dar atât reiese sigur din mărturisiri și din viața lor, că suprimarea completă a somnului este ambiția lor constantă. Pentru del Acantara, pe care Sf. Teresa l-a recunoscut din viață ca sfânt, n a dormit în decurs de 40 ani, mai mult de o ora și jumătate pe noapte. Foamea și insonnia voluntară sunt condiții indispensabile sfințeniei.

..... Uneori toți sfinții laolaltă nu fac cât un presentiment erotic in inserări, iar alteori toate extazele lor nu echivalează incântarea unor sângurătăți păgâne. Cine știe dacă toată sfințenia este altceva decât o perfecțiune in ordinea negativă!

Iubesc prea mult lucrurile cari se nasc și mor pentru a mă înțelege prea bine cu sfinții. O rezervă de sănătate imi instreinează cerul și deși cunosc boalele ce se tratează doar, cu D-zeu, paliativele pământene mă seduc cu o atracție chinuitoare. Din moment ce n am darul bucuriilor și durerilor insuportabile cari aruncau pe Sf.Teresa sau pe Angela de Foligno la pământ, într o crispație fără pereche, n am dreptul să mă despământenesc. A fi sănătos, adică a putea vorbi vertical despre D-zeu, a nu cădea la gândul lui. Doamne, scump se plătește sănătatea!

Si de câte ori mă gândesc la asprele singurătăți sublunare, umbre de mănăstiri se profilează pe cenușiul deserturilor, și

incerc să înțeleg după amiezile Dominicilor în mănăstiri, pauzele triste ale pietății, plictiselile ceramite și prelungite sau așteptările fără aparență. Pasiunea singurătății, care dă naștere "absolutului mănăstiresc", stăi deverante de a-ți îngopa sufletul în D-zeu - crește cu dezolarea cadrului. Si văd priviri frânte în umbre de ziduri, inimi fără tentații, tristeți fără muzică. Disperarea născută între deșert implucabil și un cer imobil a dus la biciuirea crâncenă a sfințeniei. "Ariditatea conștiinței" de care se plâng sfinții este echivalentul psihic al deșertului exterior. Revelația inițială a oricărei mănăstiri: totul este nimic. Așa începe orice mistică. Dela nimic la D-zeu nu este măcar nici un pas. Căci D-zeu este expresia pozitivă a ni-icului.

Cine nu presiște ce trebuie să fie rarefierea aerului într-o mănăstire și evacuarea timpului într-o celulă, în zadar va încerca să înțeleagă vreedată tentația singurătății, a lui D-zeu sau a disperării. Si mă gândesc în special la mănăstirile spaniole, în cari și-au adăpostit atăția regi melancoliile și și-au îngrijit nebuniile atăția sfinți. Spania este simbolul deșertului nemilos al sufletului, al dezolării cu parfum divin, a căldurilor maxime ale inimii. Fără ea, am atribui mai puțină nebunie sfinților și spectacolul vieții lor ne-ar dezabuza ca bunătate și fadoare. Meritul Spaniei nu este numai în a fi salvat absurdul în lume ci și în a fi arătat că temperatura normală a omului este nebunia. Deaceea nimic mai firesc decât sfinții la acest popor care a suprimat distanțe între cer și pământ. Dacă D-zeu ar fi ciclop, Spania i-ar servi de ochiu.

Trebuie să te gândești și și noapte la D-zeu, pentru a-l uza, ar termina în tine. Atăta vreme cât el va rezista la vanalitate, trăești sub imperiul lui fără purință de scăpare. Nu ne putem elibera de el, decât chemându-l cu insistență prezența, pentru a ne obesi și a-l face superfluu. Continuitatea unei obsesiuni consumă cu timpul conținutul ei. Insistența cu care D-zeu se instalează în spațiul nostru interior, îl va arunca pe linia moartă. Căci va veni o vreme când

el se va fi copt in grădinile singurătăților noastre și atunci va cădea, ca un fruct putred, pe fundul atător desnădejdi.- Până atunci este intervalul între bătăile inimii.....

Sunt lacrimi cari sfredelesc pământul și răsar ca aștrii pe alte țărâni. Cine ne-o fi plâns stelele noastre? Dar eu îmi caut lacrimile pe întunerecul altor ceruri.....

Ceace a adus non creștinismul in lume, nu este nici iubirea, nici păcatul, nici pe D-zeu și nici m. car pe ingeră. Toate au fost înainte și oamenii au trăit și au murit cu ele. Dar ei n au trăit și n au murit cu voluptatea de a muri. Subt toate inimile, creștinismul s a instalat ca un spin. Si ele s au dilatat de câte ori înțepăturile lui nu le atingeau marginile. Căci petele roșii au fost totdeauna deliciul ascuns al creștinismului, și martirii lui n au făcut decăt să transfigureze cosmosul intr o mare de sânge. Martirii au plâns lacrimi lacrimi roșii, ca tot creștinismul de altfel. Sinăstrul infrânge sublimul in această religie de amurguri incendiare.

Alte religii au conceput fericirea unei stingeri lente; creștinismul a făcut din moarte o sămânță, iar din viață rădăcinile ei. Dacă mai există remediu impotriva acestei morți geminative, impotriva vietii acestei morți.....

Nimeni nu va pricepe vreodată de ce ființe uneori stăt de simple cum au fost sfinții, au putut să rupă cu toate formele vietii și să înceapă a reforma lumea in ciuda tuturor adversităților, - dară nu se va gândi la inspirația transcendentă a tuturor profețiilor. Francisc din Assisi a purces la întemeierea ordinului său după ce i-a poruncit o voce in timpul rugăciunii "Pleacă și refă casa mea dărâmată." Cât da-

toresce biserica acestei inchipuiri !

Totți sfinții cu elan reformat, au pornit la drum în urma unor porunci divine, comunicate direct sau mijlocite de ingeri. Alcum nu se poate explica atât curaj, atâta renunțare, atâta nebănie. Ei se credeau încredințați de D-zeu cu o misiune a cărei realizare era datorie și a cărei neîndeplinire, păcat. Din îndemn propriu, nici unul n ar fi plecat la drum său ar fi cedat unei lașități inevitabile. Dar cu șaptele ingerului proaspete în urechi, ce obstacol este prea mare?

E nefericirea noastră a muritorilor de rând de a nu avea atât febră, pentru a ne ~~priza~~ proiecta în afară pretexte de absolut. Vorbe nu se aud în călul gândurilor și ingerii sunt muți lângă urechi fără melodii.

Când ai prea multă muzică în tine, spațiul cântă. Si dacă D-zeu își amestecă glasul cine ar mai ști de pleacă el din spațiu sau din inimă!

Celace mi-l instreinează pe Francisc din Assisi este perfecțiunea lui excesivă. Nu-i găsesc goluri în spre cari să arunc punți. Cine imi spune că atâți alți sfinți au încercat în viața lor regretul umanității lor pierdute și ciuda pe o perfecțiune nefolositoare, streine însă abuzul de absolut a lui Francisc?

Nu știu cum să-i ~~ieft~~ perfecțiunea. Pare că totuși am găsit o scută. Când în amurgul viații sale, era aproape să orbească, medicii au găsit cauza: excesul de lacrimi.....

D e câte ori citesc viața martirilor, a sfinților, a lui Nietzsche sau a lui Dostoiewski simți nevoia să-ți spânzuri carnea de stele, să pășești sub nepti și să-ți sfaremi membrele de un vis de întunerec. Un tremur de bucurie te cuprinde apoi și într un extaz crepuscular îmbraci aștrii cu un nimb se suspine.

Recunoști gradul de pierzanie al unui om după reacțiunea în fața "creaturii". Unii se desfată în sentimentul nimicniciei creaturale; alții se acceptă cu resemnare, pentru ca o parte infimă să sufere până la desnădejde. Aceștia din urmă sunt sfinții. Ei par a-și fi canalizat toată ura pe care n au putut-o învinge împotriva "creaturii". Sfințirnia nu este în fond decât depășirea condiției creaturale. Dorința de a fi in D-zeu nu se mai potrivește cu existența alături sau subt el, se definește căderea creaturii.

.....Si dacă nu pot trăi în D-zeu aș urea măcar să mor in El. Sau să la impac pe amândouă, să mă ingrop de viu în El.

Acel crescendo muzical, ce pune stăpânire pe tine ceasuri întregi, când notele par a se încăleca într o gamă incendiară, semnificând degradarea sufletului și dilatarea lui într o variație ascendentă, - sfârșește pare-se într o ultimă notă, care limitează a muzicii - ne leagă de D-zeu. Leagănul acesuia este la capătul vibrațiilor noastre. Când epuizăm un motiv melodic până la ultima rezervă a posibilităților lui, vidul ce crește în loc nu este decât lipsa de margini a lui D-zeu. Nimic nu este mai propriu a ne revela divinitatea la frontierele avântului sonor, ca multiplicarea internă - prin amintire - a unei fugă de Bash. Când ne revine în memorie motivul febra ei ascensională, atunci ore întregi lunecăm spre o zonă de note finale, din care ne aruncăm drept în brațele lui D-zeu. Muzică este emanația ultimă a universului, precum D-zeu este emanația ultimă a muzicii.

Ce ușor am uitat de sfinți, de n ar fi nevoia asta de a păși subt noapți și a plânge ! Lacrimile sunt singura garanția a viabilității și a circulației lor. N ar exista memorie de murător care să adăpostească, de n ar fi ele izvorul nesecat al existenței lor. În de-

sul lor se ascund sfinții. Si deaceia, cu fiecare lacrimă ce cade, rămân ei goi și nemuritori în fața inimii noastre dezarmate.

Sunt ca o mare ce-și retragele apele, pentru a face loc lui D-zeu. Imperialismul divin este refluxul omului.

Oceanele și mările sunt lacrima vărsată de D-zeu sub impresia singurătății materiei. Nevoia misterioasă a întinderilor marine și ispita inecului în imensitate, ca uneori spre D-zeu prin lacrima lui.....

Cine nu simte nevoia de a plânge sub toate stelele și pe toate mările, nu cunoaște vecinătățile turburii ale lui D-zeu, singurătatea care ne soalește la una și mai mare. -

Dezintegrarea din lume, fără refugiul în D-zeu, nu poate duce decât la cinism și dezabuzare. Cine nu e poet pentru a-și legăna desmățul, este condamnat la o veghe incurabilă. Fără D-zeu totul e noapte, iar cu El lumina nu mai e folositoare. Viața pierde tot atât prin absența sau prezența lui D-zeu.

Nu-mi văd decât umbra în D-zeu. Cu cât mă apropii de El, ea se interpune între noi și fug de D-zeu de propria mea frică.

Disprețuiesc pe creștini fiindcă pot iubi oameni de aproape. Fără delicia izolării, n-aș putea ierta nici un muritor. O greață de oameni mi-a revelat sfinții, cari cu marea scuză de a fi iubit mai mult singurătatea, decât iubirea. Trebuie să fi orb pentru a putea vorbi despre iubirea de oameni în societate. Numai în Sahara aș putea redescoperi dragostea. Am văzut viața între patru ochi; ce mi-ar

mai spune privirile trecătorilor?

O gândire este cu atât mai vie, cu cât își încercenează mai mult efortul în irezolvabile. Neexistând soluție pentru nici o problemă și nici o ieșire la nici o situație, ești redus a te învârti pe loc într-o infundătură. Gândurile alimentate din dureri și amărăciuni, i-au forma aporiilor, acest clar-obscur al gândirii. Suma de irezolvabile aruncă o umbră tremurătoare asupra lucrurilor ce imprumută gândirii seriozitatea incurabilă a amargului. Peste tot, nu există soluții, ci numai lășități. Am de partea mea toate asfințiturile.

Între pasiunea pentru extaz și oroarea de vid se învârtte întreaga mistică. Cine nu cunoaște pe una nu cunoaște nici pe cealaltă. Ca să ajungi la ele trebuie, însă, să fi eliminat din tine toate elementele experienței sensibile, toate achizițiile devenirii cari îngreuniază și diferențiază inutil individualitatea, să fi rămas pur de obiecte. Calea spre extaz și experiența vidului presupun un efort de tabula rasa, o străduință în spre un alt psihic, în spre un incolor în cari se pot comunica vibrații fără tangente materiale. Când sufletul este matur pentru un gol durabil și fecund, reversibil prin voință sau chiar atototat înseamnă că s-a înălțat până la nivelul unei eliminări totale a lumii. Dimensiunile conștiinței se dilată dincolo de marginile cosmice, ~~și~~ încât extazul și vidul lasă în urmă orice imediat al experienței. Deposdarea completă a conștiinței de imagini este condiționată indispensabilă a fiorurilor extatice și a tresăririlor în vid. Nu mai vezi nimic în afară de nimic. Iar acesta este totul. Extazul este o plenitudine în vid, o prezență totală, dar fără obiecte. Un vid plin, iată nedefinibilul său. Un fior copleșitor de ființă care străbate neantul. O invazie de este într-un vag absolut. Vidul este condiția extazului, precum extazul este conștiința vidului. Excesul pozitiv al sufletului umple un gol imens; excesul negativ îl dilată.

Că vidul sufletesc este un amar infinit și extazul o bucurie infinită, diferența de tonalitate efectivă nu dovedește nimic pentru un ireductibil al lor. Atât unul cât și altul definesc o condiție de limită a fiirții. În așa măsură se cer unul pe altul încât misticul /el însuși fiirță de limită prin excelență/ lunecă din extaz în vid și invers.

Atât prezența extatică cât și absența vidului neagă total individualitatea. De aceea în ele ți se pare că epuizezi sensul lumii, deși nu știi concret nimic. Neutralitatea față de obiecte, desafectarea de lumea materială te aruncă în golul sfăgietor sau planant al acestor corelații ultime. Tentația mistice este pendulația între un gol plin și un gol veritabil.

Slăbiciunile pentru absolut îți dă gustul auto-distrugerii. Și atunci îți apare deodată în minte imaginea mănăstirii și a bordelului. "Celule" de-o parte și de alta. Femei, tot așa. Desgustul de viață crește atât în umbra curvelor, cât și a sfințelor.

Dece uneori viața pare mai ne semnificativă decât o înmormântare de sinucigaș? Și dece altădată umbrește paradisul, că cerul ca un spin în suflet?

Atașarea de Dumnezeu nu este un act pozitiv de afirmare, ci rezultatul unei încrucișări împotriva existenței. Ca să te ~~gaze~~ apropii de el trebuie să fi pierdut gustul pentru devenire în așa măsură, încât clipele să se proiecteze ca tentații infernale. Acel "Apetito de Dios" de care vorbește Sf. Ioan al Crucii, este în primul rând o negația a existenței și numai ca act final o afirmare. A te purifica de tot ceia ce nu e Dumnezeu, înseamnă a elimina lumea din conștiință. Pentru cine suportă cu desamăgire umbrele firii, acceptarea integrală a lui Dumnezeu nu poate fi decât nihilism, iar acel ce aderă organic la lume ar trebui să considere credința ca un acces de demență.

Prezența lui "apetito de Dios", gradul lui de intensitate, do-

vedește nivelul desincadrării noastre în fire. De câte ori te gândești instinctiv la D-zeu, de atâtea ori mărturisești o deficiență a instinctului. Punctul nul al vitalității este reazimul ideal al Divinității. Appetitul ceresc și pofta lui D-zeu se nasc pe ruina tuturor apetiturilor vitale și a poftelor pămăntene. După ce simțurile noastre nu mai reacționează la obiecte, la ce s-ar mai putea ele aplica? Devin niște spre a mări golul celui vid suprem supranumit D-zeu.

Mistica spaniolă este o irupție a absolutului în istorie. O epocă în care extazul devenise baħal, de dată ce trecuse n teorie și D-zeu se învăța după a didactică a inimii nemăiîntălnită. O perioadă cardiologică a devenirii. Mistica e nimbul oricărei culturi, justificarea ei ultimă. „Ve aceea este ea dincolo de cultură, ca de altcum și muzica.

Toți nihilistii s-au războit cu D-zeu. O probă în plus pentru vecinătatea lui cu nimicul. După ce ai călcat pe tot, nu-ți mai rămâne de zdrobit decât această ultimă rezervă a neantului.

Dintre toate fenomenele "culturii" moderne, nihilismul rus seamănă mai mult cu mistica spaniolă. Se mișcă la aceeași înălțime și în aceeași ardore, cu diferența neimportantă că unii țin cruce în mână, pe când ceilalți bombe.

Oamnei vorbesc despre D-zeu nu numai pentru a-și "plasa" demența, ci și pentru a o masca. Atata vreme cât te ocupi de el, ai scuză pentru toate tristețile și singurătățile. Cum nu-i mai praxiști pronunți numele, ți se desmască goliciunea nebuniei. D-zeu ! O demență oficială.

De câte ori oboseala de lume ia formă religioasă, D-zeu este ca o mare, căreia ne abandonăm, pentru a ne uita de noi-inșine. Scu-

fundarea in el este un refugiu de propria noastră individualitate. Emer
siunea in abisul divin ne scapă de ispita existenței proprii.

Iar altădată il descoperim ca o zonă luminoasă la capătul
unei regresii, lăuntrice. Consolarea e mult mai redusă, căci găsindu-
in noi, dispunem, intr un anumit fel de el. Avem atunci un drept asu-
pra lui, căci descoperindu-l numai pe cale psihologică, asentimentul
ce i-l dăm nu depășește dimensiunile unei iluzii.

D-zeu ca o mare și D-zeu ca o zonă luminoasă constituie o
alternanță in experiența noastră divină. Intr un caz ca și in celălalt
singurul scop este uitarea, uitarea iremediabilă.

"Absolutul" este o prezență circumscripționată in sine.
E. Stănescu in carte infirmă D-zeu.

Când asculți pe Bach vezi cum se infiripă D-zeu. Căci muzica
lui este generatoare de Divinitate. O viziune plastică a ființei divine
și se desfășură in față și crește sub ochii tăi.

După un oratoriu, o cantată sau o "pasiune", trebuie să exis-
te D-zeu. Altcum toată muzica lui Bach este o iluzie sfașietoare, ea fi
fiind mult prea nedefinibilă pentru a o degrada intr un deliciu
estetic. Ce va fi fost pe vremuri prin ceruri nu se știe. Doar dela
Bach incoace există D-zeu.

..... Si când te gândești că atâți teologi și filosofi și-au
pierdut zilele și nopțile in cântarea argumentelor pentru existența
lui, uitând singurul argument valabil: Bach.

Prin tristeți cazii prizonier lui D-zeu. Si astfel ajungi
să nu te mai mângâie inima in afară de moartea în el.

Aș vrea să mă topesc intr o lacrimă și n ea să-și oprească
soarele razele și să plang la capătul luminii.....

Imposibil de a găsi gândirii alt rost, decât acel de a te
consola că nu ești D-zeu, și ca să fășbuni acest regret, mărești go-
lul lăuntric, intinzi la nesfârșit leagănul divin.

Cu cât mă gândesc mai mult la D-zeu, cu atât sunt mai puțin. Aproximarea de el este moartea creaturii; pierderea în el, suprimarea individuației. Cu cât urci mai mult pe o scară divină, cu atât diminuezi în ființă, iar în pragul lui D-zeu, încetezi a fi. Astfel, El nu este mai mult decât o proiecție a "setei" de repaos".

Ideia de D-zeu este cea mai practică și cea mai periculoasă idee, din câte s-au conceput vreodată. Pe ea se salvează și pe ea se prăbușește omenirea.

"Absolutul" este o prezență dizolvantă în sânge. Este grădina în care înfloresc D-zeu.

După ce sfinții nu te-ar mai interesa, ei n-ar putea dispărea din conștiință fără să-ți lase anumite urme. Și întâia și cea mai gravă este D-zeu. Cu cât sfinții se retrag mai mult din câmpul conștiinței, cu atât Urma lor cuprinde o întindere mai vastă. Căci D-zeu este drojdia ce se alege după ce ai filtrat sfințenia.

În zadar am încerca să lichidăm total pe sfinți. Ei ne lasă pe D-zeu, ca albina acul. Sau depun prin mlaștinile conștiinței toxinele din cari se naște împărăția cerurilor.....

De când cu D-zeu, nu mai poți plânge, de teamă de a fi văzut. Lacrimile nu și-au găsit încă singurătățile...

Nu știu de ce ne aducem aminte atât de rar de cinicii greci. Să nu fi observat nimeni, că ei au știut tot și că au tras toate consecințele acelor indiscreții supreme? I-a trebuit omenirii mai bine de o mie de ani, ca să-și recâștige naivitatea și ignoranța, viranți disprețuite de cinici. Pare-se, însă, că ne-am îndepărtat de

copilărie și că începem să ne scaldăm în apele cunoașterii. Luciditatea omului modern începe din clipa în care un singur individ se gândește instinctiv la cinici. Descartes este ca și Homer, un copil față de ei. Modernii n-au continuat problemele antice, ci și-au trăit tinerețea spirituală, fără oboselile - vreau să zic, luciditățile - lumii greco-romane. Ultimul sceptic ca și ultimul cinic dela sfârșitul acestei lumi știa mai mult decât nu știu ce filosof mare din aurora modernității. Când ai în spate o tradiție de gândire multiseculară, îndoaile îți par aștrii ai spiritului. O arhitectură de lipsă de soluții construiește atunci scepticismul, iar cinismul o sferă pe un suflet cu tremurătoare palori. Cunoașterea necruțătoare, implacabilă cu orice înșelăciuni, nu e posibilă decât cu o otrăvă pe retină. Ești predestinat cunoașterii, ca și naivității. Înăia este un fenomen de amurg cu toate tristețile lui; a doua de cu neînăturatele melancolii.

Cinicii au fost maeștrii în irezolvabil. Pare mai practic a-i uita. Căci lipsa lor de sfială în fața cunoașterii îți trezește imaginea unor sete și de boli incurabile.

Probă sigură că sfințenia este o boală: de câte ori te simți "bine", îți pare înțelegibilă și monstruasă, o invenție zănatică și neverosimilă. Sănătatea este cea mai bună armă împotriva religiei. În "mens sana" și în "corpore sano" nu va putea descoperi nici cel mai mic frează religios; de adieri mistice, să nu mai vorbim.

Prăpagandă anti-religioasă nu se poate face efectiv decât cu un elixir al tuturor bolilor. Cu "idealuri" nu se combate religia, cel mai exclusivist materialism întărindu-i doar poziția.

Sfințenia - limita în spre D-zeu al religiei, - reprezintă ultimele roade, ale bolii. Creștinismul a știut bine valorifica plăgile omenirii. De ar fi substituit împărăției cerurilor igiena, în zadar am căuta vreun sfânt dela Cristos încoace.

De câte ori mă apucă slăbiciunile pentru sfinți, este ca o întorcare sau ca procesul de incubăție a unei boli. Nimic nu este mai astenic decât sfințenia. Prin ce perversiune a soartei vor fi ajunși

oamenii s-o recomande exemplul sfinților? Ce confuzie i-a introdus pe acești corupători în pedagogie? Și oare cum de nu s-a observat că imitația lor este ~~sfârșitul~~ sfârșitul pământului, devastarea și cutele vieții? Pasiunea pentru ei dovedește gradul de neprietenie în lume a unui om. Când acelaia, nu numai inima, dar și instinctele i s-au deschis spre cer, cu greu își mai regăsește o identitate sub soare.

Nu înțeleg cum un Plotin sau un Eckhardt, pot fi atât de mulțumiți în disprețul lor față de timp și mai cu seamă cum de n-au regretat lui în nici un fel. Drumul mistică e ușor dacă eternitatea este privită ca unicul climat al sufletului. Ceiace îl doare pe mistic nu este că aruncă ultimele legături temporale, ci că nu reușește să le arunce pe toate și pe totdeauna. Bucuria finală din experiența mistică este triumful asupra temporalității. Acel mistic care nu cunoaște frecvent o astfel de bucurie este nerealizat, condamnat la jumătăți de drum. Criteriul de diferențiere a mistică antice de cea imperfectă este accesul la bucuria finală. Cazul atâtor mistici nerealizați să nu fie un regret ascuns, dar constant, după temporalitate? Acel cari au vocație pentru extaz, dar nu pot accepta moartea deșertarea timpului ca adevărata viață, dibuesc între mistică și istorie, pe la marginele omului și pe la periferiile lui Dumnezeu.

Oroarea de timp și - în consecință - de multiplicitate, explică de ce chinul misticului este: distincția. Obiectivului final rămâne nediferențierea facultăților, indiviziunea lor în extaz. Voință, înțelegere, sensibilitate sunt depășite în tremurul de bucurie ce încoronează contemplația. Toată mistică se construiește pe sentimente, pentru a le transcende apoi în extaz. Dispar toate obiectele împreună cu funcțiunile sufletești, aplicate lor. Infrangerea individualității este secretul mistică, ca și al muzicii sau erotice.

.....Imposibilitatea de a nu găsi o vibrație funebră veșniciei. /Distanța mea de mistică/.

Viața în D-zeu este moartea creaturii. Nu rămâi singur cu el, ci în el. După ce toată lumea ai lichidat-o, te pomenești în fața lui. Este ultima separație. Avântul mistic infrânge și acest dualism. Stapa finală: pierderea în intensitatea divină. Sf. Ioan al Crucii a definit misterios această condiție: soledad en Dios/singurătate în D-zeu/. Dar la el, ca la toți misticii, unirea singurătății omului cu deșertul infinit al lui D-zeu, este un deliciu inexprimabil, care anunță identificarea lor completă. Ce se întâmplă cu misticul în aventura lui divină, ce face el în D-zeu, noi nu mai putem ști din moment ce nici el nu ne poate spune. Confesiunile lor ne fac să credem, că risipindu-se prin atributele divinității, ei înșiși devin D-zeu, încât ne scapă de control și se retrag urmării. Important este că odată misticul ajuns în El, sfârșește bine. Este o singurătate voluptară și îmbătătoare. Mort pentru lume, el renaște în D-zeu ca D-zeu.

Dacă ar exista un acces direct la bucuria mistică, la jubilarea în Divinitate - fără a fi silit să parcurgi drumul spinos al experienței întregi și toate antecedentele chinuitoare extazului - atunci soluția supraterestră a fericirii ar fi la îndemâna oricui. Cum un astfel de acces nu există, suntem condamnați a urca la o scară, fără a-i atinge vreodată ultima treaptă.

Alături de "singurătatea în D-zeu" a misticilor se conturează o altă singurătate, care nu e în fond decât o părăsire în D-zeu. A te simți adică izolat, stingher prin Sahara divină, a te rătăci în D-zeu, astfel de singurătăți se nasc în pasiunile mistice fără o aderență ultimă în D-zeu. Ori ce-ai face nu poți reinvia în el și nu te simți acasă în interiorul lui.

Unul din modurile a uita pe sfinți este plictiseala de D-zeu. Atunci tot ce o turburare ~~religioasă~~ religioasă a scos la suprafață - de la paradis la apocalips - pare a fi produsul unei oboseli nesemnificative sau a unei rătăcirii zadarnice. Odată D-zeu "uzat", se macină tot ce el a încoronat. Sfinții sunt numai un stâlp la templul lui. De l-am afără-

ma, templul se zdruncină; dar numai atât. La dărămări e bine să începem cu turnul. Scăpați de D-zeu, cine ne mai stă în cale? Sub ruinele lui gem ingerii și sfinții.

Imi pot reprezenta Himalaya ca o salcie plângătoare sau zăpadă presărată pe o muzică nostalgică, dar mintea nu-mi suportă imaginea unui om ce inbește pe D-zeu. Cum se întâmplă acest lucru, numai D-zeu însuși va ști, iar ce rost are o astfel de iubire, desigur nici el. Se poate iubi un deșert fără oaze? De nu s-ar auzi prin întinderile părăginite ale lui D-zeu câteva acorduri pierdute de orgă, el n-ar fi mai mult de un cavou pentru vagabonzi transcendenți.

Dezintoxicarea de sfinte este lucrul cel mai greu, deoarece refuzând toate vacuitățile existenței lor, nu ne putem sustrage farmecului lor, divin. Și dac am reuși să trecem și peste acesta mai rămâne și atunci un farmec echivoc de care nu ne putem dispensa fără să deviem dela pendulațiile vieții noastre. Este în candoarea sfintelor o solemnitate, care te imbie să-ți răcorești inima în potire, iar zămbetul lor este ~~xxx~~ învăluit în parfumuri ce ne amintesc de culori întrezărite în alte vieți. Cu D-zeu este ușor de terminat, când te-ai săturat de el. Impotriiva lui nu există decât un argument, dar acela definitiv: desgustul. Greu am putea să ne educăm în scârba de sfinte, de dată ce le-am supt otrava din lacrimi și ne-am făcut din amarul lor o lume de delicii. M-am luat cu voia graul sfintelor? Și n-am plâns ele în noi, ca prin naufragiul nostru, să le evităm inecul? De mult ar fi dispărut sfintele de și-ar fi schimbat direcția lacrimilor...

Ultima treaptă a nihilismului este absorpția în D-zeu. Ea pecetluște lumea, iremediabil, ca un joc de umbre. Dar sunt ierni și feerii în ierni și primăveri vaste, cu suspine desgropate de sureri, - car fac din D-zeu o umbră. Dacă pustiul inimii se refugiază într-o lășitate metafizică, plenitudinea naturii îl convertește într-o aparență. Ori ce-am face, D-zeu nu este mai mult de o dezertțiune antologică a

tristeteii noastre.

Dacă păgânii au iubit cu adevărat natura, pentruce vor fi construit peste unduirile ei, o incurcătură de zei, pentruce au dublat și au derivat realitatea? Grecii n au făcut altceva decât să privească natura. De ar fi iubit-o, nu i-ar fi plasat misterul in transcendență. Orice formă de religie este o depozitare a naturii.

Nimic nu "inflorește" in D-zeu. Este un teren sterp ce se ingrașe din oftatele pământului. Pe inntinderile lui cresc spini, de florile dincolo ale infrângerilor de aici.

D-zeu este un fior pur, crescut din toate ~~xxxxxxxxxxxx~~ ~~xxx~~ deșerturile spațiului și ale sufletului, spre a le completa in sensul infinitului..... Aceasta este "singurătatea in D-zeu", de care in zadar am vorbi misticilor. Oăci ei nu ne-ar înțelege. Ce știu ei de tragedia care incepe numai in preajma lui D-zeu, de conștiința unei rătăcirii esențiale care ne torturează la picioarele lui? Orice sfânt sau mistic pun punct după întrebarea in D-zeu și se abandonează erotic acestui sfârșit triumfător. Nu mai doresc nimic decat să se mențină in această mângâetoare infundătură. Totul s a sfârșit. Si cum ei încep cu neantul și termină cu D-zeu, dece s ar teme de o revenire imposibilă. După D-zeu nu mai există decât doar D-zeu. In orice parte ai lua, tot de el ~~xx~~ dai. Si astfel gustă ei prezența in Divinitate ca un capăt al tuturor ciclurilor posibile.

Să-i mai trezim din beatitudinea divină? Ce rost ar mai avea? Si apoi ei n ar înțelege cum pentru alții "succesul" lor nu dovedește nimic. Când trece prin D-zeu, nu se poate să nu lași sfînții in urmă. Toți - cu mistici cu tot- se inchină la picioarele lui și uită de-un drum ce-ar continua undeva departe..... Nu iert niciunui de a nu se fi întrebat: ce incepe după D-zeu? Ar fi descoperit probabil o muzică și cu ea lacrimi, din cari se înalță crini.....

Sunt clipe de un freamăt atât de subtil încat absolut tot ce ne cade sub simțuri ne scoate din timp. Intreaga realitate pare atunci o conspirație impotriva temporalității. Un peisaj teru și o cata-

rincă ne saltă din ea ca o amintire de paradis sau o melancolie grătiosă de menuet. Lunecarea din timp este precedată de o topire lăuntrică a organelor și de un fier moleșitor în sânge, cari ne arată ce legătură stransă există între fiziologia și eternitate. Este destul să fi început prin câteva suspendări ciudate și inexplicabile ale timpului, pentruca echilibrul instabil între temporalitate și eternitate, să te treacă dintr-una într-alta.

Pe negția sfinților crește un desmăț fără sfârșit. Orice capriciu se multiplică, susținut de o adevărată pasiune pentru arbitrar. Ceiace face convieșuirea cu sfinții atât de neplăcută și se iritantă, este că prezența lor nu permite nimic. Cu cât ești mai ~~apro~~ aproape de ei, cu atât ți se pare că nu mai ai ce face, ce distruge și ce începe. Totul este altcum în sfințenie totul este nepermis. De aceea lichidării ei și urmează un sentiment de libertate., și deviza anarhică: totul este permis. Lumea în care plutești după ce te-ai îndepărtat de sfinți nu poate fi comparată decât cu aceea a unui criminal după ispășire. Foarte lucrurile își schimbă aspectul, conturul și înțelesul. O senzație de iresponsabilitate, intensă până la chin, te scoate din relațiile cu obiectele și indiferent la creaturi, ca și la Creator. Vidul care succede contactul cu sfinții este mai mângăstător, decât cel care-l. În "ghiarele" lor nu cazi așa ușor. Odată scăpat o fei razna prin lume, dornic de a-ți ascunde oboselile cerului și setos de primăverile ce înfloresc pe ruinele sfinților.

Toată viața nu este în fond decât o serie de obsesiuni ce trebuesc trăite și lichidate. Ne hrănim catva vreme din ele, până ne desguștăm și apoi facem toate eforturile pentru a le elimina. Conținutul existenței noastre este o substituție continuă de obsesiuni, la cari aderăm cu o mai ~~mare~~ mare sau o mai mică intensitate. Cele, în cari am turnat pasiune, constituiesc amintirile și culorile prin cari ne descurcăm în trecut. Iubirea, moartea, D-zeu sau sfințenia, ce sunt

ele dacă nu obsesiuni reversibile? Căci din moment ce nu le putem
in conștiință, residuul gorminează și reface cu timpul conținutul
obsesiei. In vidul lichidării renaște o pulsație nouă, forma având la-
tența continuă. Viața, însăși, ce este dacă nu e obsesie cu o reversi-
bilitate mai mare? D-zeu, moartea, sfințenia, iubirea etc.. sunt obse-
siuni circumstanțiale; numai viața este o obsesie periodică....

Națiunea ultimă a ascezei? Ea nu este decât o probă în plus
pentru devitalizarea din care se naște D-zeu și pentru vidul lui esențial.
Carnea redusă la un principiu de inexistență; sângele circulând
într-un ritm lent până la ~~stagnare~~ stagnare: respirația prelungită
și adaptată unui vis cosmic. In membre uscate cari îngăduie doar căldu-
ra abstractă a nervilor; in organe, despuiate de suflu vital; in vine
albite de sânge - aici zace D-zeu. Tot ce e fruct, izvor și sămânță,
este dușmanul lui. Cu cât murim mai mult in carne și in timp, cu atât
suntem mai aproape de el. Asceza este negația biologiei. O sumă de prac-
tici pentru a atinge un minus vital și o mentalitate absolută in exis-
tență. Ascetul știe că atâta vreme cât mai rămâne in el un grăunte de
dorință, o minimă aderență la lume - rezistența la D-zeu este încă un
obstacol efectiv. De aceea, suprimă el farmecul sensibil și orice solu-
ție subțire. Ce este pentru un ascet toată lumea asta? O lumină rugini-
tă, care se propagă in inimi și le macină, într-o ruină lentă și ire-
mediabilă.

..... Si când descoperi un farmec minim lucrurilor de aici,
atunci D-zeu pare o rugină care le "mănâncă", sau o igrasie a firii,
sau un putregaiu in interiorul stâncilor,.....

Asceza este un mod de a face loc lui D-zeu in lăuntrul
ființei noastre. Procedul e simplu și sigur: secătuirea nemiloasă a
tuturor energiilor, epuizarea ultimelor resurse sensibile, devastarea
poftelor, pentruca un eros transcendent să împreune neantul individual
cu neantul divin.

Este greu să te lămurești cu plus-ul care-l aduce D-zeu în lume. Căci fără sufletul omenesc, el e indiferență pură, iar cu acest suflet, nu pare a se simți prea bine. Melaniștile umane îl trezesc din somnul de veci, încât D-zeu nu și-a găsit un dușman mai înverșunat decât sufletul omenesc, a cărei primejdie n a simțit-o în inconștiența Creațiunii.

Inserțiunea omului în devenirea universală este o sgudu tură cosmică, ale cărei ecouri constituie coșmarul divin. Căci omul este un plus paradoxal în natură, tot atât de departe de aceasta, cât și de Divinitate. De când cu apariția conștiinței s au schimbat resturile în cer și pe pământ. Si D-zeu a apărut în justa lui lumină: un ni mic în plus. -

Peșteră în clipele de mare detașare, când ~~am~~ ne-am
îndepărtat infinit de tot și când reflecțiile noastre nu sunt
decât ametele ~~ne apar~~ deasupra păștii, ne apar subit
imagini de o glorie actualitate sau ~~totu ne ne atinge~~ ~~stăpân~~
ne răsar din memorie incidente neînsemnate din trecut, fragmen-
te indiferente de viață, prea individuale pentru a le lăsa
o semnificație? Să nu arde nici un rost prezentelor
acestea conturbabile, imediate și directe în prezentul nostru
subiectiv? Să nu încercăm ființa noastră o salvare
instinctivă prin aceste aparitii spontane? ~~Cum legea~~
~~pe noi de viață dădăm~~ ~~pe~~ ~~ceia ce este imediat, corout~~
~~subiect~~ Nu încercăm ea o compensație, dilatație
noastră în spre nimic? Nu se ajută ea printr-un
apel la vulgar, la plat și la tot ceea ce e accesibil?
Când ești infinit departe de tot nu mai individualul, inex-
presiv te mai poate readuce la viață. Ce rost are
aparitia unei vii, a unei persoane rarecari, a unei
stări sau a unei arbori în clipele când roman-
țarea devine pentru noi mai mult decât o
simplu problemă? Dece când ne cuprindem
ne în lăcăș de prădăciunare metafizică,
prezente și dece și imediate ne readuc spre
lumea în care am fost și ne readucem sa
ce putem pierde? Dece această reverență în
suprema detașare, dacă n-ai fi nevoia organismului de a
te lega de ceva în clipele detașării supreme? Nu este
aici explicația faptului ~~perpetu~~ ~~majoritatea~~
oamenilor în orgonie devin mai neinteresanti, deși în viață?

Când te apucă dorința de săruturi infinite, când ai vrea ca toate femeile să fie ale tale și când dintr'un vag sau dintr'un absolut erotic te termini să-ți risipești iubirea într'una singură, pentru a nu cădea în melancolia unei vinți care uneste ce vrea și într'o măcinătoare confuzie de senzații contradictorii, încearcă să-ți consumi într'o fugă, într'un mers pătărit tot sur-plusul de energie și de încordare nervoasă. În momentele când iubirea te doare, fiindcă ea cere prea mult, eliberează-te de ea prin alte metode, prin alte căi. Fugi alergic fără țel pe străzi sau prin păduri și risipește-ți prin fugă obsesia imposibil de realizat. Cheltuește-ți în fiecare pas un sărut din miile pe care ai fi vrut să le dai; în 'progresul oboselei uită de toate ^{posibile} pe care iubirea te ar fi vrut să le îmbrățișeze. Săruturile să se desprindă din tine ca petalele dintr'o floare în furtună, iar nu ca dintr'o floare de stămână. Și risipirea aceasta să nu sârmenească unei înfrângeri și nici chiar unei remuneri, ci miile de săruturi ~~(de miile de săruturi cu atâtă răbdare)~~ să-ți servească viața cu atâtă răbdare cu câte tristeți ea ~~nu~~ a întunecat-o. —

Melancolia devine cu atât mai pură cu cât iubirea o învâlcă și o alimentează. Din asocierea lor se naște un temerar plăcut și suav, o grătie a singurătății, o presențire voluntară a nesfârșirii. Nu regretăm nici o clipă ~~de momentele~~ ^{de timpuri} că nu suntem o fântână de lacrimi, a cărei țărm să fie nescut în pieuri de transparent, ce ar răspândi lumina cu scipiri, mai fermecătoare decât cele pur dintr'un iluziu, și mai îmbătătoare decât cele mai dulci reverii? Nu ne doare în gând de toarea sfârșită a melancoliei imposibilitatea de a ne topi în lacrimi?

Nu mai ^{ai} iubire melancolia ^{melancolia} atinge propriile ei culmi, ^{nu mai} ^{pro} Eroul transfigurează melancolia. Că pasiunea, savurarea ce atare, abandonarea, temutul material purifică melancolia în așa măsură încât starea melancolică pură devine în sine extenu de secundă, fără

a fi însă creatoare. Numai când o pasiune⁸⁸ de-
generată, o tensiune externă, de un dan cuceritor
turbură suavitatea și puritatea melancoliei, numai
atunci această devine creatoare. În marii creatori
mădicali melancolia a fost totdeauna scuturată
de o ardor vie, de o pornire pasionată, și de o e-
nergie intensă. Atunci înfinitul melancoliei devine
voință puternică; aspirațiile îngrădite și determinate,
presimțirile devin trăsnete; lacrimile furtive, demu-
nșul material voință de realizare; planarea suavă
deasupra lumii realizare efectivă în lumesci sarura-
rea explozie. Nu există dispoziție mai creatoare
decât cea melancolică atunci când e turburată de
un principiu de antinomie. Setea de lumină nesfârși-
te devine dorință de a crea lumină nesfârșită și
de aspirația de topire în fluiditatea înfina-
tului, afirmare dramatică în infinit. O
constanță demiurgică scote din vagi coarctate
vâgul melancoliei în incendiu și trăsnete iar
din cluzile ei încătușate petișii alimentează
flecările temerare de pe multe scurpuri.
Trăirea în planul demiurgic face din reveni leuaste
proechi vitale, iar din neputință aventuri incredibile
imposibile. Fluxul creației este un val de impunitate și
de dramă; seacă, în fluxul, într-o oboselă placentă
este ca o reîntărire în sursă pură pierdută. Dacă prin
creație trebuie să perimăm pentru totdeauna la melan-
colia pură, câtă înam perimăm la creație?

84 70
Nu mă putea gândul în şu orec? N'am fost eu
ce-am vrut și nu pot deveni cerace vreau?
Căte n'am fost eu culoare, vânt, tunet? N'am
înghit în mine tot cerace îndrăzneala gândului a
conceput? N'am putut fi de a lăsa ori altul de
câte ori am existat? N'am fost când pe când un
univers de regrete, de aspirații, de tristote și de bucurii.
Si nu voi putea oare deveni când pe când toate for-
mele de culori ce există și ce se pot concepe?
Căci as vrea să mă realizez în culori, să fiu
când pe când galben, albastru, violet, port-
ocaliu, să mă lăd în culori și să înghit
oulotile. Să fiu melancolic în albastru, nebulos în
roșu, trist în galben, vesel în verde, moțos
gic în violet și suav în portocaliu. Într-o ^{succesivă} gamă
cromatică să crească firea mea și să fiu și ve-
rbul și ogliind acestor culori. Din mine să plăcească
de ca mesapiu în nemărginit și în mine să se
resfrângă în toate nuanțele pentru a înfrumuseța
lumine într'un vis de reflecție, într-o batie de naștere.

De unde derivă adâncimea iubirii dacă nu din negația
 curiozității? Căci în curiozitate e plat în iubire de sine
 absolut. ~~și aici curiozitatea explică iubirea~~ Orice cu-
 riozitate obiectivă e plată. e o punere în relație cu pri-
 vate obiectele și pierd valoarea. Curiozitatea, un lucru
 pentru a-l face ca pe celelalte; cu cât curiozitatea
 mai mult cu atât realitatea devine mai comună, mai
 vulgară și mai plată, deoarece curiozitatea nu salvează
 niciodată nimic, ci distruge progresiv în firea. E dis-
 ta în orice curiozitate obiectivă, care consideră lu-
 crurile din afară, le încadrează în legi și le pune
 în relație; care înțelege totul și încearcă să explice
 totul, 1- o tendință distructivă, iar când promite
 spre curiozitate devine pasivă, ea nu este decât o
 formă de auto-distrugere. Iubim în măsura în care
 negăm curiozitatea, în măsura în care ne putem
 abandona absolut unei valori, făcând-o și pe
 aceasta absolută. și dacă nu ne-am rubi decât
 domnia noastră de iubire sau iubirea noastră, în
 acest caz nu ar fi un este mai puțin po-
 gativ a curiozității. Curiozitatea adevărată nu mai
 în momentul de când mi vibram intenț, când nu
 ardem, când nu ne putem ridica la un înalt
 nivel psihic. Diferența aceasta de nivel psihic
 între curiozitate și iubire, se indică suficient
 pentru că ele nu pot vedea niciodată împre-
 ună. Când iubesc în firea, momentele de peal
 curiozitate sunt externe de care aparțin. Le se
 dețorază unui minus de iubire. Când ajungi
 unei să-ți dai seama din afară, cu o perspectivă
 obiectivă, că femeia care-ți se pare ca o obsesi
 întreaga ta firea, care a creștat organic în tine,

seamănă cu orice altă ca adâncime și suflă în
sau când înțelegi că zămbetul ei mi e unic, o per-
fect nereversibil, când o poți insera și încadra
în rîndul celorlalte și găsești explicații generale
pentru reacțiunile ei individuale, atunci cunoașterea
a suflărilor durerilor inhibiției. Inhibiția este o
fugă de adevăr. Și inhibăm cu adevărat numai
când nu vrem adevărul. Inhibiția împotrivește adevărul.
Iată o luptă pentru viață, pentru popule
eretice și pentru popule greșeli. Pe fundul ce o
inhibăm o cunoaștem cu adevărat numai după ce
ne mai inhibăm, când am devenit lucruri clari,
seci și de unde vine gor. Și în inhibiție nu putem
cunoaște, fiindcă persoana ce o inhibăm actualizează
față numai un potențial. Căutăm de inhibiție. Regli-
tate primordială și efectivă este inhibiția din
noi. Pentru această inhibiție. Inhibesc inhibiția
din mine, inhibesc inhibiția mea. Femeia este
pretextul indispensabil care-mi ~~face~~
aduce într-un ritm intens pulsatile timidoale
inhibiției. Nu poate exista o inhibiție pur salubritară.
Dar între abandonarea în aparență voluntară
a ~~seși~~ inhibiției ca stare pură și între abando-
narea în cultul unei alte ființe, întâia este
cea primordială. Inhibim femeia, fiindcă ne
este scumpă inhibiția noastră. Singularitatea seculă și
lupta salvatică între bărbat și femeie își au izvo-
rul în această fatală interzonă a inhibiției. Căci
în inhibiție ne găsim, ne savurăm pe noi înșine.

ne încântăm de voluptățile tremurului nos. 87/47
erotic. Din acest motiv, iubirea este cu atât mai
interesant și mai adâncă, profundă, cu cât se consumă
mai la o distanță de persoana iubită este mai
mare. Prezența ei fîrînd face din sentimentul nostru
ceva prea orientat, cu o direcție prea determinată,
încât cîciace este în noi cu adevărat trăire ero-
tică pură, elan subiectiv, ne pare a veni din afară
detas de spirîndu - se din prezența fîrînd
a persoanei iubite. Numai iubirea de departe iubirea
care crește alimentată de fatalitatea spațiului,
numai această iubire prezintă ca stare pură. Oțăr-
ni pîrînd directă se adîncește în intensitate atîr-
tărești iubirea ca iubire, adîncindu - te în stări
nîrînd sentiment, în fîrîndul lui voluptos, care
face suferințele fluide, le țopeste ca într'o iluzie

Si mai adîncă conflict este procesul iubirii la
ce oamenii cu multă imaginație și cu o
viață interioară complicată, există posibilitate se gî-
sește în arătări o astfel de purificare a iubirii
încît ei trăiesc elanurile iubirii în cîciace ele au
suar, original, în vîrîndele vitale ale iubirii, în
pulsările ei pure, înainte ca se în potențialul
erotic ce atîrînd, înainte ca o fîrînd să fi
trîrînd la viață, și să fi actualizat acest
potențial, înainte ca potențialul să fi
devenit un absolut. Contopirea în timp
pul vital, în iubirea ce germin, în iubirea ce do-
rință, face din sufletul acestor oameni fontani
nîrînd de stări cristaline în puritatea lor

Jubirea care rămâne dorită și ^{crește} ~~se realizează~~ ^{29.88}
mămai în dorită, nu este decât o manifestare
a acelei iubiri care nu vrea să se realizeze de
teamă de a nu muri. Când Erosul se actualizează
când el trece în mămai ca realitate surprinzătoare
când cu o stresie înier finte din afară, stingerea
iubirii este un prezentiment nelămurit. Când
prin femeie, ne realizăm mai puțin și murim
mai puțin: cunoaștem și depășim obiectiv
mai puțin decât menținându-ne în ele
pe ale suflului nostru. Nu este mai
putem adopta că numai prin femeie putem vedea
până la ce nivel se ridică intensitatea iubirii
noastre, până unde adormim și neapărat
spre cunoaștere și până unde iubirea adevărată
este înfrântă de iubirea care ne face prea
vii pentru a putea fi obiectivi.

Jubirea este o sursă de existență. Suntem prin iubire
Cantăm iubirea pentru a scăpa de prăbușirea în nimic prin lu-
ciditatea cunoașterii noastre. Iubim iubirea pentru a
nu fi confuzi și falsificați de adevăr și de cunoaș-
tere. Căci existăm mămai prin iluzii, desnașdizii și
găselile noastre, deoarece mămai ele exprimă indivi-
dualul. Generalul cunoașterii și abstractiei adevărate
(chiar dacă adevărul nu există, există totuși pornirea spre a-
devăr) sunt atențate la dorința noastră de iubire și
la iubirea noastră și la dorința noastră de iubire.
Va putea Erosul să distingă în cele din urmă Logosul?

75 89.

— Convertirea iubirii în milă determină ultima fază a iubirii
 agonizante. Când începe să ne fie milă de o persoană pe
 care am iubit-o înseamnă că elanul nostru nu mai poate
 susține lupta împotriva evidenței. Mila este o iubire în
 obșteală, o iubire în care obiectul ne este exterior. De aceea
 în milă ne dăm seama atât de bine de condiția altuia,
 avem o vizuire atât de clară a ^{stării} ~~situației~~ în lumina a altei
 persoane. În milă, noi nu anticipăm nimic; ~~dispreț~~ ^{nu}
 dăm nimic generos, nu transferăm deloc; disprețuim
 strălucirea milerii răpășă ~~o~~ strălucire la care ar
 avea drept iluzia oricărui fiinte. După flacăra le
 și văpăile iubirii, mila este ca o ecrină ce ~~nu~~ ^{ne} ac-
 ționează ultima ~~palpari~~ ^{palpari} de foc ~~de iubire~~ ^{de iubire} ne dă atunci iubirea
 altor fiinte, nu suferim că suferim iubiti? Si mila noastră
 nu repetă neputința de a nu mai putea răspunde unei
 iubiri, care în noi s'a lichidat de mult? Cu cât mi-
 la crește, cu atât ireparabilul ce desparte două fiinte
 se adâncește mai tare și intensitatea ei. Nu face decât să
 arate că de mare este în noi neputința de a nu mai
 putea iubi. Ultima fază a iubirii nu face decât să ne
 arate cât suntem de singuri chiar când iubim; cum
 totul depinde din nou de obiectul lui afară, și de mișcările senti-
 mentelor noastre. Lupta dintre iubire și cu moartea se do-
 rește ultima oară în milă. Si triumful cu moar-
 țea nu ne arată decât în ~~față~~ ^{față} de mare luptă
 pe-am angajat și câte posturi pierdute avem de re-
 cuperat.

Nu simțim în melancolie ^{cu} sufletul ni se deschide
 sub cheamări vagi? Si nu sunt aceste cheamări presimțiri
 de plăcute neliniști și nu este dulce aroma plăcută din
 desțarnarea simțului? Căci sufletul ni se deschide
 într'o ~~plăcută~~ ^{văgătoare} desțarnare, într'un indefinit mângâie-
 to, într'o aspirație spre vag, până ce ~~se~~ ne dădă
 cât de puțin această ~~evoluție~~ desțarnare. Nu simțim
 dimpotrivă delicii originale, suavități intime, artar într'o
 lume de culori reale, ~~și~~ ce într'o grădina ^{cu} ~~aceste~~ flori ^{care}
 mîndre pitește în ^{înfrunt} ~~înfrunt~~? Si nu ne înconjură în
 forfecul de desțarnare plăcută a melancoliei singurătă-
 ții sonore, ce crește din nesfârșit, ~~și~~ evoluează
 în tot, se dublează de luciditate ^{transfig.} și pe urmă apoi
 în mîmăchiri sonore, într'un reflux insensibil
 spre nesfârșirea din care au plecat, spre tăcerea din
 care a pîrceas fîrta? Singurătățile au atîta voci pe-
 tru cei ~~ce~~ singuri și tăcerea erinând atîta glasuri
 pentru cei care au prea multe de spus pentru a
 mai putea vorbi!

Misterul zămbetului melancolic rezultă din mela-
 muritul ce-l introduce suavitatea în melancolie.
 Tot cîciace este suav, ingenu, pur ~~frăgile~~ peste vo-
 gul melancolic un fluid imponderabil și misterios ce se
 dilată în noi, ca un parfum ~~frăgile~~ ^{subțire} și
 fin. Plutind peste tot, zămbetul acesta se oprește pe
 tot și pe nimic. Indecizinea lui se amplifică de

mărimea lumii în care el se îndreaptă, ⁹¹ sau
 sau de lătar ~~pe~~ el evoluează deasupra lumii
 fără să poată să dădă e înțelegere sau să se
 minatură și iagul care se desprind din acest dămbet
 te atrag ca inexplicabilul misterului. Si cu cât
 ai înțeles mai ~~pe~~ mult cu atât ai înțeles mai
 puțin. Nu ne par atâtea femei superficiale, de tot
 zămbetului melancolic, complexe? Nu transformă
 melancolia față ce mai lipsită de viață, și nu
 înfrumusețe o ^{via} adăru, nu ^{pot} ^{pot} interior
 atractiv zămbetului melancolic pentru și din această
 prerință a lui la persoane atât de diferite ca
 formație spirituală, și ca nivel psihic.
 Când ~~se~~ el pleacă dintr-un rafinament interior,
 atunci e nobil; când e instinctiv, face vulga-
 ritatea misterioasă. Săritatea este o pură de
 lumină timpie în melancolie. În acest indefinit
~~și~~ cariste o explicație a imposibilității noastre
 de a ne sătura de melancolie; e o găsă cindă
 plată, e o înțelegere, și a o curioasă. Aici cu-
 năsterea n'are ce distinge, deoarece progresul
 ei ~~este~~ nu este decât o continuă auto-
 anulare -

Așa mi-am inchipuit întotdeauna un muzician: un om care aude prin toate simțurile. A doua soție a lui Bach, Ana Magdalena, înseamnă în Cronica sa, impresia turburătoare ce i-a făcut ochii divinului său soț: ochi cari ascultau. Bach percepea soner. Și nu cred să fi avut cu D-zeu altă relație decât auditivă. Extazul mistic propriu zis este vizual, fiindcă inundația de lumină absoarbe toate celelalte activități ale simțurilor. Decât raza vizuală pleacă din câmpul lumes al inimii și ochii își schimbă direcția.

Tot Ana Magdalena: "Am intrat odată neașteptat în odă pe când el scria solo de alt "Ah Golgotha" din Mathausparrien. Cât m-a turburat când am văzut fața lui de obicei atât de calmă și de un reșu atât de proaspăt, cenușie și năpădită de lacrimi! El nu m-a observat m-am furișat încet afară și m-am așezat pe treapta ușii sale și am plâns și eu"

Dacă ar dispărea muzica toate bucuriile și durerile pământului n-ar putea storce o lacrimă de esența celei izvorâte din ea.

Bach este agentul direct al despămăntenirii. E atâtă transcendență în câte o vibrație de violă, pare că se presară zăpada pe inimi de ingeri.....

În Bach nu există "sentimente"; ci numai lumea și D-zeu legată printr-o scară de lacrimi, pe cari urcă alte lacrimi.....

Paradisul n-a avut decât un defect: acela de a nu fi cunoscut lacrimile. Defect, de altcum și a lui D-zeu. Ușor a fost încălecat de om, prin renunțarea la paradis.....

Sfinții plâng... și eu la cimentul lacrimile. Atât ne-a mai rămas: să "scriem" despre ele. Toate lacrimile au fost plânse.

Bach citea de preferință din două cărți, scrise de niște autori neimportanti ai epocii. Una se numea: Timp și eternitate, iar cealaltă: Asupra lacrimilor lui Isus. Aceste două titluri sunt exegeza mu-

zicii lui, a mângâierilor născute din ea, dar mai cu seamă nemângâierilor. Bach este totul. Și ce este acel tot? D-zeu însuși. Fiindcă în Bach nu este nimic care să nu fie D-zeu. Panteismul fără justificările muzicii, este un nou-sens.

Intre oamenii belnavi de veșnicie și între cei imuni, există o prăpastie mai mare decât între un inger și o broască. Odată căzut în veșnicie toate luminile pământului nu te mai pot scoate dintr-o umbră, de care se sfarmă razele. Si nimic nu este mai dureros decât să te pomenști din plăcutele înșelăciuni ale timpului, direct în mijlocul veșniciei. O surpriză continuă și o cădere involuntară. Saltul în eternitate este fenomenul care desparte pe oameni în două specii, esențial ireductibile. Cine nu-l cunoaște participă încă la prostia sfântă a paradisiului, iar cine l-a consumat joacă fotbal cu cerul. Tot ce este în timp e înșelăciune. Veșnicia nu este decât această constatare.

Poeții s-au interesat de sfinți, numai intrucat aceștia sunt interesanti. Si în afară de nevoia alternantă a consolării, ~~care~~ greu am mai găsi un al treilea motiv interesului pentru ei. Ce-ar fi sfinții fără nebunia lor? Creștini. Decat nebunia sfinților n-are grația de iresponsabilitate, care face absurdul poezilor atât de fermecător. Pentru un geniu absolut coincide unui demon lăuntric; sfântul îi plasează nu numai în afară, dar dincolo, la o ~~distanta~~ distanță infinită de absolutul psihologic al genialității. Un sfânt ar fi incomparabil mai interesant decât un poet, dacă actele vieții lui nu le-ar raporta la nimic dacă ar face abstracție în iubire de D-zeu. Sfințenia ca inutilitate a inimii. Dar ea nu este din păcate decât un utilitarism transcendent. Cum aș iubi imposibilitatea psihologică a unei lumi de sfinți stricați, de ingeri gelani, de D-zei greselani! Sau nu este decât regretul după lumea de toate zilele?!

Sfinții sunt mai bălați decât poeții, deși fac ~~mai~~ fapte mai extraordinare decât ei. A fi nebun în numele a ceva nu e mare lucru. Nu apelează teți sfinții la iubire și la suferință, pentru a-și scuza nebuniile? Poeții nu fac apel la nimic, și la nimeni. În detașarea cea mai mare, un sfânt este un cetățean, față de un poet în cea mai vulgară împrejurare. Si astfel hazardul este singurul răspuns demenului interior.

Un Bandelaire răvalizează cu Sf. Ion al Crucii, și un sfânt în germene ca Rilke, ~~nu~~ cu nu impertă care sfânt. Si când te gândești că Rilke era cât pe aci să rateze în sfințenie!

Genialitatea este o tragedie fără criterii și fără scrupul. Față de ea sfințenia este o tragedie în formulă, sigură și practică. Toutți amândurora le stă la bază, o pornire secretă de autodistrugere. Cine nu discerne în dosul tuturor formelor de limită ale spiri- tului, o astfel de pornire nu înțelege nimic din riscurile acestuia.

Memoria ce devine activă după ce timpul nu -i mai este cadru și dimensiune.... Ea n are legătură cu experiența propriu zisă a eternității, care este suspendarea radicală a temperalității și introducerea unei alte ordine de existență, ci prelungește funcțiile memoriei dincolo de granițele timpului. Experiența eternității este actualitate; se întâmplă acum sau oricând, fără să vizeze retrospectiv viața noastră. Sau din timp și atat, nu e nevoie să-mi amintesc de nimic. Dar când este în joc trecutul nostru esențial, eternitatea care precede timpul, și nu cea în care sărim alături de el, - amintirile pretemperale sunt singurele cari ne pun acel trecut la îndemână. Este o altă memorie, somnolentă și adâncă, pe care o trezim rar, fiindcă vidarea de temperalitate, este numai o condiție în cele multe. Regresiunea ei originară incepe dela primele svacniri ale timpului în inapoi spre Dăzen, limita superioară a amintirilor. Este memoria inteligibilă. Memoria sfinților.....

Memoria este o chestiune de boală. Un om sănătos nu-și aduce aminte de nimic. Orice echilibru biologic se descrie în orice altă dimensiune a timpului decât prezentul. Cu cât un organism își sensibilizează țesuturile până la tremur, cu atât amintirile au o vivacitate mai mare. Rezistența materiei este sfărâmată, debordând un fluviu subteran în care se scaldă întreg trecutul nostru. Sănătatea este un ~~inveliș~~ inveliș al timpului, un cavou al amintirilor. Ea ne îngreapă trecutul și ne asigură astfel o prezență ne semnificativă.

Orice amintire este un simptom maladiu. Viața ca stare pură, fenomenul biologic nefalsificat, este actualitate absolută. De câte ori lunecăm pe panta amintirilor, de atâtea ori suferim din cauza vieții. Memoria este negația instinctului, iar hipertrofia ei, boală incurabilă. Romantismul, în esență, nu este decât abuz de memorie. Novalis, Chopin sau Schumann, au fost prea bolnavi pentru a nu fi victimele memoriei. A învinge timpul în timp, este secretul și paradoxul invaziei de amintiri. Tot ce-am trăit în temporalitate și tinde să moară în ea, este reînviat în regiunea temporală. Memoriei inteligibile i se opune memoria temporală. Întâia ne duce spre Dumnezeu și paradis, a doua nu mai departe de melancolie și regrete.

Totul a mai fost cândva, este o șoaptă care se dilată în convingere de câte ori trecerea sau frumusețea zilelor ne înfioră până la insuportabil. Atunci toate percepțiile par amintiri, a căror avalanșă n-o putem stăpâni, iar prezentul se sufocă sub presiunea acelei lavine care e trecutul. Anularea prezentului în năpădirea amintirilor imprumută vieții un caracter de irealitate și de vis inutil. Si din nou o șoaptă internă se dilată în convingere: totul n-a fost niciodată. Este o veșnicie de umbre diafane, o nemurire de amurg și o înmărmurire de irealități.

Eternitatea nu este altă calitate a devenirii ci este nega-

ția ei. Atât de mult se modifică tonalitatea și inclinarea sufletului nostru de câte ori realizăm accesul eternității, în cat argumentul psihologic devine central în stabilirea ireductibilității devenirii și a veșniciei. Omul este într un fel când trăiește în trecerea lucrurilor și într alt fel când " trăiește " dincolo de trecere și de lucruri. Sunt doi oameni în el. Căci aceste este rezultatul luptei dintre veșnicie și devenire în ființa omenească: e împarte în două și-i fixează în ambele jumătăți câte un centru de greutate. Din această dezbinare se naște ireparabilul uman..

Omenirea s a dispensat de D-zeu de când i-a răpit atributele de perseană. Incercând să asigure Atotputernicului un domeniu de influență maimare, l-a scos, fără voia ei, din imediatul viziunii noastre. Cui să ne mai adresăm dacă el nu este o perseană care să ne înțeleagă și să ne răspundă? Mărându-i-se întinderea pe suprafața tetului, D-zeu este pretutindeni și nicăiri. Astăzi D-zeu nu este mai mult decât un nicăiri universal și nici credința noastră mai mult de un vag gără sfârșit. Pentru cine D-zeu nu este o perseană, pentru acela nu există D-zeu. Limitarea durereasă în marginile personalității ni-l făcea atât de aproape și atât de necesar. "e înțelegeam cu el și-l iertam pentru toate tăcerile lui. Și acum să ne mai acățăm de un fulg? Căci toată substanța divină s a risipit s a măcinat prin amărăciunile noastre, încât D-zeu atârână spânturat în nu știu ce celț de singurătate a inimii.

Cu cât am vrut a da proporții mai mari lui D-zeu cu atât ni l-am instrăinat. Dece nu-l vom fi lăsat noi, mic și umil, în modestia lui cerească și l-am falsificat sub îndemnul unui orgoliu nemăsurat? Niciodată n a fost mai puțin actual, ca acum când e totul. L-am încărcat de calități prea multe, ca să putem să nu mai credem. Nu poți trăi nesfârșit în muzică, pentru a-l salva pe veci. A înfiorător ce puțin a mai rămas din D-zeu! Ne-am primit pedeapsa, fiind prea generoși cu el. Acel ce l-a pierdut ca perseană, nu-l va mai regăsi niciodată, oricât l-ar căuta în alte forme de iluzii.

Am voit sa-i sãrim in ajutor și n am reușit decât sã-l pierdem
Fără teamă și dragoste, el, este inghițit de gelozia umană. Si astfel
vrând sã reparãm o eroare cosmică, am distrus singura creație prețioasă:
D-zeu.

Destinul istoric al omului nu este altul decăt sã ducă
ideea de D-zeu până la capăt. Spuizând toate posibilitățile experienței
divine, complăcându-se in geate formale de D-zeu, el va ajunge fatal
la scârba de absolut și la sațietatea de necondiționat, după cari va
respira apoi in libertate. Este o nederinibilă nefericire inlupta impe-
triva unui D-zeu care și-a găsit un ultim refugiu in câteva umbre ale
sufletului nostru, o nefericire care crește din teama secretă de-al
evacua. A-i vrea adecă sã consumi ultimile resturi ale lui D-zeu ca sã
te poți apoi desfãta neturburat in libertatea consecutivă acestei li-
chidări. Ce voluptate dacã a-i ajunge la un moment când in nici un fel
prezența divină n ar mai fi posibilă! Pierzând contactul personal cu
un D-zeu ca persoană, nu-ți mai rămâne decat sã cultivi dorința unei des-
cãtușeri infinite. Teamă rămâne obsedantă, că D-zeu și-ar putea scoate
capul, atunci când ne creiem mai liberi, că nu suntem stăpâni pe surpri-
zele singurătății și că s ar putea ascunde multă vreme in desul cine-
știe cărei tristeți. De aceea lupta cu D-zeu pretinde o strategie din
cele mai iscusite, pentru ca inamicul sã nu profite de vree slăbiciune
finală și sã-și recucerească pozițiile .

Absurdul și ultimul, iată cele două elemente din a căror pre-
porționalizare se naște adancimea echivocă a religiei. Căci ea nu este
decăt unsurăs peste un nou-sens cosmic, un parfum final peste o endu-
lație de nimicnicie. De aceea, când religia nu mai are nici un argument,
recurge la lacrimi. Dear ele mai țin echilibrul universului, și mai sus-
țin pe D-zeu in flință. Când se vor termina lacrimile va dispare și fe-

gretul după el. A vieții încă de un act elementar de creație, valoarea
faptului este în extragerea substanței din inderanș la viață.

Sunt clipe cîrî nasc instinctiv imaginea mănăstirii. Ai vrea
atunci să depui armele și să-ți sapi mormântul alături de D-zeu. Tot vi-
dul mănăstirilor se adună și prosperează în suflet și și se incuibă
în ȧesutul singurătăȧile fără D-zeu alte tuturor sfinȧilor sau te im-
pietrești în dejnădejdea unui ascet ce descepere la sfârșitul vieȧii
inutilitatea renunȧării. În astfel de clipe redevin actuali sfinȧii
și nu ȧi-e rugină de imbrăȧșările lor. Si însăȧi iubirea primește o
gravitate pe care a pierdut-o prin parada creștînă.

Curios ce obositoare este ideea asta de D-zeu! O neuras-
tenie organică, fatală. Prezenȧa ei în conștiinȧ este un surmenaj cen-
tinuu, o febră ascensă și epuizantă, un principiu destructiv. Teȧi sclă-
vii din imperiu acestei idei se consumă precece. Te miri că ataȧi mis-
tici și ataȧi sfinȧi au ajuns la bătrîneȧe cu obsesia neîntreruptă
a Divinităȧii. Să ^{și}suprim și semnul pentru a te putea gîndi mi mult
la ea și a o iubi! Stim, însă, prea bine că nu la mai mirease cadavrul,
fiindcă n are ce să se mai descompună: s au redus la elementele compe-
ziȧiei lor primordiale, au devenit asemenea lui D-zeu. Si asta nu în-
seamnă decăt deficienȧa maximă în fiinȧă.

Creatorii nu pot fi religioși. Ca să crezi iȧi trebuie o
pasivitate completă faȧă de lume și o furie nestăpănită pentru tot
ce nu e ea. Atunci cînd te angajezi în creaȧie, pierzi distanȧa de
valorile vieȧii și te asimilezi lor. Un om care vrea să creadă, nu tre-
buie să facă nimic. Nici un om activ n a crezut efectiv în D-zeu. Si n a
cretut, fiindcă n a avut timp. Căci pentru a crede, nu trebuie să pierzi
o singură clipă în afară de D-zeu. Între viaȧă și credinȧă este o pră-
pastie insurmontabilă. Sinuciderea cea mai lucidă și mai dispreȧuireare

este o afirmare a vieții față de un act elementar de credință. Valorile religioase își extrag substanța din inaderența la viață.

In fond, nu "există" decât D-zeu și cu mine, și ~~încă~~ poate încă vree câteva iluzii. Dar tăcerea lui, ne infirmă pe amândoi. Se prea poate ca nimic să nu fi existat nici odată.

Pot muri cu conștiința împăcată fiindcă nu mai aștept nimic de la El. Întâlnirea noastră ne-a izolat și mai tare. Cum orice existență este o dovadă în plus pentru neantul lui D-zeu, prezența mea ar adăuga o teamă bătrâneții lui. Sunt experiențe umane, cari îl fac și pe D-zeu mai matur.

Căți înțeleg prăbușirea din prăpastia divină într-o prăpastie și mai mare? Nici o muzică n-a intenat până acum despărțirea de D-zeu.....

Total fără D-zeu este neant; iar D-zeu nu este decât neantul suprem.

Spiritul metafizic nu se vedește creator decât depășind problemele intermediare. Si cari sunt acestea? Toate cari nu intră în capitolul final al unei metafizici. Iar acest capitol tratează exclusiv despre D-zeu. Este de mirare cum spiritul metafizic se mai poate aplica asupra vreunui obiect în afara de el, și nu numai metafizica, dar orice care a auzit de D-zeu nu trebuie să se mai scobească la alte probleme. Ce e drept, toți gânditorii fac ceva în jurul lui; dar căți gâdesc în interiorul lui? Imanența umană în transcendența divină este singurul mod de a salva gândirea. Individul nu poate deveni centru metafizic fără iluzia substanțialității divine. Odată ajuns în D-zeu, construiește pe el, peste el. Numai astfel devine exterior emului; altcum mutăm subt el.-

Câte odată parcă îți pare rău, de a nu te teme în nici un fel de D-zeu. Măcar de ar renaște fierul ancestral în fața necunoscutului, falnica biologică în indescifrabilul naturii! Dar cu distanța de el, cad temerile una după alta. Ti-ai luat o pevară depe suflet, iar gelul născut nu mai generează frica fecundă de absolut. S-au deșirat s-ar putea rostogoli peste noi, ce plăcere să fi turtit de D-zeu! Adesea am visat de o desarmare a sferelor, printre cari ar luneca din înălțimi, dinamitat de orgoliul uman, Atotputernicul cu ceata lui. Nu este puțin lucru să-ți dai ultima suflare sub cadavrul celui fără de început.

Cu cât îți controlezi sentimentele mai puțin cu atât ele te îndepărtează mai mult de viață. Nu inerția, ci paroxismul este tendința lor. Si paroxismul tuturor sentimentelor, maximul realizabil de intensitate, te scoate din tine, din fire și din tot. Uci toate sentimentele în expresia lor ultimă, ne mărginesc cu D-zeu. O iubire, o suferință, un desgust, etc. Am intensitate maximă își au limita în limita divină. De aici, delirul este cu atât mai complex cu cât îți determină conștientul într-o prezență cerească. Fără variațiile pe o temă transcendentă delirul este patologia pură. Instalarea Divinității în centru lui, îi dă caracter de cuneagtere și îl salvează ca o incerenare a spiritului. Delirul și cu D-zeu se sprijină unul pe altul. Pe când extazul este pregătit și sistematizează dincolo de categorii, o experiență divină, o conștiință delirantă este iresponsabilă și neregulată. Delirul? O anticipație extatică sau un extaz incomplet. O treaptă în experiența divină. Subiectiv și capricios, delirul mistic - și numai acesta importă - este un contact cu D-zeu prin febră imaginativă. Valoarea lui antelelogică este mult mai redusă decât a extazului. În schimb frecvența lui față de excepționalul extazului, îi atribuie o intimitate cu Divinitatea pe care n-o mai găsim în alte forme de aspirație cerească. Se pare că

D-zeu profită de toate momentele de delir pentru a-și aminti prezența. Cu stările sufletești normale n are nici un punct de contact. Dezechilibrul organic deschide o fereastră spre el. O inimă calmă este ferecată pentru cer, iar gândurile dulci și liniștite sunt zăverul pe care nu le poate sparge.

Nu cred să fi existat breun înțelept care să fi prăceput ceva din drama lui D-zeu. Înțelegerea acestei drame nu duce la înțelepciune, ci la nebunie. De cazi in înțelepciune când te pui in acord cu ritmul universal, cu forțele cosmice, cu mersul natural al lucrurilor. Căci înțelepciunea este degradarea omului la rangul de obiect. Știi toate și te pui in rand cu toate. Si nimic mai mult. Înțelepții laolaltă nu pot echivala un blestem al regelui Lear sau rătăcire a lui Ivan Karamazov. Stoicismul, ca justificare practică și teoretică a înțelepciunii, este tot ce se poate gândi mai rău și mai comed. Există vreun viciu mai mare al spiritului decât resemnarea?

Dezacerdul cu lucrurile este semnul evident al vitalității spirituale. Si el triumfă in dezacerdul suprem cu D-zeu. Dacă ai ajunge la un acord, n ai mai trăi tu, ci te-ar trăi el. Atâta vreme cât ne asimilăm lui, nu existăm, iar când ne epunem, n are rest să mai existăm.

De aș fi obosit de viață, D-zeu ar fi singura soluție practică și definitivă; dar câtă vreme mai înmuguresc desnădejdi nu pot să dau pace.

Câte odată văd apa izolarea omului:

un peisaj de iarbă; zăpada ca o ingenuitate materializată; o tăcere albă; o brumă ușoară, mărginiș întinderile; -

și omul descătușându-și revolta, fără aderențe la peisaj, strein in natură exilat între fulgi. -

Destinul lui D-zeu este să se sfârșească neînțeles, ca și al creaturilor de altfel. Si totuși sunt unii cari îl înțeleg. De unde ar izvorâ siguranța chinuitoare, carene cuprinde uneori că nu mai avem unde progresa in el? Acele sfârșeli in nești fără început, când pare că l-am sfârșit in gând și in remușcăre.....Si când te gândești

ce târziu îl descoperim fiecare, ce vid de cugetare în absența lui!
Când ești atent la D-zeu și se pare că totdeauna te-ai gândit la el,
că nu există alt subiect altă problemă sau altă realitate, că nu mai
există nimic.... Numai gândindu-ți fără milă, până la capăt, asediindu-ți
toate singurătățile, putem ieși imbegățiți din dezacordul cu el. De vom
rămâne la mijlocul drumului D-zeu n-a reușit să ne fie decât o ratare
în plus. -

Nu este revelator că oamenii neutrii problemelor divini-
tății, dovedesc o inocență blândă și grațioasă pe care nu poți să n-o
invidiezi sau să n-o regreti dacă te-a înveninat șarpele cunoașterii.
Cu cât ești mai mult preocupat de D-zeu, cu atât ți-ai pierdut mai mult
nevinovăția. În paradis nimeni n-auzise de el; numai starea de cădere
a dat naștere chinului divin al muritorului. Fără o vină nu este posibi-
lă conștiința existenței divine. De aceea, greu am descoperit un D-zeu
într-o conștiință nefrământată de păcat.

Ființa neturmentată de D-zeu trăiește naiv într-o nevine-
văție cosmică. Cândul Divinității turbură armonia firii și trezește ne-
muritor din uitarea primordială ce prelungește paradisul. Și când omul
nu-și mai amintește paradisul, înseamnă că a intrat în atingere cu
D-zeu. Și coșmarul a început.

Contactul divin îți anulează nevinovăția și prin faptul
că te amestecă oarecum în treburile lui D-zeu, decate ori te prescupi
de el. "Cine-l vede pe D-zeu moare". Intinderile infernale ale divini-
tății..... Perspectiva lor este turburătoare ca un viciu. Oamenii îl
cred prea superficial ~~existența~~ de l-au încărcat de virtuți.

Teologia este negația lui D-zeu. Ideia absurdă de a um-
bla după argumente pentru a-i preba existența, presupune atâta sărăcie
interioară, încât este o evidență strivitoare că toate tratatele de

teologie laolată nu fac căs e exclamație a Sfintei Tereza. De când există teologie și până astăzi nici e conștiință n a căpătat o certitudine în plus și nu și-a organizat în nici un chip indeelile. Cu D-zeu lucrurile se desfășură mai simplu: te pomești când te așteptai mai puțin în millecul lui. Aici începe momentul dureres și complicat; teologia a rămas în urmă căci ea nu este decât medul de a srede al ateller. Cea mai proastă băguală mistică este mai aproape de D-zeu decât Summa teologica și rugăciunea imprevizată a unui copil oferă e mai mare garanție arteologică decât toate sinoadele ecumenice. Fără confesiunile mistice, religia și cu ea biserica n ar fi mai interesate decât cine știe ce probleme de economie și finanțe: evoluția salariului sau impozitelor. Tot ce e instituție și teorie nu mai e viață. Biserica și teologia au asigurat o agenție durabilă lui D-zeu. Sau poate l-au îmbălsămat demult. Numai mistica i-a dat viață decât teorii a vrut.

teologia ar avea valoare când ar fi posibilă relație teoretică cu D-zeu. Este însă, mult mai ușor de găsit una fiziologică. Precum, într un dezastru al tuturor convingerilor, poarta de mâncare ne susține mai repede decât sfinții, tot astfel o incomeditate organică ne poate apropia de D-zeu mai mult decât toate construcțiile abstracte ale teologiei. Aceia servitoare care spunea că nu crede în D-zeu decât când e doare dințiș a făcut de ras pe teologi.

"Atributele" lui D-zeu? Depinde de dispoziția noastră și de împrejurări. Când suntem genereși și bine dispuși îl încercăm de atribute pe cari de-abia le poate suporta. Fără scărul și rezervă, plasăm în el întreg conținutul orgeliului nostru. Astfel ajungem la concepția atributelor " infinite ".

Dar sunt amărăciuni în cari îi retragem și dreptul de neexistență. Un zero de atribute. Nu suntem totdeauna atât de incențienți, și să proiectăm substanțial o Divinitate iluzerie.

Sau și se pare uneori că știi totul. Atunci ce nevoie de mor

inteligibilitate ar mai satisface D-zeu? Sau când ți se pare că nu știi nimic, dece să mai adaugi ignoranță? Prea de multe ori prezența divină e superfluă. Fără o tristețe întrebătoare, nu pot bănuie ce ar face acel D-zeu.....

În locul teologiei am putea plasa ceea ce nu țin care pot numea "știința lacrimilor". O știință cu argumente directe și cu o metodă imediată. Astfel se lărgeste domeniul religiei și-și întinde câmpul ei vast de nou-sens consolator.

Nimic nu este mai plăcut și mai turburător decât să te gândești la D-zeu în brațele unei curve. Și imi vine în minte Barrés în Parlament spunând unui prieten: "aș vrea să trăiesc într-un sacurial de vise". Dacă s-a exprimat vreodată mai drastic o contradicție sau un incompensabil între realități.....

Greu am concepe o detașare mai mare decât aceea rezultată din prezența divină în vulgaritate! Este nesemnificativ să te gândești la D-zeu după o pagină de mistică sau după un eratoriu. Dar să te întâlnești cu el la colțul de stradă, dă-ți iese înainte cu femeile de rând! Ah! cum renaște vidul și singurătatea și D-zeu! Mângăerile Curvei celei Mari din Apocalips m-ar face doar să-l uit!

Regretul de a nu fi tălmăciul singurătăților lui D-zeu, de a nu fi orgă inimii

Nu odată înțelegi până la sfârșire cum au existat oameni "nebuni" de D-zeu, cari i-au sacrificat tot, în primul rând mintea și au iubit până la eroare sărăcie, - refuzând întinericul ca un confort și au aderat nebuniei pentru infinita ei singurătate. Și nu odată întrezăresc cum se poate muri pentru el, ce jertfe poți face acestui absurd monumental, nelipsit de o crâncenă dramă. Toate senzațiile cari inse-

țesc pasiunea pentru D-zeu seamănă surprinzător cu voluptățile și chinurile amoroase. Căci o tertură multiplicată în sine este eretica divină. Un amestec de intoxicare cerească de amor dramatic exală în ne-definit parfumul disolvant al credinței. O dezagregare în trup și în suflet. De aici o aspirație imaterială spre moarte. Cine știe ?, spre a scăpa de D-zeu sau spre a muri în el. Este ceva putred în ideea de D-zeu!

De a fi credința un leagăn cald, s ar mai naște vreun exces și-am mai cunoaște nebuniile fără nume ce o înșeșesc? Ar fi îngelat de D-zeu! Decepțiile amorului ceresc, trădările repetate ale Amantului suprem, întrec dramele erosului terestru! Aș prefera să am o mie de inimi de cavaleri medievali nefericiți în dragoste, decât una cu flăcările lângă indiferența lui D-zeu. Cruntă răzbunare va răsturna țările!

Prea puțini poeți cunosc genealogia lacrimilor. Căci de ar cunoaște-e n ar mai zice: eu, ci D-zeu. Nu că el ar fi izvorul lacrimilor, ochii lui sunt umeziți doar de răsuflarea muritorilor, - ci noi nu putem plânge decât în el.

Toate lacrimile ce curg ~~de~~ D-zeu sunt ale noastre. Sfinții n au nevoie să știe lucrul acesta. Cât despre D-zeu el nu trebuie să afle că sunt muritori cari aburesc stelele. S ar teme și în tremurul lui ar scutura lacrimile și-am pietri în propria mare.

Aș vrea să fiu o floare pentru a nu ști de D-zeu sau Satana pentru a-l disprețui. Dar să mă chinui cu ură și cu iubire în preajma lui într un leșin ceresc lipsit de taină!? Obsesia divină evacuează iubirea terestră, încât D-zeu trebuie să conteseze mai mult cu răzbunarea femeilor neîubite. Dimpotrivă, cu cât o femeie ocupă inima noastră cu atât el este aruncat mai spre periferie. Nu poți iubi în același timp cu pasiune o femeie și pe D-zeu. Amestecul celor două erotici creiază ireductibilă o pendulație interminabilă. O femeie nu poate scăpa de

D-zeu precum D-zeu ne poate scăpa de toate femeile.

Orice revoltă se îndreaptă împotriva Creației. Gestul cel mai mic de nesupunere față de fire compromite ordinea universală, pe care o acceptă schavii Creatorului. Nu se poate să fi cu D-zeu și împotriva operii lui; dar poți din dragoste pentru el, să uiți creația și chiar s-o disprețuiești. Acesta e sensul detașării de lume a credinței. În numele Creatorului nu te poți răzvrăti nici măcar împotriva păcatului. Căci pentru Reacționarul suprem, singurul păcat este anarhia, acest protest împotriva ordinii inițiale. D-zeu pedepsește fără milă revolta împotriva răului. Aleatismul divin este piedică demiurgiei omului.

Orice răzvrătire este ateistă. Inaderența la un infănitizimal al creației este o dezintegrare din infinitul divin. Anarhia n-a intrat în planul Creației. Știm doar foarte bine că în paradis se lăfăiau numai debiteace. Când una din ele n-a mai acceptat această condiție, a renunțat la fericire și s-a făcut om. Pe această răzvrătire inițială s-a construit întreagă istoria. Și până astăzi orice răzvrătire se îndreaptă împotriva lui D-zeu.

Odată tot de va prăbuși șandramarea acestei lumi. În cel, nimeni n-o știe. Și este, la urma urmelor, indiferent. Căci din moment ce totul n-are nici o calitate și viața este o piruetă în vid, începutul că și sfârșitul nu devedesc nimic. O clipă imensă ca un cavou universal. Și D-zeu? Piatră de mormant, belta peste nimicul nostru sau păster al unei turme înghețate.

.....Si dacă încerc să văd prin ce mi-l mai apropiu este un val de milă ce se ridică spre înălțimile lui părăsite. Ai vrea să faci ceva pentru acest D-zeustingher, cernăț și amărat; să mângâi vidul metafizic, să spulber ceața de pe această Siberie cerească.

Mila pentru D-zeu este ultima singurătate a creaturii.

Se prea poate că restul omului să nu fie altul, decât să se gândească la D-zeu. De ar putea să-l ignore sau să-l iubească, ar fi salvat. Dacă el nu știe o încredințare decât pentru gândire. Te-ai apucat să-l descoperi? Ești pierdut. Dar chiar acesta pare să fi restul omului: să-l descopere. Nu e de mirare, că în scurt timp nu s-a mai ales nimic de el. D-zeu va rezista la multe; în fața gândului își pierde substanța. Și acei filozofi cari îi atribuiau gândire infinită,.....O haină veche, atât a mai rămas din Divinitate - și pe care o îmbraci fiindcă n-ai alta. Ce sărăcie!

Isteria omenească este, în fond o dramă divină. Căci D-zeu nu numai că e amestecat, dar suferă paralul- și cu intensitate infinit de mare, procesul de creație și de devastare ce definește viața. O nefericire în comun și care - date fiind dimensiunile iluzorii, consumă peate înaintea noastră. Solidaritatea într-un blestem de existență, explică de ce orice ironie la adresa lui se întoarce împotriva noastră. Îndoielile de D-zeu sunt identice auto-ironiei. Cine mai mult decât muritorii au suferit că el nu este cel care trebuia să fie?

Asemenea unui castel scoțian pare viața, de câte ori găsești obiecții împotriva Creatorului. Fiecare din ele mărește singurătatea și reduce pe D-zeu, la formula absurdă: plus zero. Dar despre el nu se poate gândi decât unde paradoxul se neagă pe sine în absurditate,....

Uneori este atât de ușor să-l tălmăcești pe D-zeu, că ~~și~~ e suficientă o cât de slabă atenție la o pulsație lăuntrică. De unde derivă atât de familiaritate și atât de mister în rara experiență a accesibilului divin, când nici o adiere extatică nu ne învăluie?

Orice formă de D-zeu este o auto-biografie. Nu numai că

purcede din tine, ci te și tălmăcești în ea. Este o viziune dublă a în-
trospecției, care ne descepere viața sufletului ca eu și ca D-zeu. Te
vezi în el și el se vede în tine. Viziunea interioară separă toate ele-
mentele prin cari nu aparține lumii și le concentrează într o fascie de
lumină asimilabilă principiului divin; de cealaltă parte ne izolează
ca lume, încat coexistența rezultată din această discreptanță a viziunii
imprumută contactului cu D-zeu o familiaritate unică.

Va putea duce D-zeu toate lupturile mele? Va putea el să
se urnească sub povara atater tristeți?

Mă înțeleg bine numai prin imaginea mea despre el. Cuneș-
terea de sine numai așa are un rezultat și un sens. Cine nu se gândeș-
te la el rămâne strein și ieșit. Căci D-zeu e singura cale de auto-cu-
neștere, iar Istoria universală descrierea formelor lui.

Meditația muzicală să fie prototipul gândirii în genere.
Oare a urmărit vreun filosof un motiv până la capăt, până la epuizare
și până la limita lui așa cum face un Bach sau un Beethoven? Gândire
exhaustivă există numai în muzică. După cei mai profunzi cugetători,
simți nevoia s o iei dela început. Numai muzica dă răspunsuri defini-
tive. - Unde s a ajuns după atâtea meditații asupra lui D-zeu? Să se
repete ~~at~~ aceleași evidente, argumente și absurdități. Nu știm ce
au gândit cei mai singuri despre el; dar tot ce cunoaștem nu echiva-
lează un accord de orgă. Se pare că prin gândire nu se poate epuiza
un motiv și că pe tema lui D-zeu există variațiuni infinite. Dela Iov
până la Rilke, nu s a putut sfârâma prin cuvânt crusta care îl insen-
sibilizează și-l face refractar formulelor inexterabile. Gândirea și
poezia au sfârâmat pe D-zeu; dar n au lichidat nici un mister din
jurul lui. Si am reușit astfel să-l îngrepăm cu toate tainele. O aven-
tură halucinantă, în primul rând a lui D-zeu și apoi a noastră.-

Eroismul presupune voluptatea de auto-dustrugere în lume.

Sacrificiul în imanență. O tragedie care negând individuația rămâne în limitele ei. Dintre toate ființele, eroul gândește mai puțin asupra morții. Dar există oare o ființă care să aibă o aspirație incenștientă spre moarte mai mare decât el? Acest paradox aparent definește condiția eroului. Veluțitatea de a muri fără a avea sentimentul morții.

Orice gând este o bunăvoință disprețuitoare față de viață. Când ști ce e viața sau moartea, cine te-ar putea convinge că ele merită sacrificiul? Eroismul este o afirmația absolută construită pe negația individuației.

Dacă ai gândit moartea până la capăt, nu te mai poți abandona ei, căci iluzia de viață ce ți-a mai rămas nu mai justifică renunțarea eroică. Într-adevăr, la ce ai mai putea renunța? Eroismul nu se ridică pe sacrificiul unui neant vital. Spiritul este prin sine o renunțare. Ce sens ar avea o a doua renunțare prin eroism? Nu este caracteristic că prefuziunea de erei o întâlnim în aurora culturilor, în epoci gotice sau preheomerice? Oamenii recunoscând chinul spiritului, cum și-ar satisface gustul renunțării fără derivativul eroic. ?

Între divin și eroic nu există nici o legătură. Căci D-zeu n are nici un atribut de erou. Renunțare? Dar Isus este erou numai în măsura în care e om. Prin ceiace e divin se inspiră dintr-o lașitate supra-lumească. Tot ce e sublim în căderea creaturii derivă din eroism. Dumnezeuirea nu este decât antipodul lui.

Eroicul nu e mai puțin refractar divinului. Imanența lui conturează câmpul acțiunii în dimensiunile lumii. Beethoven a eliminat pe D-zeu din muzică, din cauza predominării elementului eroic. Până la el, ea exprima un regret plin de parfum ceresc. Măvala eroică a lui Beethoven a laicizat transcendentul într-o dramă umană. Nu cunosc o muzică mai politică decât a lui. Un triumf asupra lumii, dar nu dincolo de ea. Dincolo de lume? Dar Beethoven n a avut un singur moment regretul paradisului....

Meditația asupra Dumnezeuirii te face insensibil la titanismul uman. Ce rost mai are pretestaș omului în natură când bănuiești prea bine indiferența infinită a lui D-zeu și neputința lui fără margini?

Să nu poți fi erou decât în fața oamenilor..... Iată deci eroismul nu este mai mult decât un simplu gest. Să mori adică, neînțeles de D-zeu. Această nemângăiere e unul din argumentele nemuririi.

Ce amărăciune să-ți dai seama să sunt oameni cari trăiesc fără peisagii dezolate! De câte ori nu te plictisește fadearea azurului și conturile clare în câmpii cuminți, cu văi liniștite și arbori primitivi fără inbierile apusului! Un cer fără întrebări și e n atură ce nu așteaptă un răspuns! Si atunci mă întreb ce-aș face fără peisagiul olandez, fără Salomon și Iacob Huysdael, sau Aant von der Meer? Ori care din peisagele lor îți trezește toate melanceliile, toate visele legate de nouri și de culori crepusculare sau de adieri marine. Un cer greu și vast cu nouri ca suspine materializate; ~~intinderi~~ intinderi vagabonde ale cerului, născute pentru a învălui singurătățile sau comentarii fizice la infinitul melanceliei. Un cer ca o boltă unei inimi dezolate.... Parcă toate singurătățile au purces spre înălțimi și s au oprit în drum la tristețea muritorilor să se mângâie în contemplarea lor. Singurul cer ce te poate dispensa de mare și care te invită să mori frumos și nefericit.

Subt un cer se nu permite gând fără vis se întind ape ce n au trăit nici odată. Însăși furtuna nu-ți dă impresia de viață. Ape stătătoare cărora arboriile păzesc tăcerea și cari tănuiesc într un luciu întunescos toate undulațiile arborilor și toate răsăsurile cerului.

Lucrurile îngreapă e Waină, care ar putea să nu fie decât cea a intinderilor și se retrag în ele, concurând la un mister general, de melancolie și uitare. Căci infinitul peisagiului olandez te face să crezi că natura și-a uitat de ea însăși într o mirare cosmică și misterioasă. Arborii, apele, casele izolate sau uneori inghesuite subt un cer prea mare față de mulțimea lor, într un contrast deprimant; animale cari nu pasc iarba, ci nesfârșirca; oameni cari nu merg nicăiri, ci așteaptă subt faldurile de umbră cari îmbracă firea, - toți și toate

participă la o lume vastă în care lumina s-a oprit, măbind un gîster, prea învăluit pentru a fi dureros. Ceiace Vermeer van Delft, maestrul al înghimătăii al tăcerilor confidentiale, ne-a prezentat în arta per-tretului sau a interiorului, sensibilizând tăcerile fără un clar-obscur de mari dimensiuni, utilizând notații delicate și atenuând parfumul de singurătate printr-o atmosferă familiară, casnică, Iacob Maysdael -mai mult poet decât pictor - atribuie spațiului nesfârșit, încît nesensibi-lizarea tăcerii la proporții într-un clar-obscur monumental. Auzi tă-cerea apusurilor - acesta e farmecul de dezolare al peisagiului olandez, la care se mai adaugă o vibrație de vremelnicie, fără de care melancolia n-are nici o poezie.

D-zeu pendulează între Rusia și Spania /între Desteieleschi și El Greco /.Tări gravide de D-zeu. Mai sunt și altele, dar ele nu-l poartă în m.runtale, ci se mulțumesc a-l cunește.

Restul unui popor în lume este să reveleze măcar un atribut al lui D-zeu, să ni-l prezinte într-o altă lumină sau într-o altă umbră. Viața unui popor grebuie să diminueze puterea Atotputernicului, reducându-i din mister. Și acesta nu poate fi redus decât realizând în devenire o parte din calitățile secrete ale Divinității.

Cele câteva mii de ani de isterie înseamnă o criză se-rioasă a puterii și autorității lui. Popoarele s-au întrecut în a-l face cunoscut nebănuind ce rău mare îi făceau. Dacă toate țările semănau Rusiei și Spaniei, astăzi era apuzat. Ateismul rus și spaniol este inspirat de Cel de Sus: teama că sotea deverantă a acestor demenți ce-rești i-țar putea răpi nimbul. Prin ateism, D-zeu se apără pe sine în-suși dela nimicirea prin credință. Divinul Părinte își îmbrățișează pe fiii săi, pe atei. Indiferența lor îl lasă să treneze într-un infinit prăpăstios de calități, nule lucidități.

După Grece , te întrebi ce rest a mai avut pasiunea cereas-că în pictură? A fost cineva mai aproape de D-zeu prin lăni și cu-

lori? Si D-zeu însuși fest-a cândva mai adediat de figuri umane, cu o insistență mai agresivă? Ovalul nu este la Grece produsul unei deficiențe optice, ci forma pe care o ia figura omenească înguiată spre D-zeu. Fața întoarsă și crispată în direcția cerului s-a lungit de parcă luncă într-o verticală a cărui capăt de sus sfârșește în D-zeu, precum cel de jos începe în inima omenească. Puțină nebulă în plus și Grece ne-ar fi prezentat linii de fec între cer și pământ - și noi am fi recunoscut ușor tremurul Ier, simboluri omenești. Spania este o flacără pentru noi, dar pentru D-zeu un incendiu. S-au împreunat erin fec deșerturile pământului cu ale cerului. Rusia cu Siberia întreagă - arde împreună cu Spania și cu D-zeu.

Rusul sau spanielul cel mai sceptic este mai pasionat de D-zeu decât oricare metafizician german. Tot clar-obscurul picturii olandeze nu echivalează intensitatea dramatică din umbra arzătoare a unui tablou de Grece sau de Sf. Franțisc de Assisi. Un italian vătat de doi spanieli. Nimeni n-a apropiat Italia mai mult de cer decât acești doi iberici. Orice sfințenie este mai mult sau mai puțin spaniolă. Acestui popor îi stă bine când e belnav, îl prinde împărăția cerurilor.....

Clar-obscurul olandez cu tot misterul lui vast este strein și departe de D-zeu. Tot ce vrei despre viață nimic despre el. Se prea poate că o pasiune divină ar fi compremis, poezia acelei melancelii și se prea poate ca melancolia să fie refractară absolutului. Pe D-zeu îl înțelegi în tristeți grave, în desnădejdi în singurătăți incurabile și furiase; melancolia este o nesfârșire immanentă, un vag tremurător și balsamic, fără un corectiv al altei lucruri.

Deosebirea între Spania și Olanda este incemensurabilul dintre disperare și melancolie. Însăși Rembrandt ne invită să ne odihnim în umbre și clar-obscurul său nu este decât un leagăn în care murim fără revoltă, fiind cam trăit fără chin. Tot Rembrandt nu este decât așteptarea bătrâneții. De aceea, greu am găsi un artist mai reflexiv și mai împăcat. Față de Renașterea italiană, Rembrandt este un apocaliptic iar față de spanieli un gânditer calm și interiorizat.

Dintre olandezi numai al 1-a înțeles pe D-zeu. /Aici să consistă explicația de ce el a pictat relativ puține peisagii?/ Dar D-zeul lui nu este o prezență care diferenză lucrurile până la de-figurarea lor /Brecă/, ci se degajează din misterul umbrelor, ca o germinație impalpabilă a clar-obscurului. Omul septește cu el într-o pietate adâncă, dar reținută. O blândețe reflexivă și o abandonare discretă, îi învâluște pe amândoi, de frică să nu se deranjeze prea mult. Ce norec că Rembrandt este destul de port, pentruca să nu decadă în înțelepciune această nenorecire a Olandei, care a scos-o din istorie!

Există alt criteriu al artei în afară de apropierea deoceri? Dacă n-ar fi decât arderea și maximum de tensiune, nivelul unui suflet nu poate fi determinat fără raportarea la o pasiune absolută. De cât acest criteriu ne condamnă la nemângăiere. C. ci Rusia, și mai ales Spania, ne arată că năi odată nu suneț prea aproape de D-zeu, pentru a avea dreptul să fim ateii....

"Iubire" - Ce înseamnă asta? ; "Spirit".-Ah!; "D-zeu"!? - Si după toate ideile mari ar trebui implantat un semn de exclamație precum scheletul pe transformatoare electrice. Atâta irealitate mă obligă să simbolizez procesul universal printr-un etc. plasat în umbra unui imens zero.

Să fie totul așa de lipsit de conținut? Să se fi oprit lume dintru început? De câte ori privesc cerul câștig siguranța neplăcută: nu există istorie.

Timpul este o alinare. Dar conștiința înfrânge timpul. Si în viață greu am găsi o terapeutică valabilă conștiinței.- Tot ce neagă timpul este boală. Ceisecă ~~xx~~ e mai pur și mai sănătos în viață nu e decât o apeteoză a vremelniceii. Starnitatea este ~~xxxxixix~~ putregaiu la înaltă temperatură iar omul un heit, descumpus pe cadavrul lui D-zeu.

Se poate iubi altă muzică decât aceea care exprimă absența omului în lume? Până și funcția esențială a gândirii nu este decât meditație acestei absențe. Căci intru atât intru cât ființa umană este prezeță în lume ea nu reprezintă un plus diferențial care s e individualizeze. Absența îi dă însă o preeminență durereasă, care se poate atenua prin reverie, prin tristețe necontrolată. Este mai mult decât revelator că o asemenea absență plină de visuri este neutră divinității, a cărei experiență constituie o natură aparte, un greu specific. Sunt atâtea oameni cari gândesc și visează, și n ajung totuși niciodată la D-zeu, sau la ideea lui. O tristețe care nu închide insine necesitatea mângâierii nu va realiza experiența religioasă niciodată. Deaceia muzicienii, poeți, adică acei ce se satisfac cu tristețea in sine, rămân streini de D-zeu. Absolutul este o tonalitate specifică a tristeții.

Deosebirea enormă dintre D-zeu și ideea de D-zeu. A făcut-o Pascal diferențând pe D-zeul lui Iov și Abraham de cel al savanților și filosofilor. Ar trebui completată cu deosebirea dintre Bach și tot restul muzicii, dintre Tereza d Avilla și tot restul sfințenăbi sau dintre Rilke și tot restul poeziei.

Orga, celle și flautul trezesc în noi înclinări tânguiteare și nostalgice după alte lumi. Orga-te întâlnești cu D-zeu la marginea spațiului;

Celle - prin grădina de toamnă sau la capătul unei străzi înguste dintr un oraș vechiu;

iar flautul te apropie de el sub un cireș ce-și scutură florile în adierile prim.verii.

Orga este o cosmogonie de lacrimi. De aici rezonanța metafizică, pe care în flaut în celle n o întâlnim decât în expresie lirică

că și într-un tremur nostalgic infinit subtil, izverăte din fierurile transcendente ale inimii. În orgă, se aude -interpretază absolutul fără intermediul inimii omenești. Iată de ce este ea instrumentul cel mai puțin uman și impresia stranie că nici un om n-a sătat cândva la el. Dimpotrivă în cele și flaut apar teate slăbiciunile omenești transfigurează de un regret nepământesc.

Când în zile de lucru intri întâmplător într-o biserică, privești indiferent și deodată ~~ști~~ ești surprins de acordați de orgă; sau în ~~în~~ înscrări dintr-o casă aruncată și neînsemnată te rețin meditațiile unui cello, sau după-amiezi vaste cât melancolia în care se risipesc suspinele unui flaut - mai poți atunci adăuga singurătățile ce să nu fie D-zeu?

Dinamismul în artă este de două feluri: immanent și transcendent. În Grece figurile și culorile ard vertical. Și la Von Gogh obiectele sunt flăcări și culorile ard. Dar orizontal, împrăștiate în spațiu. Von Gogh este un Grece fără D-zeu, un Grece fără cer. În artă, centrul de gravitate explică, dacă nu structura formală și stilurile, în tot cazul atmosfera interioară. Pentru Grece, lumea este o avalanșă cosmică în spre D-zeu; ea vrea să cadă în el, în centrul ei gravitațional, pe când pentru Von Gogh avalanșa cosmică își are centrul în haosul ei intern. Materia se prăbușește cu furie în sine în cascadele propriului abis. Acesta este dinamismul immanent.

Scârba ce te invadează la spectacolul devenirii emeneşti, te obligă să renunţi şi să te purifici de "sentimente". Ele sunt sursa aderenţelor stupide, a celui "da!" pe care îl strigă inima realităţii, impetruind tuturor evidenţelor. Furia îţi dă "accese" de sfială laică. Adică e inaderenţă totală, fără "ieşirea" lui D-zeu. Si in astfel de "accese" spiritul nu-ţi pare decât strădania de a-ţi concepe propriul epitaful, început prin intaiul act de gândire şi sfârşit prin ultimul suspin. Să trăieşti adică teată viaţa ca o variaţiune pe motivul "aici zace".....

Există atâţi oameni cari de-ar fi sinceri cu ei înşişi ar pune cruce gândurilor şi şi-ar împreuna mâinile in rugăciune, această răstignire a inteligenţei din teama de singurătate....

Viaţa nu este decât o absurditate legală. Permisă. Acceptată.

Datoria unui om singur este să fie şi mai singur.

Obeseala in umbra mănăstirii şi imensitatea visului intinsă in ţesături o tristeţe surdă şi melancolie, fără elegenţă naşteau in sufletul călugărilor acel gel mănăstiresc pe care evul mediu l-a numit acedia. Este un desgust eleatic, rezultat din pustial inimii şi inermurirea lumii, un spleen religios. Nu e plictiseală deci din D-zeu care, pare a se fi lăsat peste singurateci cu toate deşerturile lui. Acedia sunt toate adevărurile după-amiezilor de duminică in tăcerea apăsătoare a mănăstirilor şi tot ce nu este vibrant in D-zeu. Sufletul lui Baudelaire in evul mediu.

Extazul, in primele lui aventuri îşi creează un peisaj divin, o idealitate pastorală, ridicată in acorduri mistice; desgustul eleatic al acediei desfigurează peisagiul până la fantemal şi răpind

orice sevă firii, introduce o fadeare în existență din exces metafizic. O plictiseală plină de venin, pe care numai blestemul nostru de muritori fără har o mai poate înțelege. Acedia modernă numai este singurătatea mănăstirească, deși fiecare purtăm o mănăstire în suflet, - ci vidul și spaima de ineficiența unui D-zeu părăginit.

Ce e drept, există și n spleenul călugăresc o părăginită a cerului, dar ea este atenuată prin așteptarea unei plenitudini viitoare și prin toate premisiunile unui extaz posibil. D-zeu este: chiar atunci când , nemângâietor sau absent. Acedia noastră îl transformă într o împedire a indeelilor. În orice scepticism, absolutul are un caracter eramental.

Ce e sufletul dacă nu un puff al zădărniciilor? D-zeu n are unde să se mai odihnească.

Este indiferent ce med de distragere îți alegi. Unul se îngreșă într o bibliotecă, altul într o cârciumă. Rezultatul este acelaș. Modul de auto-distragere dovedește ceva numai pentru felul unui om. Spune-mi cum vrei să te prăbușești, ca să-ți spun cine ești. Adică, spune-mi cu ce-ți umpli singurătatea: cu cărți, vin, femei, ambiții. La toate, punctul de plecare este plictiseală și cel de ajungere distrugerea. Că unul se vrea risipit în fâșii de azur, iar altul în tandrețe cu viermi, ce dovedește pentru blestemul traectoriei umane? Simbolul seartei noastre? Un cer împânzit de viermi.

Dela Baudelaire am învățat că viermi n au nici ochi și nici urechi. Nu m am gândit la asta. Nu m am gândit că viața nu e decât un extaz al viermilor în seară. Fericirea? Un menueț de viermi. Unde ești Helbein?

Ti-ai intins oglinda când între tine și moarte se va interpune distanța unei inchipuiri? Ti-ai întrebat echi atunci, mai

neamărmuriți decât deună piramide? Privindu-i, înțeles-ai că nu poți muri? Pupilele dilatate de o grează invinsă, își pierd răscurile și întrebările, și atunci se naște o certitudine din imobilitatea lor o certitudine comunicată corpului și pulsului, ciudată și tenică în misterul fix ei lapidar: nu poți muri. Este tăcerea ochilor care ne asigură privirea spre proprii noștri ochi, calmul egiptean al văzului în teoarea morții. Decâte ori te apucă frica de moarte, privește-te în oglindă, întreabă-ți ochii și vei înțelege de ce nu poți muri, de ce nu poți muri niciodată. Ei stiu totul. Căci ochii au pete de neant, ce ne asigură că nu se mai poate întâmpla nimic. -

Un peper intră în decadentă când începe să se plictisească. Atâta vreme cât nu-și uzează posibilitățile devenirii lui, este activ în mod automat, sub teroarea propriilor valori și conștientări. Prea multă mărime și glorie, dă naștere la o ebeseală reflexivă, baza fatală a plictiselii. Amurgul unui peper este identic unui maximum de luciditate colectivă, incerenare a barbariei, această marcă a isteriei. Instinctele care au creiat "faptele istorice" și gloria legată de ele, își pierd rezistența, iar pe ruina lor apare plictiseala. Englezii sunt un peper de pirați cari după ce au jefuit lumea au început să se plictisească. Excesul de barbarie accelerează epuizarea vitală și neagă gustul pentru viață în culmile vitalității. Romanii n au dispărut de pe fața pământului în urma invaziilor barbare și nici din cauza virus-ului creștin, ci un virus mult mai complicat, lăuntric și fatal, i-a ruinat în sămbure: plictiseală. Ei ~~nu~~ au început să aibă timp, pe care nu l-au mai putut umple cu nimic. Timpul liber este un blestem suportabil unui gânditor, dar este un chin unic pentru un peper. Ce însemnează timp liber, dacă nu durată fără conținut liber de substanță? Vidarea temperalității este nota caracteristică a plictiselii.

Aurora cunoștea idealuri; amurgul numai idei, iar în lecul pasiunii apare nevoia distrofiei. Curba descendentă a seartei unui peper este reperabilă prin variațiile de intensitate ale plictiselii.

Decadența începe. Iremediabilă, sinistră. Căci intoxicația prin virusul saturnian este fatală ericării organism. Popoarele mor fără scăpare că și individul izolat ce lăncezește savurându-și buimăcit sau rece ageniz.

Prin epicurism și stoicism Grecia a încercat să tămăduiască acest "mal du siècle", specific tuturor apusurilor isterice. Simple paliative, ca și abundența de religii sincretismului alexandrin. "Răul" a fost acceptat, falsificat sau deviat, fără să-i anuleze vitulența subterană. Plictiseala intră în sânge sau chiar pleacă din el. Un popor care a avut totul, începe să-i fie "urât", întocmai ca unui individ care a "trăit" prea mult sau "știe" totul. Si ce poți face ca să extinuezi urâtul din sânge? Toate legiunile inchipuite ale ingerilor nu mai pot învieza sufletele atinse de scârba consecutivă cunoașterii și saturației. Nu există decât plictiseală organică, adică desgustul cărnii de propriile ei indigestibilități; iar când se dilată până la un sentiment de viață sau la o viziune nemiloasă, plictiseala ne devedește căta carne există în spirit.

Cu plictiseala apare neindestularea în lume, iar universul se transformă într-o Duminecă după amiază când omul e mai singur decât Dumnezeu.....

Între plictiseala care mirează a pământ a rușilor și între aceea parfumată a saloanelor engleze sau franceze, deosebiriile sunt mai mici decât par, căci la amândouă sursa este aceeași. Inadecvența sângelui la lume. Că ea se exprimă în melodii târâgănate, în suspine telurice sau dispoziție prin grația inutilității inteligenței, diferențierea privește numai rafinamentul, dar nu esența. Plictiseala în orice formă, nu-și are la bază endulația gratuită a inimii și fie ea telurică, fie spirituslă, e antinomie organică îi asigură "secreția" ei neliniștitoare, toxinele ei cerosive. De aceea, nu este plictiseală care să nu ne reveleze două lucruri: corpul nostru și vidul lumii.

Ficatul absoarbe razele, rinichi despoale verdețurile, iar stelele
putrezesc în gingii.

Păcatul capital al cuneasterii este că a început să
vadă dincolo de lume, adică dincolo de rezistențele creșterii.
Ce fel de celule se vor fi adaptat cerului, din moment ce în planul
naturii n-au fost prevăzute asemenea excrescențe? Neprevăderile naturii
i-au obligat pe muritori să transfere inima în organ al cerului. Și
astfel am intrat în ilogicul absolut și universul a fugit de sub
control.

Impesibil de a iubi pe D-zeu altcum decât urându-l.
Cine n-are emoția absolutului și cu mâna pe pumnal, nu bănuiește nimic
din terearea transcendentă a conștiinței. Ateștii și credincioșii sunt
niște prești cumsecade, cari s-au aranjat practic în treburile ultime.
Inferioritatea unei conștiințe metafizice se măsoară după întrebarea:
există sau nu există D-zeu? Acel ce crede că aceasta este întrebarea,
este un inconștient ridicul. Dacă există D-zeu sau nu? Ce contează acest
lăcrum? Dear știm că el există mai mult când n-avem nici un motiv
să-l recunoaștem și că unei neliniști pure îi este indiferentă că undeva
se află un D-zeu oarecare.. O cuneștere care ar epuiza lumile și ne-ar
devedi inexistența lui într-un proces-verbal cosmic, n-ar putea suporta
furia- amestec de luciditate și demență -- care și-l creiază spre a-și
și deștala iubirea și mai cu seamă ura. D-zeu este o funcție sau
un moment, ce definesc viața noastră în pragul auto-distrugerii. Că nu
există sau că este prea puțin?! Ce impertă, dacă prin el luciditatea
se echilibrează cu demența și ne răcerim furia îmbrățișându-l criminal!

Plictiseala este forma cea mai elementară de suspendare

a timpului, precum extazul este ultima și cea mai complicată. De câte ori ne plictisim se oprește timpul în țesături; uneori îi auzim eprirea și-i savurăm cu chin tăcarea. Organismul este atunci un ceas care stă și care știe că stă. În orice plictiseală există conștiința stagnerii temporale, cu atât mai mult cu cât din ce ne plictisim mai mult din acea suntem mai puțin inconștienți. În petențarea conștiinței - și ca atare a izolării noastre în lume, - plictiseala este întâia treaptă și pe ea se ridică și se consolidează singurătatea spiritului. Teatele belile se bazează - mai mult sau mai puțin - pe afecțiuni parțiale și ca atare remediabile. Căci belile își sau lecul lor, lecul celei mai mici rezistențe, unde se incuibă ca într un spațiu predestinat. Dar care este spațiul plictiselii? Unde e lecul ei natural? - Trebuie să fie în toate organele în intimitatea tuturor membrerelor, vacuități ce ne aduc aminte de peșteri subterane mai mult. Trebuie să fie în fiecare celulă a corpului un gel infinitesimal, peșteri ale primelor elemente și unități ale ființei noastre, cari constituiesc un spațiu vid, ce tind să se dilate și să câștige teren. Atata vreme cât acest spațiu rămâne indiferent, nu știm ce e plictiseala. Dar când el devine agresiv, e obescală totală incinge organismul, mult mai gravă decât cangrena particulară a ficărei beli. Plictiseala, aceea care a prins teren și-și întinde demnia pe întreaga ființă, privește cu dispreț și bunăvoință cangerul. În numele și sub terearea ei, părăsesc oameni căminul și meartea agreabilă de el se avântă în lume spre a muri undeva fără acoperiș și fără lacrimi; adolescenții se gândesc la sinucideri în zile infinite de primăvară, iar servitearele fără amanți se lamentază în umbră, de parcă inima lor e un cimitir în care morții nu pot dormi. Din plictiseala aceea organică și esențială, fără cauză sau cu una îndepărtată fără obiect în afară de un MEER vag prelungit și în fiecare clipă și înmulțit de fiecare percepție, - se naște indolala și pasiunea, dezagregarea spiritului sau auto-distrușgera ereică. Teată viața nu este decât o soluție a plictiselii. Incerci adică să te salvezi din ea. Melancolia, tristețea, disperarea, greaza sau extazul, se

ramifică din trunchiul masiv al plictiselii; de aici nediferențierea și originarul acesteia. Există flori ale melancoliei și tristeții; îmi place să mă gândesc la rădăcini când e vorba de plictiseală. Cu atât mai mult cu cât ea și este întâia treaptă a desrădăcinării din lume.

Cu cât ne plictisim mai adânc, cu atât uităm punctul inițial, netivul, cauza. Astfel, orice plictiseală adâncă sfârșește prin a deveni stare in sine și scețându-ne din lupta cu obiectele ne plasează în fața ei, încât oamenii se mai împart după modul în care se plictisesc și încearcă să se salveze din plictiseală. - Cu toate acestea ea nu este o problemă religioasă. Sunt doar atași oameni cari se plictisesc toată viața fără să fi ajuns la D-zeu. Ei acceptă starea aceasta și neevadând din ea nu pot ajunge la consecințele ultime ale plictiselii, adică la exasperarea finală în lume, care introduce o dimensiune metafizică în urâtul existenței.. Dar aici ajunsă plictiseala s-a negat pe sine însuși și s-a depășit în absolut. -

O culoare este o stare de suflet. Intr-o sensibilitate nuanțată și excitabilă, toate culorile inspiră tonalități afective, încât putem traduce viața sufletească într-o gamă cromatică. Pe atași oameni îi lasă indiferenți un amurg; dacă, însă, pe unii îi scele din ei înșii, faptul se deterose numai dispoziției în care te transpune un anumit gen de culori. Intr-o lume de lumină pură, viața sufletească ar fi omogenă și ar avea o singură dimensiune. Absenței obiective de culoare i-ar corespunde un alb psăhic. Stereogenitatea sufletească ar fi invinsă și am nă asista fie la un extaz continuu, fie la un zero afectiv.

Culearea este suferința luminii, a spus Goethe. Dar a noastră? Nu suferim noi cu toate culorile? Si nu este uneri aspirația spre lumina fără obiecte a extazului o dezertione din mrejele cromatice, din culori ca expresii ale acestei lumi?

relet într-un apocalips primăvăratec de sicrie. Există numai viață, în ciuda absolutului morții? Asta e știința țăraniilor cari se împreună în cimitir, ofensând prin suspine tăcerea agresivă a morții. Ce transfigurată e sexualitatea pe o lespede de mormânt! În curând se vor găsi femei prin aleile cimitirului și vom avea ocazia să pretestăm împotriva morții cu suma unui ~~put~~ ștap de bere....

Când nu te mai interesează nimic, Beethoven nu-ți pare decât o sumă de tristeți politice. Brahms îți este mai aproape, fiindcă are mai puțin orgoliu în trăsături și prin aceasta, se abandonează cu pietate reveriei.

Oferința energică a lui Beethoven te obligă să faci planuri de viață și marșurile lui funebre îți permit să fii deputat. O muzică tenacă, de eroism immanent, ce stimulează pasiunea pentru aparențe monumentale. Ce puțin îți spune Beethoven în clipe de mare detașare! Nu există nici măcar aluzie la Dumnezeu în singurătățile sale. Fără geniu muzical, el nu poate fi decât un tribun sau un hamal într-un port olandez....

Cum pot muri oamenii vara și cum de există cimitire în seară? Ideia de nemurire s-a născut sub cerul vast al sudului, fiindcă seara este singura negație a morții.

Nu se poate stabili cu nici un fel de precizie când așteptarea Judecății de apoi determină conținutul fiecărei clipe. Banalități apăsătoare în gesturile cele mai inexprsive și în furse vulgare în cârciumă mai mult decât în biserică, te pomenesci într-o emoție finală, care se prelungește ceasuri și zile și învâlmă timpul într-un deliu echivoc de răscolire tristă și voluptasă.

peși verbi ere întregi cu oameni ce-i disprețuești despre lucruri vesele și indiferente și ei să nu întrevadă delec ce apreape de Judecata din urmă, cât ești de pierdut pentru lume și câte chemări de sfârșit se agită în tine! Vine nu bănuiește ce înseamnă așteptarea de fiecare clipă a Judecății este prea timid cu D-zeu și incapabil de această ultimă prevecare. Neveia unei răfueii definitive cu patronul pres-tiei cosmice naște în suflet această așteptare ciudată. Si poate și derința de a nu muri înainte de a călca sentința Unuia care după ce a creat o lume mediocră și superfluă, găsește de cuviință că o mai poate și cântări.

Nu trebuie să fi creștin pentru a te cutremura de Judecata de apoi sau pentru a o înțelege. creștinismul a explatat năval o temere și o neliniște omenească scoțând maximum de profit pentru D-zeu care și-a aliat laș și fără scrupul terearea.

Judecata de apoi apare în conștiință, precum D-zeu, păcatul sau ingerii. Un moment ce e drept, nedeterminabil și întrevizibil, dar nu mai puțin un stadiu al neliniștii. Credeai că te miștă cu o fric, disprețuireare prin absolut, când te trezești cu o piedică nouă. Judecata de apoi? Si și!? Urea D-zeu să ne mai omeare încă odată? Nu te speria, Doamne, că nu ne plictisim în morminte!

Singurul argument impetruiva nemuririi este plictiseala. Din aceasta pleacă desaltfel toate negațiile vieții, prebele defavorabile existenței.

Caut pe acel este și cercetarea mea n are obiect. -
Haideți la Judecata de apoi cu fleare la butenieră!-

Ascult Tăcerea și nu-i pot înăbuși glasul: totul s sfârșit. Sunt verbele cu cari s a început lumea căci doar tăcerea precedă....

D-zeu n are nici un interes să suprimă Tăcerea fi
nu vrea să cruțe nici viața. Dar ascultați-o! În tăcere nu mai

ființă. Dear lacrimile se întrec cu Himalaya.

Totul este frivel - chiar și ideea de D-zeu - față de Judecata de apoi. Ajuns odată aici ți-e rușine de tot ce nu aparține afăritului. Si nu este turburător că ideea Judecății din urmă de naște primăvara? Este drept că în acest anetimp apare nostalgia merții la pești și că Judecata nu e decât echivalentul religios al acelei nostalgii.....

Creștinismul a conceput Judecata de apoi ca sensul final al istoriei. La dată oarecare se vor cântări destinele și succesiunea temporală se va totaliza într-o actualitate iremediabilă. Toate ființele se vor prezenta ca să de a e seceteală. După ce D-zeu a găsit că a au, perindat destule, conveac. istoria întregă. Se ține ședință cu devenirea vreau să spun cu cimitirele.....

Deși ideea Judecății de apoi este absolut îninteligibilă și e provocare fățișă oricărei înțelegeri, ea constituie o categorie necesară de explicație a neantului nostru. Fie în formă religioasă fie profană; reprezentarea unei rezolviri finale a istoriei este constitutivă spiritului. Astfel în caracter de destin ideea cea mai absurdă.....

Viața imi pare un pretext frivel față de iluzia paradisului. Irenia care e desfigurează nemilos se indușează în fața paradisului. Să fie acesata o ~~ficțiune~~ ficțiune mai rednică decât viața?

Irenia este un exercițiu al neseriozității metafizice.

Sul convertește lumea în neant, pentru că irenia nu-ți dă senzații decât putere decât când nu mai există nimic. Perspectiva irenică este uer subterfugiu al delirului de grandoare. Sul devine tăt, pentru ~~existență~~ a-și consola inexistența. Irenia devine seriozitate metafizică atui

când sfârșește în viziunea implacabilă a nimicului. Tragicul este stadiul ultim al iraniei.

Toate lucrurile s-au epruit în frunte cu D-zeu. Așa trebuie să fi fost înainte de Creație. Numai bătăile inimii ne mai aduc aminte că a fost cândva un Timp.Nestul inimii nu este denverdin fiziologic, ci metafizic: marcarea timpului. Dear prin ea știm că se schimbă ceva căci fără acest organ al devenirii am fi increment demult într-un extaz pustiu. Palpitațiile intense ne revelează o agenție temperală, zvârcolirile timpului, lupta lui cu ființele. Excesul unei ritmici cardiace izolează temperalitatea în existență, încât atenția timpului mărește numai inadverența noastră la ființă. Inima ne descopere timpul; inima pe care o simțim și mai cu seamă o gândim. Cine nu știe că are inimă /și așa se definește echilibrul organic/ nu știe că există Timp și de aceea trăiește în timp. Dear frenesia ei ne scete din el. Cadențele inimii ne-au aruncat din paradis; le-am pri-ceput sensul și am căzut în Cuneștere,.....

Una din sursele refericirii este că înăbușim prea multe dorințe criminale. Dacă am da drumul instinctului destructiv, de câte "complexe" nu am fi scăpați! Și de cați indivizi!

Desgustul de oameni isverăște din reănuarea permirilor criminale. Ce deschizi am fi umanității, dacă am fi putut sancționa pe loc pe teji cei ce au intrat în sfera scărbei și a urii noastre! Ființele ce nu le-am omerat le purtăm cadavrele în suflet și exalitate le descompunerii alcătuesc mizantropia.

Fiecare om este un călău ratat.

Un auter earecare spunea că plintiscala este medvânt ?
fi săraci al begaților. Este drept că săracii nu se plictisesc.

cum rămânem cu desmădejdea acest climat meral al sărăciei? Lumea se imparte în propriietari și cerșetori. Sărăcii fiind la mijloc, ei constituiesc eternitatea față de istorie. Cerșetorii sunt tot așa de mari reacționari, ca și propriietarii. Nici unul din ei nu dorește schimbarea sau progres. Numai sărăcii se străduiesc și peartă greul. Fără ei n-ar exista societate. Căci propriietarii sunt bestii, iar cerșetorii nu vor nimic. ~~De n-ar exista~~

De n-ar exista săraci, ideea de cetățean n-ar avea nici un conținut. Omenia lor hrănește statul, speranțele lor, sunt vinele societății și desmădejdea lor sângele istoriei. Proprietarii și cerșetarii sunt paraziții Vagabundilor Sărăcii.

Există nesfârșite soluții impetriva mizeriei; nici una impetriva sărăciei. Așa s-a născut omenirea asta: cu câțiva bogați, cu câțiva cerșetori și cu toți săracii. ---

Pasiunea absolutului într-un suflet sceptic! Un inger alteit pe un leproș. - Tot ce nu e D-zeu sau vierme este hibrid. Căci din moment ce nu poți fi paznic al infinitului, n-are alt rest decât să pășă cadavre. Ne-am remediat ușor ne-divinitatea dac am putea ^{reade} macar din inimile sfintelor!

Sunt zile de primăvară atât de dizolvante, cu un vânt cald și deprimant, când îți se pare că toți belnavii vor muri până în amurg, iar oamenii sănătoși vor supra-viețui spectral și visător, gr^ubiți prin irealitate și căutându-se pe lângă ziduri pipăindu-se a se recunoaște și sperându-se de a nu se regăsi. În astfel de z^{ile} și-ai aduci aminte de un nume uitat de față, care nu ți-a spus nimic în adolescență dar care acum te subjugă, printr-o vrajă chinătoare devii melancolic pe o inutilitate. Sau belile din trecut își ar^ăta fața și ieși în seară cu o mândrie funebră și te oferi raselor

spital. Și natura însăși este o boală. Anotimp sensual și sfâșietor,
în care încerci să iubești și să mori.....

Dacă melancolia este o boală, ea n are leac atâta vreme
cât sunt primăveri. Căutat-au peștii Italia pentru a-și vindeca
acest viciu saturnian? Contrariul este infinit mai probabil, și au
aleglat după primăvara incurabilă a Italiei pentru a se sfârși de
melancolie, pentru a expira în cadrul predestinat al suspinelor.

Veneția nu este o realitate istorică, ci există dela
melancolie, ca o funcție a acestui, oraș lacrimal generat de un in-
finit de indoliență și vis.

Mă gândesc la o hermeneutică a lacrimilor, care ar
încerca să le descopere izvoarele, dar și toate interpretările posibile.
La ce s ar ajunge? Am pricepe toate culmile istoriei umane și ne-am pute
dispensa de " evenimente", știind totul. A, și adică de câte ori în de-
cursul vremurilor, omul a ieșit din sine însuși și până unde s a ridi-
cat în această " alteritate". Lacrimile dau un caracter de eternitate
devenirii; o salvează. Si războiul ce-ar fi fără ele? Lacrimile tram-
sfigurează clima și justifică totul. Interpretarea lor e cheia
prăcesului universal. Restul unei astfel de hermeneutici este
să ne descurce pe dimensiunile cari se întind între extaz și blestem.

Nu odată simți nevoia de a muri de foame și te îmbrăți
zadarnic de unde pleacă această pernă de auto-distrugere. Te-ai vrea
umilit și părăsit, călcat în picioare și mângâiat de scuipatul trecăto-
rilor, târât prin gunăile și dându-ți duhul între târâteare. Dar
semenii sânt atât de necruțători încât nu-ți permit libertatea de a
a muri de foame. Când te-ai crede în pragul eliberării, te pomenești
cu buzele umezite de intervențiile indiscrete ale milei. Societăților
obligă să n ai nimic; dar îți interzice să crăpi. Si astfel te așază
teama că n e să ai nici o șansă să plesnești.

A nu mai vei să ai nimic și a continua să combați feama;
este un non-sens revoltător o contradicție stupidă și o absență ele-
mentară în interpretarea marilor consecvențe. Când nu-ți mai trebuie
nimic, ești obligat să devii hoit. Iți organizezi atunci inaniția sau
un grădinar al vidului stomacal. Plivești corpul de toate burniențele,
vreau să spun de tot ce este. Si aștepți, aștepți în cu nerăbdare.....
să mori de feame.

..... Uneori așa începe sfințenia.

Ceeace mă separă de viață și de tot, este o bănuială
plină de grează, că D-zeu ar putea fi o problemă de a deuna mână.
Si această indeială, - lucidă până la demență - îți încrucicează
brațelele ce se mai poate face?

Frivolitatea existenței să fi atins până și pe D-zeu?
Beala inesențialului să fi afectat esența? Sau de multă vreme a a cerupt
substanța divină, de-i punem în indeială sănătatea și virtutea. D-zeu
nu mai e prezent; nici fulgere și nici blesteme nu mai invierează tăria-
ile. Prin ce espciu își odihnește bătrânețele? Am înțeles: un Absolut
care se crută. O lume care n a fost demă de o Divinitate decrepită,-
într-o lume care n a fost demă de o Divinitate decrepită,-
într-o lume care n a fost demă de o Divinitate decrepită,-

Stiu prea bine că nimic n are "obiect" sau "cauza".
Stări sufletești condiționate? Dar de cine? De lume? Dar ea nu există
decât pentru serviteri. Si viața este o realitate doar pentru oamenii
dintr o bucată, închinăteri inconștienți ai veșnicei prestii.

Când suferi subit seare nu-ți rămâne ceva mai bun
de făcut decât să imparți mângăeri. Dar ce poate fi mai ciudat decât
necesitatea conselării cu cât ești mai risipiter în mângăeri? - Cu câștig
ai indulcit mai multe destine, cu atât te apasă derința încurajărilor
și a zâmbetelor tandre. Singurătatea prefeților este un haos vibrant ?
într-o lume care n a fost demă de o Divinitate decrepită,-

Teaste clepetele te cheamă la Judecata de apoi. De aceea
turmurile sunt un pretext impetriva vieții în mijlocul acesteia.
Ele anunță sfârșitul de vree de-a mii de ani, încercând de stăta solem-
nităte agonia la care ne invită creștinismul. Când însă dangătele se
nasc în tine, înseamnă că ești cept pentru Judecata, iar când inima
țîie un clepet spart sentința e dată irevocabil. -

Sf. Teresa e dulce ca o curvă a Paradisului. Si tot așa
este cu fiecare sfântă.....

Deuă lucruri la cari nu se poate rezista: muzica lui
Bach și lamentațiile servitoarelor în inserări tăcute și inebile.....

Cât timp nu auzi tăcerea și nu savurezi muzica singură-
tății, rămâi străin misticiei. "Armonia sferelor" este o banalitate
numai pentru prești și filesefi; pentru mistici e totul. Si când spa-
țiul devine astral și stelele luminează la căpătâiul lacrimilor, meri
în flanturi de ingeri.

Cel mai umil creștin are momente în care vorbește cu
D-zeu, idela egal la egal. De n ar permite și religia astfel de satis-
facție de ergelin, omul ar plesni sub înăbușirea virtuții lui esen-
țiale. De aceea ateismul flatează libertatea umană, căci verbind de
sus cu D-zeu, ridică ergeliul la rang demurgic. Cine n a disprețuit
nici odată principiul suprem este predestinat slaviă. Suntem noi,
cu adevărat numai în măsura în care îl umilim D-zeul, mea trăește
într un cer subteran.

Tristețea nereaniană ce n e imblânzește prin năci un ajuter
omenesc.... O catastrofă a naturii sau spectacolul unui incendiu să
ma anine doar un interes defunct. Distanța absolută demuriter îți cen-
turează demența semnificativă a lui Nere, ca e imagine reversibilă a
tristeții și face din intoxicația melancoliei a împărățirilor un refugiu
și e cenzelare suflitelor. rănite.

Cine nu e natural fericit, nu poate cunoaște decât ferici-
rea consecutivă crizelor de disperare. Se naște din agenția inimii e
euforie care intrece în intensitate visurile pasterale și grațiease,
un avânt cosmic de putere peste materia grea a decepțiilor. Atunci nu
mai aștepți nimic dela ergă și nici dela depărtarea stelelor sau dela
tăcerea spațiului. Mi-e frică de e fericire insupertabilă, căreia i-aș
cădea victimă, și care răzbumând un trecut de grează, m ar măzbuna pe
ființă.

Meritul creștinismului față de înțelepciunea antică cen-
sistă în a fi depreciaț resemnarea prin iubirea suferinții. Din punct
de vedere creștin, un leproș care-și iubește lepra e superior unuia
care-e acceptă; un muribund inflăcărat unuia împăcat; e desnădejde
unei înțelegeri.... Prin legitimarea febrei, creștinismul a adăugat
lumii e calitate de emeție, pe care n e avea în contemplația antică.
Sfințenia a fost consecința imediată a acestei legitimări. Temperatura
lansată de Isus este singura favorabilă unei "culturi" de sfinți. A
făcut apolegia suferinții și termometrul s a ridicat peste 40°. Creș-
tinismul a ridicat temperatura emului ca aceasta să nu mai diferenție
percepția de vis. După 40° împărăția cerurilor devine singura perce-
ție. Judecata de Apei? O chestiune de termometru.

La temperatura normală nu desceperim decât pământul. 37°?

peți face decât să-ți controlezi iluziile?! Ocupația fadă a adevărului...

..... De aceea nu există cuneagtere în sens de absolut fără boală. Dar oamenii sunt prea puțin recunoscători belilor. S-a gândit cineva să ridice un monument tuberculesei, ca să nu amintesc de sifilis, epilepsie și de toate celelalte, de melancolie, de plictiseală sau de tristețe. Fără aceste incriminări esențiale, făcăm concurență oilor... Sursa isteriei? Boala și numai în al doilea rând păcatul.

Cerul a fost privit întâia oară de întâiul om belnav. Și așa s-a întâmplat cu tot ce nu e natură.

Sceateți etica din isterie și veți pierde toate adevărurile poeziei - singurele de altfel. Conștiința a apărut cu prima izolare de viață pe care a răcut-o boala. Totul este însă, a ști stăpâni o boală, a deveni prin ea tare și periculos, a nu fi "belnăvicioși". Și prin ea să fii contagios; dar cu spiritual.....

Mai bine este să suferim fără conștiința belii; să peți fii adică perfect sănătos pentru tine. Când însă nu suferi de o boală precisă, ci de toate consecințele belilor dar cari ar putea să fie și presimțirea lor?!.... Este un incendiu sub conștiință care-ți dă o viziune de absolut, o sfruntare patetică și o voluptate de inec astral. -

Iubesc numai peoparele de astronemi. Caldeeni, asirieni, egipteni, precolombieni etc.... cari din slăbiciune pentru cer n-au ținut să facă isterie. Este de altfel singura lor scuză. Un popor cu pasiune astronemică are dreptul să nu fie impericlist. Acela, însă, care nu privește în sus și nu iubește cuceririle, nu trebuie să trăiască. Între stele și răzbeiu, iată deciziunea inițială a unui neam. Căci n-are rest să meri decât pe câmpul de luptă sau sub vraja unei comete. De-ai putea muri dintr-un belid, s-ar desființa războaiele. Până când se va destrăma cerul, pace nu va fi. -

În echilibrul organic suntem la același nivel cu lumea. Și de aceea nici nu suntăm. Căutarea suferinței pleacă în primul rând dintr-o dorință de a scăpa din lumea obiectelor. Iar asceza ducând la paroxism această dorință exprimă limba aspirației spre unicitate. Umblî după durere pentru a nu mai fi la același nivel cu lumea, pentru a fi tu. Auto-tortura este exasperarea subiectivității. Vrei să fii conștient în fiecare clipă, să nu te aiți nici în somn, încât baza ascetică a misticii nu înseamnă decât o sistematizare a însemnărilor și a înamităii. Sfășierile drăcești ale unui Suse, descrise cu un exces ingrozitor de amănunte, ținesc în spre veghea continuă și luciditatea în-săngerată, ca și cum misticului i-ar fi frică de surpriza unei absențe de durere cu dezertarea fatală a lui D-zeu.

Când ai gustat din plin suferințele pe o întreagă perioadă de viață, nu te mai poți dispensa de ele. Suspini după un chin care să te învieze din odihna existenței și să-ți infecteze balsamul neștiinței. Fără suferință viața nu este insupertabilă, spunea Marie Alceque. Și este greu să n-o înțelegi....

Acele suferințe pline de grații - și suferințele fără grații sunt plăgi simiastre - în cari toate ți se par aproape și în primul rând cerul.

Durerea a frânt identitatea naturii. Înainte de a o cunoaște cu toții eram natură. Căci eram în rând cu existența. Dar durerea ne-a pus la pas cu D-zeu.... Această concordanță finală determină străduințele ascezei.

Este în sânge și în carne o rezistență ciudată la principiul divin. Asceza n-are alt rest decât să suprimă direcțiile spre imanență, cari prin sânge și carne, ne leagă de lume. Și astfel iau și ele sensul unic al inimii: prăbușirea în Absolut.

Căți întrevăd că sunt ființe cari trăesc ani de-arte

Pictorii bătrâneții sunt departe de-a fi înțeles problema. Bătrânii nu sunt ratați, ci niște indiferenți amărați și nesemnificativi, dar mai interesați totuși decât tinerii, a căror nefericire nu trebuie să ne sperie, ci să ne încercăm a o intensifica. Ratarea poate să apară după 25 de ani, vârsta la care începe răspunderea în fașapropriului tău destin. Când nu realizezi nimic din chemările imperativului tău ideal, când deviezi dela destinația ta primordială, decăderea continuă te plasează într-o distență de viață care frizează o idioțenia inspirată. Ratarea nu apare decât pe ruina unor mari ambiții și aspirații. Cine nu și-a pus în viață insistent și dureros ~~un~~ alternativa: aut Cesar aut nihil nu este ratat. Trebuie să fii victimă unui ergeliu infinit. Dacă n-ai aspirat la Divinitate, nu cunoști limita superioară a ratării. Din lupta cu D-zeu se recrutează ratații iar clasici, ~~în~~ înfrângerea aceasta definește pe om în genere ca un ratat. Este o chestiune de destin iar nu de carieră. Unul se crede ratat, fiindcă n-a ajuns primar; altul bogat; etc... Ei sunt de fapt la limita inferioară a ratării, căci au căzut în luptă cu oamenii, iar nu cu D-zeu.

"Singurătatea n a făcut tetdeauna centemperan morților"
/Barres" Cum adică : nu există viață in singurătate? Numai eternitate....

Ceceșul in după-amiaza unei Duminici de primăvară ternă....
O tăcere ca după Judecata de apoi.... și un cucurigu ce e spintecă,
evidențiind subit și iremediabil moartea cosmică. Poate că la Judeca-
tă ne vom trezi după ce ne va fi strigat in ureche un ceceș ca acesta
alergând din cavu in cavu cu vestea sumbră....

De aș fi poet, nu l-aș lăsa pe Nere nerăstunat. Aș ști cu
ce să scriu despre melancolia împăraților nebuni și ții cu seamă pe
care oamenii ne l-au vrut decât ebez.... O agonie de imperiu fără un
Nere este lipsită destil, iar e decadentă de frumoasă. Istericii n au
înțeles că împăratul nebun și trist este e fleare necesară amurgului im-
perial, că parfumul ei otrăvitor este singurul respirabil in umbrele
sfârșitului. De altcun ce știa istericii despre viciu și crimă can
fructe ale tristeții.... Cei ce au luat act de tristețea nerexiană nu
mai pot fi decât poeți.

Deșteiowski este nedrept cu Raskelniker; il, face să se
prăbușească pe un adevăr. Căci distincția intre oameni, împărțirea
lor in două categorii care motivează teoretic crima, e un adevăr ce
nu poate fi tăgăduit. De o parte este mulțimea, care trăiește după legi
mecanice, automatizată și cu nici un drept care să depășească limi-
tele naturii. De cealaltă parte cei câțiva cărora totu le e permis,
fiindcă ei spală prin tragedia și tensiunea vieții lor rușinea naturii-i
mediecritatea existenței.

Punctul de plecare a lui Raskelniker este just. Atunci

dece merge el spre ruină? Să-i fi fost frică lui Desteiowski de consecințele principiului său? Dar un om care a văzut moartea nu se mai gândește la consecințe. Să se fi convins de crearea lui? Sau Raskelniker se prăbușească fiindcă vede că nu mai aparține celor puțini? Un om, însă, care ajunge să gândească până la capăt distincția aceasta se poate să nu mai fie un chemat? Se poate adică să nu-i fie totul permis? ceilalți oameni sunt "insecte". De acord. Dar atunci de ce renunțarea ca urmare a crimei? Ruina lui Raskelniker este o lașitate a lui ~~XXXXX~~ Desteiowski.

Spectacol demn de Shakespeare, sau Desteiowski: un sfânt criminal. Este o halucinație voluptasă să-ți inchipui nimbul unui sfânt cu pumnalul în mână. O ființă realizând un trăznit inuman și ultimul paradox al posibilului. Se poate imagina o ambivalență mai captivantă? A omorî cu numele lui D-zeu pe buze și cu teate inundațiilor de dragoste.

Viața nu merită nici un interes pentru timpurile ei împlinite; momentele sunt singurele probleme ale lui D-zeu.

Viziunea dinamică a vieții, a curgerii și a mobilității a direcțiunii și a avântului ei ascensional pleacă dintr-o suferință deosebită, dintr-o căldură temperată a ființei noastre. Ritmăm deodată cu natura și ne m-surâm reciproc trecerea, fără regrete și cu o participare blândă. Entuzismul ne face receptivi devenirii. Dimpotrivă, tristețea are virtuți elate. Distanța de lume nu este, în cazul ei, decât distanța lumii de timp. Nimic nu se schimbă în tristețe; teate lucrurile rămân par zăpăcite și mirate ca după Creație. Au ieșit dintr-un mister, care nu mai e prezent prietere etc. Tristețea revelează viața ca un fel de minerală, statică și rece. Și de fapt la temperatura tristeții viața "cristalizează". Iar în demență - ultima consecință a tristeții - devine o geometrie în flăcări, -

Un nebun este demn de singurătate mentală numai întrucât se "gândește" la D-zeu. Mania divină este suprema lui scuză. Ospiciile de alienați vor fi mântuite în bloc la marea Judecată; căci în ele D-zeu a fost pomenit mai des ca în biserici. Gândirea "interioară" a nebulului, pierderea contactului exterior cu lumea, imposibilitatea de a mai comunica îl pun în fața lui D-zeu sau la limită în lecul lui. "Antinismul" este o priză directă pe Divinitate, știut fiind că aceasta nu este accesibilă decât prin ruperea legăturilor cu firea. Cu cât nebunia este mai gravă și mai adâncă și cu cât rezonanța ei se întinde spre zonele înmemoriale ale sufletului, cu atât se instaurează ea mai mult în centrul ființei divine. Când printr-o catastrofă mentală interci spatele tuturor semnificațiilor și refuzi un sens naturii omului, D-zeu este singura prezență care poate să umple izelarea incurabilă a demenței. Religia este un med de a fructifica nebunia, latentă, iar bisericile sunt espicii necompromițătoare. Ele ingrădesc elanurile singulare ale muritorilor legalizează perțile de estravă transcendentă și opresc astfel transformarea lumii într-o casă de sănătate. Meritul religiei este de a fi știut să dea o direcție nebuniei, de a o fi administrat în folosul comunității și de a fi bătut moneda din D-zeu. De nu intervenea ea la timp, cu instituții și unde eram astăzi? Cendammameceța lui Nero, îl disprețuiam pentru puritate și zâmbetul nostru de o demență lucidă privea ca spre un drăgălaș nevinovat.

S-ar putea ca melancolia să fie un viciu, fiindcă ea e prea multă cunoaștere în ea. Și dacă există un remediu al disperării în credință, în politică, în furtă, în excесе mistice sau bestiale, - este imposibil de găsit vibrații ei prelungi, dar atenuate. Mijleace tari? Sunt ineficace delicateții ei. Dar parfumuri adermiteare, cari s-o resfețe în întinderi mătăsease sau țărături marine cu albastru

ireal și evanescent. Acestui rău veluptos al sângelui îi trebuiesc
amurguri leneșe și aurere fatemile. Natura nu este melancoliei decât
o desfătare de vicii.

Durer a înțeles adâncimea acestui rău. În Melancholia
sa ingerul saturnian își pierde privirea prin râurile Infinitului. Râmi
din cari nu curge sânge.... Căci palearea lumii este sângele alb al
melancoliei.....

Este o "regulă" generală printre sfinți ca de câte ori
își aduc aminte de revelația principală a vieții lor, să-i pedidească
lacrimele.... N-au plâns îndeajuns, atunci? Sau regretul că i-au supra-
viețuit.... Căci după revelația fundamentală, ori ce-ai face nu mai poți
să-ți vindeci superfluitatea. Ignazia de Loyola în timpul unei pre-
cesări, a avut intuiția revelatoare, a Sfintei Treimi. Era suficient
mai târziu să-și amintească de acest moment., pentruca gîrelele de la-
crmi să-l inunde. - Turma, indivizii statistici ai isteriei, nu cunosc
un atunci - o fericire supraomenească, pe care se axează toată viața.
Sfinții măsează precesul isteric după alte crăterii. O întrezărire
extatică li se pare mai grea ca importanță și semnificație, decât
războaielele napoleoniene. Singurul lor "eveniment" isteric" este re-
velația, care suspendă însă, isteria.....

Mistica i-a atribuit numai lui Dumnezeu dreptul de a
spune: "Eu". Nouă ce ne mai rămâne atunci? Să vorbim la plural? -
Stiam că trăim singuri, dar uitasem că la Judecată vom fi condamnați
în masă. Iată-mă Deamă, eu stau aici și aștept să viu cu teții să
ne judeci. Căci tu n-ai curajul să ne privești singurătățile în față.

Acești scriitori cari n-au darul melancoliei... și te

peștii cari nu se sfârșesc de deriața de a muri.....

În fiecare spirit caut umbre tremurătoare, căci amurgurile ne fac să nu fim plutenieri.

O melancolie nu se poate indulci decât prin alta....
Si atunci ce-ai face fără pești? Infinitul lor de venin este o oază în deșertul vieții. ----- Mi s-au restegelit munții în inimă sau stânci colțuroase s-au pironit între gânduri? D-zeule! eprește-ți natura că nu ți-ai făcut muririlor pe măsura mărimilor ei. Sau tu nu știi cum rapară bureaie în creșterea și greaza mărită de occuri separate?

Nu pot muri înainte de a nu fi emerat totul în mine.
Cu o conștiință de criminal cosmic, aș avea o satisfacție deplină și o remuncare totală. Nimic nu m-ar mai putea lega de lume, de victima mea.
Singular, n-aș mai avea nevoie de singurătate și de mine. Nu poți muri cu gândul că te-ar putea supraviețui un vierme măcar. Vei emeri în mine lamentațiile spațiului, vei sfârâna erga cosmică și lacrimile înghețate să nu răsfrângă un searș muribund!

Aspirația vegetală ce se naște din corupția subtilă a melancoliei. Să poți infleri și să meri în paradisul de necuneștere al plantei.... Am fost cândva natură, căci nostalgia mă peartă înapoi ca o reminiscență pe vremea când eram una cu flerile, apele și munții. Obescala de conștiință te afec scafandru în nesfârșitul oceanic al sufletului și te desceperi deodată în mijlecul unei vegetații, care nu e decât imaginea primordială a unui contact de edinieară cu lumea. Cândva trebuie să mă fi răcorit la alte umbre....

Toate reminiscențele se invărt în jurul paradisului.
Acesta e singurul obiect al lui Platon n-a făcut precizarea. Să-i fi lipsit curajul? Noi avem față de el pevara a peste două mii de ani de regrete, ce zic? suntem chiar măștrii în ele și suntem mai încercați, mai învechiți în relele cuneșterii.

A nu mai putea gândi decât în gamă funebă. Neutra fiind, sau vesel și senin, devii epac pentru orice. "Sănătatea" face abstracție de ceiace e mai intim și mai profund în noi. Gândurile se ridică asemenea aburilor de câte ori apar tristeții la orizont, iar când ești beat-mert de amărăciune nu mai există zăgazuri gândirii. Frea măt funebă în țesături, hercăit cosmic în case, păduri care ard în sânge..... Delinul inimii e singurul imbelid spre gânduri.

Tristețea asta se șacal.... Deamne, ce departe mai ești de veninul apocaliptic al fiilor tăi!

Lume absurdă: s-a inventat revolverul și mai există oameni săraci.

N-ai auzi cum trezesc casele în sicrie? Sgometul prevestăter al aprepiaței Judecăți. Mermintele răspund înainte de vreme la chemările le veșniciei. De altfel noi vii ne-am făcut de mult Judecata.

Greu aș găsi un mistic care să-și fi distrus cu atâta desăvârșire instinctul creatural ca Eckhardt. Inaderența totală la făptuiri îl duce la aceia Abgeschiedenheit, la detașarea de fire, condiție primordială a atașării de D-zeu. Intre viață și eternitate, el ~~nu~~ sacrifică fără indeeli întâia și verifică teoretic și practic antinomia durereasă a acestor termeni. Unde este viață nu este veșnicie și invers. Eternitate vie? Contradicție în adjective.

De ce ver fi simțit oamenii nevoia să mai adauge ceva

Ecleastului când în el este tetul? Mai mult. Tet ce nu e în el, este e-reare. "Si atunci mi-am interes inima spre dezamădădejde. Spre ce? Spre Adevăr.

....."întru înmulțirea înțelepciunii stă sper de amărăciune și cine-și înmulțește știința, își sporește suferința".

Eclesiastul este o revelație prevecătore de adevăruri, cărora viața le rezistă cu o feerie desmădăduită. Deșertăciunile de știința deșertăciunilor.

După ce te-ai obișnuit cu suferința, viața devine înșu-pertabilă fără ea, își pierde conținutul și neima. Vidul convalescen-ților pleacă din absența de dramă a sănătății. Un corp "fâdăcat" după belii îndelungi ne obligă la o plictisescă durabilă, venineasă, carnală. Refluxul fiecărei dureri lasă un gel în suflet, ce nu-l putem umple cu nimic. Medicii ne amână moartea pentru a ne abandona uneia și mai greașnică, fiindcă e elementară și viscerală. Peți disprețui plictisescă numai când suferi; dar atunci când ai căzut pradă depravării ei incurabile, beala îți pare o distracție.

Plictisescă este o melancolie fără vibrație, precum dezamăde-dea o plictisescă în fâcără. Teate pleacă din demenul neinteresului pentru viață. Ce să mai faci când tetul e prea puțin, în frunte cu D-zeu? Ce-ți mai rămâne decât să-ți meditezi plictisescă? Si asta e tristețea. - Ceasuri blestamate în care și un marș funebru pare banal... Am gândit teate amurgurile și n am renăscut cu diminețile. Searele așteaptă virgin în fața vieții. Vi-veiu dema de un apa dar, putea-veiu îmbrățișa astrul căruia nu i-am răpit nici o rază?

Impesibil de a găsi o mângăere dezelării de a nu fi pest... Este singura dezelare cu "obiect" Si dacă nu te-ai născut pest măcar de-ai crede cu talent în D-zeu?

Dar și creștină-i înăscută, ca de altcum tot ce facem. Fatalitatea lă-
untrică ne mână și în gesturile cele mai capricioase. Până și cra-
vata ne-o alege. D-zeu din veacul veacurilor, iar lumea a murit înain-
te de a se naște. Nu există "convertiri". Sf. Pavel a crezut totdeauna.
Ce mai rămâne din "veia întâmplării"? Hazardul lumii cu necesitatea
lui internă, care ne alcătuiește destinul. Noi ispășim prin determinism
capriciul existenței. Omul crede că trăiește în veia valurilor. El uită neîncetat
marca. Valurile Fatalității. Poezia s-a născut la marginea mării, nici în orașe de
șes și nici de munte. Este eare o probă mai sigură pentru faptul că
nu există o mare veselă.....

Teama să se naște "dărnicesea"..... Singura de altfel
mai iatunecată. Ea este echivocă asemenea unei înmuguriri sumbre, și
generează o muzică de flaut trist și aiurit. În camere tăcute de
hotel sau pe străzi înguste ale unui oraș vechiu, ea crește și ne
verifică desrădăcinarea. Atunci simți nevoia să te pierzi în senete
medievale și a pături adânci să refaci tristeți primitive.
Teama nu e "psihologică" și nu aparține decât în ulti-
mul rând așă nămitului suflet. În ea răsună chinurile individuației, lup-
ta de demult a haesului cu ferma. Nu pot uita clipele în cari materia
rezistă lui D-zeu.

Cine răsteară braze în cer, cine ară prin gândurile
neastre, de ne vin în minte teți criminalii pământului? C.oi greaza
nu meditează decât urina, tristețile înecate în sânge. Ingeri cu barda
în mână - cenveiu ceresc și criminal -, de vei ar avea nevoie inima
mea, dac ați fi aevea dincele de amărăciunile mele.

Iandrența la viață crează un gust pentru geometrie. Incepem să vedem totul în ferme fâxe, în linii înghețate, în centururi mearte. Când nu mai ai bucuria în care se alimentează Devenirea, mearte totul în simetrie. Celace s-a numit "geometrismul" atâtea ferme de nebunie, ar putea să fie exagerarea acestei dispoziții spre imobilitate din orice depresione. Gustul pentru ferme trădează o slăbiciune secretă pentru mearte. Cu cât ești mai trist, cu atât lucrurile stau, iar la temperatura cea mai scăzută a tristeții, ele îngheață. Depresiunile insensibilizează aptica la viață, inima devine o transparență rece de mineral, iar vinele goale îngreapă ocuri de crivăț.

De ce -ți vine să te sfâși decâte scri te apucă un acces de dragoste pentru viață? De ce atâtea patimi după sânge când îți se luminează inima? Să nu reziste "celula" la fericire? Așa începe crima și sfîntenia.

"Suferința? Dar este singura cauză a conștiinței" /Destelowski/ Oamenii ar trebui împărțiți în două categorii: cei ce înțeleg și cei ce nu înțeleg acest lucru.

Derința de a muri este o maledicte fără capăt. În zadar încercăm să o înăbușim, avântul ei interminabil se susține din nesfârșitul morții. Nu-ți poți identifica muzica, nu te descurci între valurile senere, delicate și duioase? Nu știi ce cântă în tine? Este maledicte infinită a morții, ce se desfășură supt toate celelalte aparențe cărora le găsești un nume ca să le poți uita mai ușor. Pe ea când ai desceperit-o e păstrezi anemimă, fiindcă n-ai să poți uita prezența eternă și ascunsă a cântecului de sfârșit care începe în clipa

nașterii. Câți auzureche pentru substratul muzical permanent? Si cine bănuște legăturile de vis meledic ce preced inima și lacrimile?

Prea des mi-am vindecat aparențele prin mearte. Ea este ce-i drept un elixir al timpului căci te mântue de toate bolile legate de vremelnicie. De altă parte, timpul este numai un paliativ impetrit-va morții, pe când aceasta a desceperit "piatra filesefală". Timpul este numai un cadru pentru soluții; mearta este soluția însăși.

La orice grad de cultură și de ericăte subtilități ai fi capabil, dacă nu te gândești intens la mearte rămâi un incoștient. Un mare matematician - și care este numai atâtă - e mult inferior unui țăran care suferă primitiv pe chestiunile ultime. In general știința a indibitecit oamemii prin reducerea conștiinței metafizice. Când s ar putea spune la un moment dat al construcțiilor matematice cuvântul: mearte, atunci ar abandona totul pentru inutilitățile acestei științe! Dar ea este recomandată chiar pentru a uita terearea cosmică. Oamemii de știință sunt niște cepii bătrâni, cari nu trebuiesc luați in series, decât in momentele "cetățenești" ale vieții. Universul nu merge spre formulă, ci spre peezie.

ea, asta-i totul. - Schopenhauer are dreptate și mă gândesc că viața-i un vis. Dar când intri în glava inconștientă, când în loc să te trezești de iluzii, la demență, descoperi că înțelegi și ai senzația că ai afecțiune ale ale. Totul Câtă vreme umbli pe străzi, parcă lucrurile tot ar mai exista. Dar când privești pe fereastră - pe orice fereastră - totul devine ireal. Oameni, arbori, animale conspiră în neînțelegere și nimic n-a fost niciodată. Și eare cum transparența geamului nu poate separa în așa măsură de viață? Fereastră care ne deschide spre lume ne îndepărtează, în fond, mai mult decât zidul unei închisori. Uităndu-te la viață începi să uiești. De aici, în orice cafea isteria e ridiculă. Ce se petrece afară, dincolo de geam, n-are sens și realitate. Orice privire își pierde cu timpul aderența la viață și echiul ajunge un factor de irealitate. Cu cât vezi mai mult cu atât te instrăinezi de ființă, încât ajungi la sfârșit să nu mai deosebești decât nimicul exterior de cadavrul lui D-zeu din inimă. De peștele. Secretul peștelui e să-ți fi cel mai mult recunoscut, dar să-ți uiești? Egiptenii i-au transformat în deitate, deci viața nu-i decât o iluzie. Așadar asta iluzie de dincoace. A veni e vreme când viermii vor visa pe casele mele... /Tereare care pare e amintire. Se măsează amintirile în suflet./ Așadar dect în zori și în apăsare. Cu unii praf și defecție? Ce și cum ar fi posibilități inspirate în plămâni?

Schopenhauer susține că de am bate la lespezea merminetelor, pentru a oferi morților viața, ar refuza cu teții. - Cred, dimpe-trivă, că de bucurie ar muri încămedată.

Teate gândurile cari mă separă de viață mă inebunesc. Veșnicia? A fi îngropat de viu.

Cu cât citesc pe pesimiști, cu atât iubesc viața mai mult. După lectura lui Schopenhauer, imi pare rău că nu-s legednic. A spune că în iubirea lui Ien pentru Mărie nu este decât geniul speței care creiază iluzii individuale și se felesește de ființe ca de instrumente, încamă a degrada cu ceva absolutul interior, psihologic? Iluzia lui Ien și a Măriei? Dar nu există nimic peste carptar și cum să înțelegi mai mult decât să deosebiți împreună și

ea. Asta-i totul. - Schopenhauer are dreptate să susțină că viața-i un vis. Dar cade într-o gravă incenșeșență, când în lec să încurajeze iluziile, le demască, dându-ne să înțelegem c ar exista cava în afară de ele. Totul este înșelăciune, amară și dulce. Se vede că realitate sau adevăr n a putut să fie.

De pesimism ne vindecăm numai în extaz.

Acă viața ar fi o realitate, cine ar putea-o superata? Ca vis, ea este un anestec de farmec. și tereare, căruia ne abandonăm cu o destrămare parfumată.

Spiritul este un ceșmar al naturii.

Lumina nu este un subiect de pezie. Searelui poți să-i fi cel mult recunescăter, dar să-l cânți? Egiptenii l-au transformat în zeitate, căci altcum nu-i putem face imauri. Lumina este lipsită de discreție și intimitate. Când ești nefericit, e deadeptul provecăteare. Searele descrie o curbă a fericirii; dar pezie nu există decăt în zeri și n asfințit. Un amiază profund și defintiv? Ca și cum ar fi posibilă inspirația în plenitudine!

..... Si apei numai în zeri și n asfințit cad razele perpendiculare pe inimă. Nu sunt destul de învechit în fericire pentru a iubi searele!

De când am început să pierd teate n jurul meu și lucru după lucru să dispară în avântul infinit al vidului? Incepi prin a face abstracție de obiect și sfârșești prin abstracție de lume. Acesta e drumul gândirii.

Muzica singură poate deveni substanță în vidul absolut și teate mările se retrag că sa facă pat lacrimilor. Cu un D-zeu-cerșeter aș vrea să umblu de mană dear am desceperi împreună vree

lume cu străvuri mai dulci. Prin asta, am rătăcit destul cu umbra Demnului înainte. Acuma-l vreau la dreapta, căci fără el nu mai pot face un las în frica fără de început a firii. Vine, Deamne, căci împreună celinda-vom pădurile și deșerturile și vom găsi undeva o stâncă mileasă care să se surpepe noi și să ne fixeze în tăcerea, de care te-ai temut tu în începuturi. Să meri mână în mână cu D-zeu..., să plângi după Judecata din urmă....

În grad de conștiință mai rădă, un simț de întregitate mai puțin, deșerta părere de rău aici nu poate fi veridică, căci natura este natură perversită imperceptibilă. Un început nu reamă...

Orice peisaj te scoate din timp și natură, în genere, nu e decât o denegare din temperamentalitate. De aici, senzația stranie de un indefinibil chinuit și plăcut, că nimic n-a fost niciodată, de câte ori ne abandonăm acestui vis al materiei, care e natura.

Priviți un arbore într-o zi imobilă cumseare și când frunzele par brăderii ale unei inimi în primăvară și veți înțelege că toate problemele devin fade în fața creșterii indifferente a naturii, a inconștienței ei, în afară de care totul e durere, blestem și spirit. Sau când ai neregulă și neneregulă să privești zilnic un brad ce se înalță în fața casei ca o tăgăduire și o demonstrație a vieții impetruiva ei înșși, inutilitatea eferului îți apare adrebiteare și ai vrea să te subjuge viața fără de nume a naturii. Cine n-a invidiat aici odată plantele, nu știe ce înseamnă terearea conștiinței. Slăbiciunea pentru natură pleacă din crearea de conștiință. Spiritul nu-ți mai spune nimic și iubești atunci lipsa de întrebări și de răspunsuri ale plantei.

Omul a tras "chiulul" naturii. În măsura în care a reușit, s-a dezorbitat în viață, iar tragedia se epuizează în plus-ul adăugat naturii. Fuga dintre debiteacele eterne ale lui D-zeu i-a creiat o transcendență fără de viață, pe care înzadar încearcă să o învingă prin aspirația spre inconștiența originară. Spre ce ni se inclină inimile în dragostea de natură? Spre semnul ei. Neveia de a uita terearea... Si semnul naturii este legământul primordial, valup-tatea indiviziunii, iresponsabilitatea cerului sau fericirea de a nu ști nimic. Între flori și arberi, cunoașterea e un păcat; subț

un azur vesel, un atentat. De la Adam și până la Baudelaire s-au destăvășit omul n-a făcut decât să înregistreze consecințele catastrofale ale plus-ului adăugat naturii. În planul Creațiunii, spiritul n-a fost luat în combinație.

Dragostea de natură nu e în fond decât regretul ei. Cu cât cineva trăiește într-un grad de conștiință mai redus, cu atât o iubeste mai puțin. Despre părere de rău nici nu poate fi vorba, căci acela este natură pervertită imperceptibil. Un inconștient nu remarcă peisagiul, fiindcă nu se poate distinge de el. Și apa erice om fericit. Ce să caute el în natură? Dar el n-are nevoie de regăsire. Preștii și fericirii nu ~~xxxxxx~~ descind din Adam....

Nietzsche spune undeva: "Ai căutat ceea ce mai grea pevară și atunci te-ai găsit pe tine însuși". Iubesc natura acci ce-l înțeleg și simt acel lucru....

Cel care te determină ca între oameni să faci ceva este prezența efectivă a timpului. Nu poți lăsa să se scurgă timpul pe lângă tine. Și atunci devii activ din convingere. Te hotărăști să iei parte la istorie și la un moment dat te poți pune în prefață. Cine trăiește în timp trebuie să fie victima lui, fiindcă el ~~xxxxxxx~~ timp n-ar mai fi timp dacă n-ar înghiți și distruge totul. Nu simțim uneori nevoia de a-i face concurență, de a ne lăsa la întrecere cu timpul? Poate aici rezidă ultimele rădăcini ale auto-distrugerii.

Începi să înțelegi ce e veșnicia când te aflii singur în fața naturii. Mediocritatea devenirii îți pare atunci un atribut pur omenească. În mod greșit se crede, că germinarea naturii îți dă o impresie de mobilitate și de dinamism. Procesul de creștere nu e sesizabil imediat; contemplația naturii, ne transpune, dimpetrivă, într-un calm al mimicii și frumusețea afectează un caracter de irealitate.

Orice peisaj mă face să uit că există un "Când", un "atunci" că au fost odată clipe sau că am fost capabil de viciul de a fi fericit în timp. Natura nu poate fi gustată decât ca un amestec de

paradis și de cimitir. Si niciodată n am cerut singurătăților mai mult de o lespede și un sărut....

Nimic n a fost niciodată, este șeapta care ne mângăie în amurguri și uneori searele ne-o scrie, în teiul zilei, pe un infinit albastru. Amurgurile ne desvăluie, însă, teate echivecurile vieții și agenția falsă a ericării amurg este un suprem echivec.

Frequentarea murăterilor este o însângereare continuă; pentru un om lucid, un canger al inimii. Cine a umblat printre oameni cu ochii deschiși și gâi are rezerve pentru alte răni, n a priceput nimic din dezastrul uman. Nu se poate iubi cu suferință și patimă, decât inocența și lacrimile. De cele mai multe ori, însă inocența nu se poate deosebi de prestigiu, iar lacrimile pământenilor sunt negre și grețoase.

Numai în măsura în care urăști oamenii te poți considera eliberat. Sunt atâtea alte lucruri ~~xxxxxx~~ cari se cer iubite. Ce rest are să te mai incurci cu ei! Trebuie să urăști, ca să ai o libertate de a adera la perfecțiuni inutile, la tristeți de dincolo de timp, la fericiri supra-istorice. Este o lipsă de distincție și de gust în orice aderență la umanitate. Desgustul de om te face să iubești natura. Așa apare ea în relul de consolare. Restul ei este să ne închidă rănilor să ne vindece de contactul cu omul. Desinfecțată edată, putem porni la alt drum, pe care nu trebuie să ne urmeze nimeni. Ca atare, natura nu este mai mult de un stadiu al detașării noastre de lume, precum iluzia filozofiei romantice o făcea o etapă ediseei spiritului.

Revenim la natură prin ocelul isteriei. După ce ne-am amestecat prin treburile devenirii și ne-am degradat în evenimente, redescoperim natura, identitatea inițială pe care am sfârșit-o prin delirul de grandeură al conștiinței. Ocelul isteriei este plus-ul efectiv al devenirii, care nu fusese luat în planul Creațiunii. De aceea nimeni nu trebuie să-și refuze această aventură.

Dacă în natură ar exista o simplă prefigurație de

cuneastere, ea n ar trebui să ne mai intereseze, fiindcă ar inceta să mai fie un leagăn al uitării. Unde ne-am mai răceri greaza și chinul Lucidității?

Natura te invită la o inmărmurire parfumată și aeriană, la un extaz fără lacrimi și la o voluptate cu amintiri de dincolo de lume. Si astfel nu te mai simți legat de nici un obiect și nu mai poți să crezi in nimic ce nu ar fi desprinderea ta de fire.

Adesea îți dorești o mare înfrângere in viață, pentru ca să poți gusta din plin ce rest are natura ca un cadru de conselărie. Din plăcerile exilului nu putem gusta nei muriterii de fiecare zi, natura răspunde cu generezitate regilor și dictaterilor înfrânți. Nouă nu ne rămâne decât exilul in ființă, rătăcirea in existență.

Nu pot vedea un peisaj fără să simt nevoia să distrug tot ce e acesmic in mine. O nostalgie vegetală, regrete telurice mă înceveale și aș vrea să fiu plantă, să mer in fiecare zi cu searele. Avem prea multe amurguri in inimă de căutăm natura pentru umbre ei.

Viața are ceva din misteria unui sfârșit de primăvară. Un sicriu spânzurat de stele o virginiate putredă, un viciu floral. Amestecul ~~xxxx~~ acela de cimitir și paradis.....

Nu sunt atât de nefericit pentru a fi poet....., dar nici atât de indiferent pentru a fi filosof. Sunt însă, destul de lucid ca să nu fiu condamnat.

"Trăesc din ce alții mer" /Michelangelo/. Nu se mai poate adăuga nimic despre singurătate....

Lumea nu este mai mult de un exercițiu al tristeții noastre. Avem nevoie să gândim asupra a ceva. Si am inventat-o ca materie a reflexiunii. De aceea, gândirea nu scapă nici o ocazie pentru a o distruge.

Derința asta de a merge la fund de câte ori ne invadează o
fericire prea mare..... Bucuria extatică te face un scafandru al
trivialității și după nu impertă care cer aspiți spre mahala. Ingerii
nasc draci în suflet și în zambetul sfințelor îți apropie rânjetul
demenului.

....Când searele e prea mic pentru atâta fericire, strigi
zadarnic după o mare de păcură, cu valuri negre și fierbinți.

Isul și raiul sunt o interpretare diferită a sănătății;
numai amestecul lor e beală.

Pe unii oameni i-a vrut D-zeu "complecși". Si atunci i-a
aruncat sub blestemul acestei pendulări. Perfecțiunea este o lepră
cu trandafiri.

Citind pe poezi, înveți să nu pierzi nici o ~~șiră~~ ocazie
de a muri. Astfel toată poezie nu e decât o apeteză parfumată a ageniei

De atâtea lacrimi pământul a căpătat egrasie.

Universul este un cavou prea mic aspirației muzicale spre
nearte.

Plictiscale - absența de muzică a materiei. M

Melancolie - muzica incențientă a sufletului.

Extazul - delirul senar al spiritului.

Lacrimile sunt muzică sub forma materiei. -

Buda a fost un optimist provocator. Cum de n'a observat el că nu numai tot ce este durere, ci și tot ce lui este? Chinul de frunte finta tot atât cât nefericita. Căci un puteu conștient de existență sau neexistență - care să nu "fie" prin nefericire. Violul, ce e el decât un o aspirație neîmplinită spre durere? Nimeni reprezentă - suferință etică, un grad mai spiritualizat de chin. O absență poate fi un minus de existență, dar nu de durere. Căci durerea precede totul. Și în primul rând pe durere.

Plantele trăgă suferință; oamenii se spăie în ea. Noi pășim în mod etic, căci natura înțepă nu e decât o presunție de chin.

Treptele constituției indică progresul în durere; omul le învârtă în perfecțiunea chinului său.

Nu cred să fi scăpat nici o rașă de a fi trist. (Am auzit vorbi de om).

Totul este plin. Omul n'a adus nimic decât lacrimile...

Dacă femeile n'ar ști să plângă nicând, dragostea cu ele ar putea deveni cea mai mare pierdere, solomonic.

N'am simțit că voi muri în adevărată măsură în acele zile de război pentru viață. Grația mi leagă mai mult de lume, decât leagă durerea acea misterioasă din sexul în fața vieții similare de violență pentru a o absorbi și ne răspunde universal prin totu pînă, că vobla se

gînduri amestec în tîrăuă ulupăoasă a
acestei plîmîtărie.

De un mi-e fîrî mîrătea pînă la
mîlăjdale și înfrîngîile vîetii, mi-e căuta un
capital în porlope și aș dormi în animalule și
cu Ișen în somnul fîrî, blăgărit de veci-
mîrătea. Dar, mîrătea, mîrătea... Să nu lege
de ea niciun un dor așen, un regret vîetăle, o
îmbrăvîre de plîmîtă mîrătea sau o conștinție
mîrătea în mîlăjdale fîrăle ale naturii? — Să
nu fie cumva ogolînt, mîrătea mîrătea, de a nu
mîrătea și mîrătea cî mîrătea? — Cîci de mîrătea mîrătea
mîrătea mîrătea cî de gîndul mîrătea; de gînd,
nu de mîrătea.

Atît cît mîrătea pentru mîrătea în lume
și aș remîrătea să mîrătea cî mîrătea; dar
cî mîrătea mîrătea cî să pot mîrătea acest
mîrătea și mîrătea ei.

În toate lucrurile se ascunde flacăra, căci
groaza descopre universul ca un început de
incendiu. Destul să se frângă echilibrul panicei și
armonia formelor a lumii, ca munte să devină stâncă
și stelele serpu. Și după așteptul de clipe, greu ai
mai putea găsi în defect altceva decât o respirație
după întinderile deșertului. Croarea de olivete și
de victori generoși împintul țării al pustului,
și împori Sahara să-și satisfacă dorul iureș
de depolare. Toate deșerturile îți trec pe olivete
și repetă în pămintul are prea puțin. Atunci
te găndești la nivelarea muntelor, la acoperirea
livezilor și pădurilor, iazei, în mijlocul prădătorilor,
lungolia, și-ai prezenta pe țărâni cristaline
de ape mol galbene de China și prof oliv
amurguri furioase de sobi.

Ascetic creștin gândește că numai deșertul
este firi de păcat și de aceea îl compară
împunilor. Cu alte cuvinte, puritate nu înțeleg
deci unde nu există nimic. Firle este ofectat
de o mândrie superficială: le se întâmplă cu
acii ce nu pot găsi intimitate decât în oraș, cari
se gândesc la Sahara spre a fi și acasă și în
jurile firi imaginii și mizantul implecat și
mai abile cu infinitul lor de remăgare.

Esti de un fumee straniu să te
înfrădești în mijlocul unei biblioteci,

infundat în latură abstractă, umărind
 subtile și inutile polemici filosofice, — me dor
 nestăpinit de întinderea de zolat, de împă în
 fine prostul la mătina a capitol al logicii.
 Atunci se întorc hăi lucrurile pe dos, iar o problemă
 te mai interesează doar transpuneră în absurditate.
 Se amestecă, pareu, roile cu utopismele, geologia
 cu spiritul, într'o avalanșă de hăi mea s'o
 domolire. Este o confuzie prunoză, ce-ți aduce
 aminte de hăimăul sensual în nostalgia
 morții. De câte ori te invadează chemările spirituale,
 dorinți creștine ce în prima tinerețe tăbăcă
 singele într'o câmpie bolnăvicioasă. Toate membrele
 ți pierd aderența la corp și în dizolvarea vinolată
 a singelui, timpuri gale de femei trauă o
 voluptate chimică pe o pila mică. Morala
 în fața activității ei, îngreșă prin reacție,
 funcția supremă a vieții. Sexualitate și
 moarte se amestecă în zădărnicele lămuriri
 ale aporiei; pe dină acest fenomen un
 complex indefinibil de trăsături și voluptate. În
 nostalgia morții "trăiești" numai de formă; centrul
 de greutate l-ai schimbat în miezul neantului.
 Dar poți dormita de moarte, omul n'are merita să i
 se rezerve un capitol special pentru delirare.
 Numai intrucât trăiești lucid și insingurat după
 consiliile intinsecului și participi în spiritul la
 o singură neantă, te vâlii desigur celelalte
 forme de viață și de omeni. Morala este lămură
 de viață a individului.

Acu' vinea cum u'ar el' inimic de sexualitate, ac
 augi, fari te vado, o desfi, urau sexuali, inimic me
 l' ar apri te creavte ce arite la o egrie, in co
 unonura se asociaua exterior gesturile suprene de vici
 cu experienta moti. La drept vorbind, nu se poate tipic
 un caracter finelru sexualitate. Alia raspunde te co.
 doare, complicitatea cu umbrele, bestialitatea
 stranie: desfurat, indoligii voluptates pentru o
 inimă delicat.

Toate lucrurile se de amestecă. Intra ardorale
 in nostalgia mola, doborârea nu intru distanță unei
 inante. Flacind in schimbat obra culava sau masi
 linele si, in domul de sfârșit apri cu flecti inuzibile.
 de intampni marea ce moarete si se mi lăsa
 in are unisus in finte, ce panta nu gadește mijlocul
 de a inlaturu suprasa. Si cum te de ascepi ce opati
 de moare, perimen ai transformu subit orarea in
 nostalgia. Nu mai poti respira de avintur mola in
 tina: in loc te te sufurzi in te completi obscuritate,
 o vibrati pimi de imbrățisai te imprenu cu o moarte,
 pre insistență, gura a f' obf'iciei. Atunci toate posibilitati
 te se pre prea domonle, toate nostalgiciile pre usare
 frapabile pre luminare. Donel ar moarte se
 arde te: cind o pre intens devine pozitiv, sursoal
 uni mult veta decit toate stimulentele pe cari
 le ~~nu~~ imberit sperant ele marea. Excesul
 inspirati spre stringe ete agolind uni mult
 decit toate posibilitati. Si astfel agas rona pe
 angrenat.

Nevia de a te umili din dispreț pentru oameni, de
a te eguna în victimă eternă, în umbră, în
fianț. Ce rost are să consumi o pană înțele-
miste animale nemurte, flacări biologice și circula-
conșiențe? Nu mi este cu atât mai inferor cu cât
dint nevia celebrării, o minucie „constructivă”
impersonală, cu cât înregistrează sau se gîndește
la existența „altuia”. Nu există nimeni, este
o concluzie obligatorie: întințuire și probabilitate a
nimeni s'a existat niciodată. Impersonalul de a
fi singur, complet de singur, deși îl dînt obla-
tutile bipedale ale reflexivității, telne nelegat fos-
inducare, în cînda tuturor eforturilor și stăli-
cîmilor. Universul mi s'ar dat un spațiu pentru
singurătate, iar victoriile s'au fost luate de Atro-
putențialul deosebit pentru a se terfice și întări
izolarea. M'am întors pe mine niciodată, deși m'am
împiedicat de umbre albe lipsă de luciditate și albu-
dintă de insectă ciur. Oamenii cu care ne certăm
sau ne iubim nu sînt biți de carne și oase?
Nu sînt-în iubirea noastră o amintire, - a se între-
brîntez sejurul unui omor, - ci viața totă și pînă
zece - mai repede toate fîclurile învestite pe o
memorie personă și care în viața noastră sînt
decît pînă înțelegătoare și refuz. Nu există nimeni, iar
umbrile umane s'au redus la amurguri,
pentru a le pierde. Viața - mi s'a dat singură
de Luce melancolică...

Uneni celi tăcuți o inimă murise atât de mare
 ca hemurul tău este exasperat și preamărit
 gândurilor în mormintele proaspete. Și te întorci
 în munte, când vântul se liniștește și în el
 lamentările braților, și te aperi simțind aerul
 al aripilor de pterid sau gâfă indecentă a femeii.
 Iată atunci departe ai vădit alături lui devalorat pentru
 trecerea lui în viața și pentru poezia lui supus.
 Dar unul din motivele stăruirii pentru că
 este și lipsa lui de inteligență. Moarte în agitație
 n'are știut nimic în viața.

Deu se poate iubi un poet care nu trimite poezie
 lumii un parfum de agonie... și alina, în general, te
 poți lega de viața fântâni care nu răspund la așezări de
 amurg... Alina pentru care așezări de viață sunt în
 care n'au obținut ultimurile unor gânduri născute
 din plămâni fântâni? Și care se poate reține din viața
 vieți întinse, fără fecunditatea ei de auri și fără
 dușurile ei fumele? În despoziție de așezări ~~de~~ de viață
 caron și în viața n'au fântâni de viață, în
 fântâni de alături ale femeii. În apăsătoare, iată pentru
 a via, când un facem, în fond, decât o umbră alt
 gen de neputință. Fără misterul de așezări care el
 înșuși fântâni, atunci când se crede că nu face
 fântâni, iată n'are stăruie nimic din fântâni
 victorie. De la după o viață de viață, în care
 n'au avut nimic de așezări victorie, te aperi un acces
 de viață pentru viață? Unu în viață a viață.
 o catastrofă de viață.

Ne gândesc adesea la anarhia care invadează de
atențat și înclina de femei pentru a înclina în direcție
ultimile adrese și ultimile remăși. D'acord, da,
crima, delapidarea și toate hotărârile de singurătate
bazează imaginea femeii, ceea ce înseamnă că ea reprezintă
simbolic renunțarea la viață. De aici, este ea prezentă
în orice spirit, marea finală a actelor de ipocrizie.

Microbiologi, filosofi și scriitori - din urmă, din înțelepciune
și poezie - au redus femeia la un pretext al instinctului
și la un rol « constructiv » de generație și maternitate,
când nu la un obiect inutil. Nu că prin ea
am sărbătorim tendințele pozitive ale naturii, ci
faptul că alături de acestea, ea ne însoțește prin viață
de distinge, de auto. Distinge, că este centru de
numere și coordonate noastre, - una face să fim mai
gândim cu disprețul față de aceste puncte care pot fi
fără alternative : curve sau spirale, îndreptate sau
reversibile. De câte ori vom să ne pierdem,
un ultim adio al adresării femeii. Dacă mișcarea
noastră nu este decât o formă a pierderii depășirii
interioare cu ea. Rătăcim mult înainte de a ne mai
pot săli, fiindcă deficiențele se opesc în colțul propriu
declarații. Un om complet decăzut - pe care îl am mai
lăsa de lume zămbetului animalic și unei suferințe -
este departe de a fi un catol. Inconștientul la
dispoziție face concurență cinzelor.

Cel mai primar mijloc pe care-l poți aduce
femeii este să te pierzi de ea când ea mai are nimic de
pierdut. Aceste clipe de singurătate care o revitalizează
impun pentru a ne împinge de rușinare cu viața... Dacă
femeia și-a fi în mijlocul depășirii noastre de
lume, am avea dreptul să o disprețuim cu un câștig în câștig.
Am, cine a de vină că-i sare înainte într'ajutor ?

Sensatie ash stranie si chinatoare de curgere a
sindului in nopti singure si nemulase ... ce trebuie sa fie
inadulata intunecata, in braci inima - paralizant caune?
Sau poate le despic in braci inamici toti negri si
prezente stime si intunecata peste inamici ai acelor
pamantului... Fiecare noapte este un univers in el însuși,
o minerie de ieraparadiz.

Zezeuul cosmic al grotelor punde din noaptea
fata de inepent, la care Dumnezeu - dat dicta o lădărie.
Le punitate a linie, aici a rugat sa alterneze din
un noaptea. O noapte si-a ramas si in pătura
zina pătura si el a rugat sa in pătura noaptea
gind. Prototipul lui in intunecata, dintr-un recipient
intunecata continut - fata de pătura si fata de pătura -
un plan vechi al divinitatii. Noi un drum
pentru a ne odihni, ce pentru a inte noaptea, in pătura
ce avem de rugat. Sometul este o de pătura din
fata lui Dumnezeu. Sa fie el un recipient in pătura
spaima, a pătura pătura de noaptea? Dar
cosmicul un sunt de pătura de pătura de pătura
constante, aici un noaptea de pătura a ne isola
de apăsare unei spaima vechi si intunecata.
Noaptea noaptea". Zezeu optica ale pătura.

Fiecare om izolat - de la noaptea la noaptea - pătura
de a un si Dumnezeu. De aici vechi un este de pătura
o continut criza religioasa, superficiala la
conditiei, si chinatoare la ~~si~~ in pătura.

Fapt de cîine ai fi trebuit să devenim peșce,
 viața nu este decât un moment de viață. Treim
 în umbra înfrîngerilor și a ogîndei rînd. Voleptea
 puterii urîte pînă la demență nu se poate oțărui
 în această lume. Nu există gît în puterea instinctuală
 demingie, puterea fină devorantă care înghite hîm.
 Viața se aduce de delir și cîni kapolem pare
 nu împingă. A mai rămîne din eveniment lin
 terestru în fața unui suspin al infirmității sau în
 fața unei înfrînte pentru Dîm. Sunt "accuse" de
 unicitate cînd la un este o stare constantă - cînd te
 faci să plîngi totul pe oala pactu la divinitate.
 Compătimitărea de gîndesc absolutul : umbrele lui.

~~At~~ Postul religios de să ne învinge de
 înfrîngeră mîlei noastre de putere. adăugînd alte
 lumi la a noastră, mai putem spera în unii ~~de~~ cîni
 în victorii. Merita de gîturi ne face religioși, fîra ole a
 ne înalța în unghiile fetale și obștește ale
 acestei hîm. De aici, am suferit urîte :
 imperialist, un recunoaște alt dușman decât pe
 I-din. El trebuie înscut, ultima rezistență
 a desinidării. O altă și el cînd, o am
 respiră liberă : nu vom mai găsi poezia
 mîlei în afară de pri-mo-ur.

Ne gîndesc la om : nu ead decât umbre ;
 ne gîndesc la umbre : nu am ead decât
 pe mine.

Un Dzeu întru un ritm alternant, în împănare
succesiv puterea. De aci pleacă drumul înțelegerii de peste
ale lumii, care nu se pot îngăda în nici un fel,
nici Dzeu și nici noi înaintea aluziei de concesi.

Unui nu pot da dreptate decât filosofilor
occidentali, unora ai lui Descartes, care puteră a explica
raporturile dintre suflet și corp, admitând o intervenție
divină, la fiecare act. Occidentali au rămas, însă, la
niflonul dualismului. Si n-au avut sentimentul că lumina
astă fără intervenția de presare clifă a lui Dzeu stă
înaltura de tot; că s'ar risipi în buclă și-n lăcaș
nașua prin întuneric. Totul trebuie acordat; omnia sunt
oliviai conținute de proporțiile acestui calibru.

Dzeu se amestecă în cele mai neimportante împrejurări,
este de față în încăntările cele mai neînsemnate. Am puteră
Zădării fără intervenția lui? — Credința în Dzeu
când îl înglobează la fiecare pas — când leu apăsă că
când mor — și-n cea din urmă în lumea este un puteră
există în viaa ei, fără să se distinge pe ea. Oare ce
curs au la întâmplare, deci Dzeu stău reține în
prezenta lui inițială? A — mai puteră salva?
Aici apare ogolul nostru în dimensiuni de solție
comici?

Un Dzeu nu pot fi pătruns, în celălalt timp, la puteră.
El pot înlocui, și pot înlocui, dar un pot de alături, fiindcă
el nu suportă minivra colatură în nici creatura
nu e capabilă de modestie și de înțelegere. Așa este
faptul mult: ori de anulăți în divinitate, ori o provoci.
Un, întru un, în prezența absolutului nostru poteră prin-acum.

106.

A fi interinamul lui Oprea este ambigüa
constantă a mormintului; prin ea se salvează sarcina
de la moarte. Rostul nostru pe pământ este
să nu scăpăm nici o ocazie de a-l săpa.

... Dar jertarea noastră nicodan nu este uni-
formă, ea în sistemul pendular, ce ne
amuză din personalul lui Oprea dincolo de
el. Din aceste culmi înepărate, este tot
inimoralul trăsăturii omenești în aceste pendule,
care alternează înfrângeră cu deșănțare.
Măsim pe doi planuri, a căror întindere de
noștră nu se repetă prin deșănțare, și nu cum
ne plângem toate ocaziile pierdute în
drumul spre îndumnezeire.

Adesea-mi vine în minte justiciile acele din Egipt, care
separă morții pentru a plînge la el și a moșteni. Simboluri de
rostul lacrimilor, și răspundea ce-și plîng suferințele.
Să-ți săpa grupa din viață și între ei și cer să-ți
vorbă amărăciunile și căințele!

În nefericirea deșănțării, mormintele este o ocazie.
Singurul lor și singurul opoziție. În fața grăpa a lui
a' un punct sigur în spațiu. În morminte a lui în
rătăcirile.

Dece nu plîng în justie? Ce rost are mormi-
ntul după haotic justiciilor?

~~În satul pământului fetei născută, cunoscută~~

Vă-ți mai cet, Doamne, decât să pui mîti, iah tu
să mi ferești decât pacea mîi mele. Adună-ți fetele
și liniștite, fărîna balsamului dinne este răzvrătirea năpras-
nică a creaturii, căci sunt ~~de~~ clipe în care căderea nă-
tă, căreia vei cădea vîntul înghețat cu ~~de~~ abul. Curiozitatea por-
nărilor de furie, căci fuge stînci, apînd ghetăni se opre-
valurile mîinii într'o ~~membră~~ mîinii crispată? Ura nesfîr-
șită, căci ~~a înghețat de mult cubul apelor~~ face din via-
ță o cascadă înghețată... ~~poate în tine o Niagara~~
altă, și tăcută, fîrîna de groază și simbol al creaturii.

Ce interes ai mai avea să te apleci pîscolet, și chin-
tele mele amintiri sau să-ți îngrozească memoria cu mine? Sau ai ne-
voie de fîrîna tîci? Vei ajunge ~~doar~~ vîntul să-ți mîșon
căderea prin gîndurile tale la mine și prezenta mea în nălmîțea
ta să fie gîndul pîcîrîmii tale? Căci știu prea bine, Doamne,
că ~~și~~ m'ai decot un pîcîr: gîndul tău la mine. — Și aște-
este în interioarul tău să-ți întorci umerii dela mine, și să te al-
vezi mîndru-mă. Știți prea bîntu în fîrîna, și prea tîndu în
mîi. Da! uha îngheț fîrîna, și izvoarele ei. ~~Creator~~
nălmîțat și responsabil, ce este, ~~hostul tău este să cîștigi~~
îndurarea răzvrătirii tale. ~~O clipe de fîrîna, și o pîcîr.~~

~~Uita-mă~~ Uita-mă, căci vreau să fii mai slobod în fîrîna și mai
teamă că nu-ți voi face concesia ~~unei~~ amintiri. ~~De~~
~~Libă~~ Libă ~~nu~~ de altul, cîntă unul altuia, apînd-
mai opri să ne facem ~~de cap~~ în acest cîntec fîrîna
cărele care e vînt? ~~fîrîna și mîi~~ au ~~dezbrătat~~ și au
hămas singuri în mîntea, pe care ~~nu~~ mîi ~~ai~~

Ori cât ai încerca să te lepi de lume, atâtă vreme
 cât suferi, nu înțelegi decât să te îndepărtezi de ea. Căci
~~lumea este agentul esențial al altor lucruri~~ Lumea
 de-ai fi posibilă în Paradis - ar fi inventa și acolo
 o altă lume. Funcția de deintegrare a sufletului
 și ~~diminuarea~~ realului până la împănare ultimile re-
 zistențe ale realului, va te pomenești în D-zeu din
 absența de frumusețe. Nu odată s'a spus că poteste
 vreme cât va exista suferința și "existența" și D-zeu
 Oah de ce nu s'a obșchizat că tot ea îl pua-
 ră și odată anulul de un exos de dușeni
 nimic nu l'ah mai putea ține. Negativă Divină
 totuși în numele raționalismului, a inteligenței
 sau a indiferenței, este o aprobare biunivertală față
 de refuzul pășirii din sfârșirea unei îndrăgelnici
 Lechne de D-zeu la un om religios, ajuns în stadiul
 final al suferinței, determinând o singură tălăpată
 de coșesitoare, că de-ai putea scrie o lecție,
 ea ar fi totuși întreg pământul, stelele s'ah murmură
 iar soarele ar hășnui o lumină lăcheculoasă
 și sfârșitoare. Și în jurul aceluia lăchimi, ar începe
 astăzi să se învârtă și lumina sau s'ah chea din
 aal punct inițial al desprinderii cosmice.
 Lecțiile sunt întările elemente ale unei cosmo-
 gonii ~~a lăchimi~~ ~~nașterea~~ a lăchimi —

"Căci toate acestea morătează în tot cersul
bună este împunarea de suflet" (Patericul).

~~(@ Libuente?) Viata, accento impunita, uale~~

Ultimul gând al omului religios : viata ca o
amputare de suflet

Într-o zi, mare de suflet
 O-zi profită numai după moarte și ne ~~te~~ ologp. ~~am~~
 astfel să nu cîntăm grandioze aineca

Cucerirea statelor singulareci s'înt să pre'mete
cît în pace lor, cehul este egal de pînă de pînă.
înima mureașet, și cu pînă de pînă.

ce facem atunci cu inima mea, si cu puterile
acele de fata D-zeu, ca se simte acasa in aceste
acele de fata, si in spatiul acelor de fata...

Nu mai am de împărțit ~~nimic~~ ~~deste cu D-zeu.~~
cu nimem nimic. ~~Dacă~~, încă o vreme, cu D-zeu. Putea-va
el să - mi scoată suflul din pielea de șutolăduții")
(Patericul) ~~Hypocritul~~ este o flajă ~~sau~~ ~~cum~~ și pui steroiști
ca o flajă scotându în lumea căruia m'as vîntala
cu D-zeu să ne împărțim plăcerile....

Cu cât paradoxele asupra divinității sunt mai înfiorătoare,
cu atât ei exprimă mai adecvat adevărul. Pentru și înjurăturile sunt
mai aproape de D-zeu, decât teologia sau meditația filosofică. De altfel, înjurăturile,
în grade diferite, lui și numai lui i se adresează. ~~Deși se~~
~~se hăfă la murmurul derisiv~~ De Siah hefeh! la

de oameni, ah fi iremediabil vulgare, fără inspi- 171
rate și fără consecințe. Injuria D-zeuului nu e
în omul. Acesta în calitate pur și simplu, căci D-zeu
este sursa imitală a păcatului și a eroii. Căderea
lui Adam este, în primul rând, nu de răsun din
și pur mai, în al doilea rând, uman. D-zeu și-a
glăsat în om ~~toate~~ ^{imperfectiunile} lui
posibilitățile lui de perfecțiune, tot protepa-
zând și ~~toată~~ ^{prezenta} viața. Căderea aparține proastei
este izbăvirea perfecțiunii divine. Căci în tot
intehinul era "existență", infecțiune temporară, cădea
și-a canalizat în ^{oameni} și D-zeu și-a scăpat vidul,
nu se vinde: ca de fapt, iată el. hănușul
gol de orice. Istoria nu este decât un D-zeu
~~isus~~ ^{în} ~~protecție~~ ^{protecție} ah fi un D-zeu în
protecție, dacă nu am fi fost noi cu să-
gălim înșine prin a fi peceptat să fim. ~~Un~~
~~este~~ Prin viață, am scăpat absolutul dela cârmă.
și de aceea când înjurăm pe ~~hănușul~~
în fond o facem în dreptul ~~omului~~ ^{omului} ~~ca~~
protecție ~~protecție~~ altuia. D-zeu ~~ah~~ ^{ah} ~~protecție~~ ^{protecție} ~~le~~
vinde în noi, căci în ~~protecție~~ ^{protecție} ~~le~~ ^{le}
dacă l-a trimis pe Iisus să ne ~~protecție~~ ^{protecție} ~~le~~ ^{le}
a făcut-o din neputință, iată nu din milă.

Stadiul final al tripletei: nu mai există deosebire între
fietici și lacrimi și pietri. Inima devine stăncă, iată ~~le~~ ^{le} ~~le~~ ^{le}
patinea de dhaci. — Da, nu mai este ~~le~~ ^{le} ~~le~~ ^{le} în pământ?

175
fiecăru în gemetele alia pofabile ale lui
Cain, aşat, şi nesatisfăcut ... De-ai tebu
reşite doritele de aur, se pândurile chipurile, ~~toate~~ tem-
pale pământului, ai fi prea înguste pentru fiecare,
şi timpul, infinitul timpului ~~stă~~ prea scuit
plutit mătă, şi re-muscăre.

Nu se pot iubi decât o fiinţă cahe amestecă singurul
spechimă ~~cu~~ o delicatete bolnă vicinat cu impulsul
spechimă. Să te hănească p hărd, şi să te her-
fete în abator!

~~Fiind~~ ~~peste~~ ~~glac~~ ~~amem~~ ~~chariti~~ ~~si~~ ~~trist~~
~~cau, tineste~~ ~~si~~ ~~mult~~ ~~melancolic~~
~~si~~ ~~este~~ ~~tot~~ ~~si~~ ~~numai~~ ~~tot~~

Nu interesează dacă există sau nu există D-zeu,
ci numai dacă ~~re-este~~ ~~amintului~~ ~~si~~ ~~singurătatea~~ ~~noastră~~.
Fiind o funcţie a desubdejiu, el se continuă să existe pînă
ai atîrni de' acest tîm incontestabil, chiar cînd ~~se~~ ~~am~~
area probe precise despre incertenta lui. ~~Se~~ ~~si~~ ~~la~~
drept vorbind, orice lucru secrete de ~~se~~ ~~afirmant~~ ~~pro~~, ~~si~~
contra lui. Căci tot ce este desmintă şi confuză divini-
tatea. — În aciaşi clipă, blestemul şi rugămintea sunt egal în-
dubitabile. De pot fi făcute deolată ~~cu~~ ~~o~~ ~~mână~~ ~~amercintand~~
şi pînă alta însemnând o cruce, — te-ai apropiat pînă la
identitate de Echivoul suprem ~~si~~ ~~te-ai~~ ~~fi~~ ~~D-zeu~~ ~~de~~ ~~cote~~ ~~ori~~
~~aduc~~ ~~si~~ ~~am~~ ~~este~~ ~~si~~ ~~nu~~ ~~esti~~ ~~dacă~~ ~~existi~~ ~~sau~~ ~~nu~~ ~~existi~~,

Când totul s'a descompus în tine, și
vădai ~~în~~ vase, și chedinte, - apare decodată,
lumină pitehnică ce te saltă de-a supra te
și-a lumii. Fosforescența putegărilor? - Cine
ah, ~~și!~~ Căci în invazia asta de febrile, și
lumină - ~~transcende~~ ~~asupra~~ ~~unui~~ ~~de~~ ridicată pe
marea groazei, mbraci infernului în haine
și astăzi sunt tristi de a mi se putea purifica
în ~~un~~ ~~de~~ ~~lechiuri~~. ~~Si în astfel de clipe, și~~
~~zădărnici~~ ~~Paradisul din~~ ~~acel~~ ~~de~~ ~~frumusețe~~ și
toate gradele sunt prea mici față de această clipă
de Paradis, în care-l iești pe D-zeu și te iei
pe tine!

Viata si-p scurs drozdia in mine.
Altam n'as sti de unde vine teama asta de
in nec in aze negrezi statute. Sunt ca accipiter
-rogati ~~la muncal~~ ~~de muncal~~ ~~si~~ ~~caci pur in cel~~
~~ch~~ Oice mudita mi-ah putea pascui pe cadauna
in izmunt. Caci mul - etou al clah-plseculen -
imanta ze aze moarte si le fuburda ventura si
mai sigua inghitit de ele.

De câte ori cant un cuvânt ce te va purta
 ple de nimie ~~nu ştiu~~ şi de o multitudine
 duhăroasă, ~~nu ştiu~~ nu păsească altul decât:
 mitărea. Să nu-ţi mai aduci aminte de pământ
 şi să te îndrăgi într-o vedere fără însemnitate,
 să priveşti năntelul, să dormi cu ochii
 deschişi spre el, într-un somn vesel şi nepăsător.
~~Pe de~~ O mitărea veselă şi desfătătoare ce căte
 mănăie nu ne-o poartă de aici, mai puţin, viaţa,
 şi căte ne-ai cuprinde ca un vis nepăsător
 de mulţuri. Un Paradis peată de fete.

Pe de Dece nu scorbă înfăptuie mitărea
 să-mi atipească spaima şi să-mi potolască
~~frământă~~ amătească toate păcatele de hău? As
 mea să nu mai cîntă mişcări, şi urâtul nu-ţi
 treacă. Din ce plantă venimase mi-ai lăsat
 înăuntrul meu Paradis al mitărei? Ce pot să
 ce mîncare mi-ai înălţat într-o lume fără lumină?
 As stăcea potă dacă din ei ai culege-o grădina
 mitărea dintr-un balsam al neadormirii, amintea
 as căte Satana o lăchime Satanei, dacă potă
 ei mi-ai răsuflă de-pieră de mîncare vînt, dîră
 viaţă, şi moarte!

Fie că te dădă căte face să-l strîngi
 D-zeu la pînt, ca pe-o fîntînă scumpă în spărie, să-i cînt
 înăuntrul ~~meu~~ o ultimă dovadă de dragoste, să-l
 trîntă din parâme dispreţate şi să hîrjind cu

cadavrele lui în brațe... și apoi să fugi, se 179.
fugii, de ~~te~~ teamă să nu-și pierzi și gâtul
D-zeu nu sîchii.....

În Regale Leeah, Shaleyeche deține, nebulina
ca o separare a spiritului de amărăciune.
Asta e cauza nebulilor. Spiritul lor construiește
alături de tristețe, mîsurarea alăturînd o lume a-
părate. Numai ~~numai~~ Nunt pe tîmărul porărilor de a
ne sprijini amărăciunea de spirit, și spiritul de amără-
ciune. Nebunii se pun se întalnesc aproape
miciolată cu tristețea lor. Despre ~~procură~~ ^{chimionul lu-}
cedetății.....

De-ai ascultat cascade în munte, - cu
ochii? furiși, întors, și oboșit, împotolindu-se în ține
căderile de apă, și înmulțind ~~se~~ zgomotul pînă
dincolo de zăne - și sînt aproape de accedibile
de apă ale fațetii lumii. Numai cascadele
și Shaleyeche - ~~și~~ ^{și} și dan, senzații
de cosmogonie. Din ele se ridică o muzică
atât de ~~brutal~~ ^{infinită} infinită, că pînă în
muzica ei, și pare a asista din regiunile la pace
găsită pînă sfârșit ale lumii. Și-ți
pare hîm să chezi că timpul s'a urzuit de mult...

~~Despre viața nu se poate ști decât~~
~~murind focul în lacrimi.~~

Dacă fiecare ar plânge în mânia
 celuilalt și lepătatul rămenilor ar fi o căin-
 ță duioasă! — Despre viața nu se poate ști
 decât murind focul în lacrimi.

Când chezi în D-zeu, ești nebirat, fără
 să înnebunești. Să te tot așezi, precum poți fi
 bolnav, fără să ai vreo boală.

Și înșelător tot ce este adăugat la lu-
 me. De aceea n'a existat până acum vreo
 religie înfricoșătoare.... Freamătul religios cel mai pri-
 mitiv suprapune adăugând o adică de substanțialitate
 aparentelor. În lume, și grația pare schimbată;
dimicolas și neantul pare grație.

O mândrie, stigmatizată de imanență, nu
 poate fi decât vulgară, căci încetează să mai fie
 un instrument de mișcare. Și ce dorim să mi-
 șcăm? Că trăim în lume.

~~Despre viața nu se poate ști decât
murmurând focul în lacrimi.~~

Dacă fieceam am plânge în mânia
celuilalt și lepătatul rămenilor ar fi o căin-
ță duioasă! — Despre viața nu se poate ști
deceat murmurând focul în lacrimi.

Când chezi în D-zeu esti nebuin, fătă
să înnebunești. Să te tot așa, precum poți fi
bolnav fătă să ai vreo boală.

Și înșel tot ce este adăugat la lu-
me. De aceea n'a existat până acum vreo
religio înfricoșătoare Freamătul religios cel mai spi-
ritual suprapune adăugat o adică de substanțiali-
tate aparentelor. În lume și grația pare schimbat;
lincoln și neantul pare grație.

O mândrie, stigmatizată de imanență, nu
poate fi decât vulgară, căci încetează să mai fie
un instrument de viață. Și ce dorim să pur-
tăm? Că trăim în lume.

Amsteala asta ~~pe~~ ~~este~~ nemăintălnită,
când zăci a te fi tăgădit din moarte, și
într-o veghe posomorâtă îți revădmi ~~o~~ fruntea
pe marginea pichidului, așteptând să se lumineze
nimbetele carnelui, și ale gândului.....

Pein gândire, febrina să-l facem pe
D-zeu mai fericit. Așa, l-am lăsat singur,
mai singur, decât era în începuturi. Pe atunci
se ogândia în propria lui singurătate. acum
fiacele din noi îi schimbăm de ogândă.

~~Răzuna după veghere a~~

După Eckhart, D-zeu nu urăște
nimic mai mult decât timpul. Și nu numai timpul,
ci și aderența la timp sau pură atârșare.

Răzuna după veghere a lui D-zeu ~~este~~ - și a lui
Eckhart - el ~~face~~ îndepărtare până și de "pirosul
sau gustul timpului."

În tehnici moderne, timp înseamnă viață, și ast-
fel ajungem noi să înțelegem cum D-zeu n'are
oroare mai mare decât de viață.

La ce neamurăm? La aparente. Si nemur-
tarea este atât de grea, fiindcă ele ~~de~~ al-
cătune înseși „substanță” vieții.

Dacă există o altă nemurătate, infinit mai
misterioasă, și mai ~~complicată~~ ^{tragică}, decât ~~înfrângerea acestor~~
~~umbră~~ ^{deceat} deslipirea de aceste umbre: Re-
muntarea la absolut, înfrângerea voluntară, și lucidă
a tot ce e mai esențial. Este calea despărțirii
de D-zeu și înșurubirea la absolut, ca să
salvăm această înșelăciune - adică ~~substanță~~ -
vieții.

~~Când surprinzi în oală copilul - în~~
~~după amieză vide - o plictiseală - melă-~~
~~mărită, este ca~~ Plictiseala melămărită din ochi-
copilor în după-amieză vide - este ca o prăpădire
a infinitului de tără, de zahăr, și chin, cahe îi acap-
tă ~~trind~~. Fiecare din noi s-a ~~și~~ întemărit de vreo
doadă-țeci ori în epilatie ~~și~~ de povara ce ne-o
bezează timpul și ~~hădătu~~ ~~canonizat~~. Dacă pier-
duse ~~și~~ ~~am~~ ~~lăsat~~ ~~și~~ vom fi lăsat-despru-
ceta din strava „fructului spirit”. De stiam, însă,
cât ~~mai~~ ~~pot~~ unde murim, gustând din el!

Copii pot înfrânge. În ~~ochi~~ lor sunt vreo
multe ~~promisiuni~~ de preferințe. Dece lor nu ei
să deride „măști”? Căpă ~~și~~ ~~am~~ ~~în~~ ~~la~~ ~~am~~ ~~explica~~
irreparabilul deretății din epilatie și strădaniile
বাদامice ale naturii de a rederept ea înșelă?
Si apoi copii - și neburui - au privilegiul unui geniu
automat, pe care îl pierde în neantul lucidității.

Toată viața omului este o stare de betie,
închisă caud și caud de lumină de îndăață. Deși
li ei în clah cu lucrurile ah putea trăi mai de-a-
un singur moment? Chiar Cei mai "normali"
dintre ei sunt beti-moți. Căci "trăd" nu
se mai poate nici măcar respira. Alături de viață
sunt construcții de delir, care se demască sau
gheos mui ochi de veghe.

Au cât ești mai normal cu atât ești mai
departe de adevăr și mai aproape de viață.

Ce interes blestemat am avea să trăim
într-unul betiei sau să căutăm delirul? Norm
vrea fiecare să putem fi beti-moți de viață, pra-
dă ~~gheșilor~~ ^{gheșilor} delirante? Căci acestea sunt singu-
rele arme în contra morții, încheiate chimical
cu adevărul.

Oamenii se nasc cu porți diferite de delir.
Distribuția inițială fiind înegală explică variația
condițiilor. Slăbiciunea este pentru spirit a tri-
bunat armonia primordială a betiei, pe care
am înceacăm muștoni și ne căștigăm prin toate
mijloace. Spiritul este un gol în delirul
ca etern și vieții, un protest împotriva însuși-
cunilor acestora, o hand în sânul gheșu-
lor vitale. Betia este existența și penurie și
ne convinge că totul este viață; ce - a
mai venit și spiritul și ne trezesc dintr-o
chiar de fond, indispensabilă muștonilor.

[illegible]

~~pe~~ nu-~~nu~~ vom înfruntă obârșirea de 187
a lui. Să se revitalizeze D-zei în fața lui
măști, căci ~~de~~ mîncă înfruntă, ci 'plănuș' și
împănă, să plănă și să împrăsească tînărimea
creștinii.

